

Ngân Bình & Đặng Hiền Sinh

Tuyển tập viết chung

Bến Đỗ Cuối Đời

Ấn bản điện tử
Tủ sách T-Vấn & Bạn Hữu
2022

NGÂN BÌNH & ĐẶNG HIẾU SINH
(TUYỂN TẬP VIẾT CHUNG)

BẾN ĐỒ CUỐI ĐỜI

Tranh Bìa: Họa sĩ Bảo Huân
Bìa: Đặng Hiếu Sinh
Trình bày: T.Vấn

Ấn Bản Điện Tử
Tủ Sách T.Vấn & Bạn Hữu
2022

NGÂN BÌNH & ĐẶNG HIẾU SINH
(TUYỂN TẬP VIẾT CHUNG)

BẾN ĐỒ CUỐI ĐỜI

©T.Vấn 2022

©Ngân Bình & Đặng Hiếu Sinh 2022

MỤC LỤC

MỞ

PHẦN I

NGÂN BÌNH (TRUYỆN NGẮN)

PHẦN II

NGÂN BÌNH (ĐOẢN VĂN)

PHẦN III

ĐẶNG HIẾU SINH

(HẠNH PHÚC TRONG TAY)

PHẦN IV

NGÂN BÌNH & ĐẶNG HIẾU SINH

(THẦY CŨ BẠN XƯA)

ĐÓNG

MỞ...

Bến Đổ Cuối Đời là Tuyển Tập Viết Chung của Ngân Bình và Đặng Hiếu Sinh. Với văn phong giản dị, hai tác giả đã chuyển tải những thông điệp về cuộc sống một cách dễ đi vào lòng người nhất. Mỗi câu truyện như một lời tâm sự, chia sẻ nhẹ nhàng của tác giả, khiến ta suy ngẫm, học hỏi dù nó không hề mang màu sắc giáo huấn.

Tuyển Tập của Ngân Bình và Đặng Hiếu Sinh làm tôi nhớ đến cuốn sách self-help “*Chicken Soup for the Soul*” từng làm mưa gió ở Mỹ vào thập niên 90’s, khi nó được một nhà xuất bản không tên tuổi nhận in, dù trước đó những nhà xuất bản lớn và uy tín của Mỹ từng thẳng thừng từ chối, vì những câu chuyện ngắn trong cuốn sách “*Chicken Soup for the Soul*” khá đơn giản của cuộc sống hằng ngày được viết với văn phong bình dân, dễ đọc, dễ hiểu.

Giờ đây “*Chicken Soup for the Soul*” đã trở thành một đế chế thương mại, gồm nhiều tập đoàn đầu tư và sản xuất đa dạng dưới thương hiệu này. Thành công vượt bậc của “*Chicken Soup for the Soul*” bắt nguồn từ nhu cầu tâm linh và muốn tự hoàn thiện bản thân của dân Mỹ khi đời sống vật chất thăng hạng, nhưng đời sống đạo đức, tâm linh lại bị suy đồi nghiêm trọng, gây ra khủng hoảng tâm lý và tư tưởng tiêu cực khiến nhiều người tìm kiếm một cái gì đó để lấp bớt những lỗ hổng của tâm hồn.

Tương tự như cuốn “*Chicken Soup for the Soul*”, Ngân Bình và Đặng Hiếu Sinh viết **BẾN ĐỒ CUỐI ĐỜI** bằng một giọng văn gần gũi, giản dị mà ai cũng có thể đọc và dễ dàng thấy thấp thoáng bóng mình trong đó. Chẳng hạn những mâu thuẫn của một cặp vợ chồng già trong cái vòng lẩn quẩn của sự vô tâm, chèn ép, hay do thiếu tế nhị khiến người phối ngẫu bị tổn thương, tự ái và mối quan hệ hôn nhân vốn phát xuất từ “lãng mạn” dẫn đến “*Lãng...Xệt*” qua câu chuyện về thân phụ và thân mẫu của cô Trâm.

Rồi có khi, xung khắc lại bắt nguồn từ sự thụ động, thiếu tương tác, chia sẻ do người phối ngẫu dành quá nhiều thời gian “lướt web” trên phon hay trên máy tính mà vô tình gây tổn thương cho người thân trong gia đình trong truyện “*Ảo Hay Thật*”. Đến khi giật mình tìm lại thì có thể mình đã đánh mất người thân yêu dẫn đến sự ray rứt, hối tiếc.

Cảm giác ray rứt, hối tiếc này không chỉ giới hạn trong đời sống tình cảm lứa đôi mà có thể bắt nguồn từ sự khắt khe, cố chấp, áp đặt của cha mẹ đối với con cái trong “*Bao Giờ Nghe Tiếng Chân Quen*”. Chỉ vì cha/mẹ thương yêu con và muốn điều tốt nhất cho con mình mà vô tình tạo ra những hố sâu khoảng cách, rồi chính mình lại là người gây tổn thương nhất cho con.

Nhưng có lúc tác giả lại dẫn chứng sự huyền diệu của tình yêu trong đời sống gia đình. Chẳng hạn vì “*trái tim nồng ấm biết trọng tình, trọng nghĩa*” của tình yêu vô điều kiện mà người chồng thấy vợ mình thật đáng yêu, xinh đẹp trong mắt anh, dù dấu ấn thời gian đã in hằn trên gương mặt và hình dáng của chị trong truyện ngắn “*Trộm Nhìn*”. Hay do tình yêu vô điều kiện con cái dành cho cha mẹ trong “*Tửng*” mà người con luôn chọn trở về,

tha thứ, và yêu thương mẹ dù bị đối xử một cách thiên vị.

Trong “*Trump Của Tao, Biden Của Mà*” hay “*Ăn và Nhậu*” và “*Tiết Kiệm Hay Keo Kiệt*” tác giả giúp đưa chúng ta xích lại gần nhau hơn bằng tấm lòng rộng mở, tình bác ái, và sự cởi mở sẵn sàng đón nhận sự khác biệt thay vì cố chấp, hiếu thắng, phán xét về quan niệm sống hay về tư tưởng chính trị mà gây sát thương, tổn thương cho nhau, dù những mối quan hệ sâu đậm đó đã vượt qua được bao nhiêu là thử thách của thời gian, để rồi ta lại đột nhiên đánh mất nhau chỉ vì cái tôi quá lớn, và mỗi người đặt nặng sự khác biệt thay vì tìm cách hòa giải để có một tiếng nói chung.

Trong một bài phỏng vấn của Ngân Bình, khi nhà thơ Nguyễn Thị Thanh Dương được hỏi về quan niệm cá nhân của chị về hạnh phúc gia đình, chị trả lời khá thú vị: “*Hạnh phúc tuyệt vời chắc chỉ có trong...mơ. ‘Hoa Cắm Chường’ nở quanh năm, nhưng người ta vẫn bên nhau đến cuối đời là đủ đẹp đôi rồi.*” Thật vậy, hạnh phúc không có nghĩa là mọi thứ phải hoàn hảo, vĩ đại, hay qua ngôn từ hoa mỹ mà là làm sao để chúng ta biết cách “đương đầu”, “xử lý” và “chấp nhận” những khiếm khuyết của

cuộc sống, của những người chung quanh bằng sự quan tâm, bao dung, bằng tình yêu thương, bác ái để cùng nỗ lực vun đắp cho hạnh phúc và tìm đến sự bình an của tâm hồn qua những điều bình dị nhất hằng ngày.

Đọc những câu chuyện trong ***Bến Đổ Cuối Đời*** để thấy rằng hạnh phúc rất “thật”, rất gần gũi, đơn giản trong tầm tay với, như khi bạn cầm cuốn sách này trong tay...

Thân ái,

Luật sư Hoàng Hoa Anh Thư

PHẦN I

TRUYỆN NGẮN

NGÂN BÌNH

BẾN ĐỒ CUỐI ĐỜI

Gửi anh chị Nghĩa- Vân
với lời chúc tốt đẹp nhất

Họ đến với nhau vào tuổi xé xé chứ chưa đến (xé) chiều. Vì ở anh, phong độ của chàng phi công ngày nào vẫn còn phảng phất. Chị thì cao gầy, thon thả, dáng yếu điệu còn vương trên nét ngà thực nữ. Bao năm qua sống đời góa bụa, chị vẫn đẹp, dù đã qua tuổi thanh xuân. Nên, “*lần đầu gặp em tinh tú quay cuồng*”, khiến anh nhìn mãi cô thợ cắt tóc trong tấm gương trước mặt, mà không cần biết tay thợ này có khéo léo hay không.

Anh đã “coi mắt” chị như thế qua lời giới thiệu của chị Phi, bạn anh. Chị và chị Phi là đôi bạn

thân. Thỉnh thoảng, trong lúc trò chuyện với chị, chị Phi hay kể về gia đình của anh. Một gia đình thật hạnh phúc, với người chồng tốt, người vợ đảm đang, hiền lành và ba đứa con ngoan ngoãn, học hành giỏi giang, thành đạt. Bỗng một hôm, chị Phi buồn bã báo tin “vợ anh bạn mà tôi hay kể chuyện cho bà nghe vừa qua đời”. Không biết anh là ai, nhưng chị cũng thấy thương cảm, khi nhớ lại đoạn đường sầu thảm mà mình đã bước qua gần mười năm trước. Thời gian trôi, nỗi đau buồn của anh cũng nguôi ngoai dần theo năm, tháng. Tội nghiệp anh lẻ loi trong những bước đi về, nghĩ đến bạn mình cũng đêm ngày vò võ, nên chị Phi nghĩ ý làm nhịp cầu nối cho hai tâm hồn cô đơn có cơ hội gặp gỡ, an ủi lẫn nhau. Anh gật đầu đồng ý.

Thế là, anh hữu ý, trong lúc chị vô tình. Vì khi trò chuyện với anh -một khách hàng đến cắt tóc- chị không hề biết anh là người đàn ông mà chị đã được nghe kể nhiều lần qua chị Phi. Thế nhưng, mọi sự ở đời đều bắt đầu bằng chữ duyên, nhất là hai người cùng một hoàn cảnh. Hoàn cảnh “người ở lại, khóc người ra đi vĩnh viễn”, nên họ dễ dàng trao đổi tâm sự.

Một buổi chiều tiệm vắng khách, chị tựa ghế, thơ thẩn ngắm những hạt mưa trắng xóa, mong manh như làn sương mỏng mà nghe lòng nao nao buồn. Chợt chuông điện thoại reo. Chị bắt máy. Tiếng anh vang lên, ngọt ngào thăm hỏi và kể lể chuyện gần xa. Bỗng giọng anh như trầm xuống:

-Trời mưa buồn... anh nhớ vợ anh quá.

Chị giật mình, không biết mình có nghe nhầm không. Anh nhắc lại lần nữa. Chị suýt bật cười “Ủa! đang tán tỉnh tui mà, sao bỗng dưng nhắc tới vợ vậy cà?”. Và để chứng tỏ mình cũng như anh, dù có ý tìm duyên mới nhưng vẫn không quên người cũ, chị đổi giọng náo nê:

-Em cũng nhớ chồng em quá!

Cuộc nói chuyện kết thúc bằng một nỗi buồn. Nhưng nỗi buồn này có phải là... “*Buồn như trong một ngày, hai đứa không gặp mặt*” chăng? Chỉ có người trong cuộc mới biết!

Ngày qua, tháng lại, cuộc tình đã bén men nồng, nhưng anh vẫn còn đắn đo, chưa dám thố lộ cùng con. Anh sống với đứa con gái út trong căn nhà

thênh thang. Hai cha con gần bó hơn từ khi hai đứa con lớn lập gia đình và có đời sống riêng.

Nhiều lần, sau cuộc điện đàm với chị, con bé nhìn nét mặt hơn hở của anh, dò hỏi:

-Daddy nói chuyện với ai mà vui vẻ, thân mật quá vậy?

-Bạn của ba.

Một chút nghi ngờ trong ánh mắt dò xét của cô con gái tinh nghịch làm anh hơi bẽn lễn. Lần thứ hai, cũng hỏi câu hỏi tương tự như thế, anh đánh bạo làm bài toán thử:

-Con có muốn biết người đó là ai không?

Con gái nhanh nhẩu đáp “muôn”. Anh dừng một nhịp thở trong lời đề nghị với chút hồi hộp:

-Muốn thì gia đình mình sẽ có một buổi họp nghe con.

Một buổi chiều đẹp trời, anh cùng ba đưa con và một rể, một dâu đến tiệm ăn. Bên chiếc bàn nằm trong góc khuất, anh thận trọng đặt câu hỏi:

-Theo các con, ba nên quen với người phụ nữ mấy tuổi mới thích hợp?

Thằng con rề nhìn anh như thể đang đo lường, đong đếm và sau đó “phán quyết” một câu chắc nịch:

-Phải trên sáu mươi tuổi.

Câu nói làm anh chói với, vì chị chưa đạt tới số tuổi con anh yêu cầu. Nhưng anh vẫn mạnh dạn làm một cuộc hẹn để chị gặp gỡ các con. Trong buổi hội ngộ đầu tiên, khuôn mặt trẻ trung, và dáng dấp thon gọn của chị, có lẽ đã làm cho các con anh hơi bất ngờ. Với thái độ từ tốn, chậm rãi, anh nói:

-Dì đây là người ba muốn giới thiệu với các con. Dì còn đến năm năm nữa mới đủ tuổi sáu mươi như con yêu cầu. Nên... ba muốn biết ý kiến của các con.

Con gái, con trai, dâu, rể, im lặng trong dáng vẻ suy tư. Không gian như cô đọng lại. Một sự yên ắng đáng lo ngại. Nhưng anh chị không phải chờ đến sốt ruột khi đưa con gái út mau mắn “chấp thuận”:

-Cho luôn.

Rồi nó cầm tay anh đặt lên tay chị. Anh vui như chưa từng bao giờ vui như thế. Anh mừng vì các con anh đã “bao dung” đối với quyết định của anh. Anh biết, anh có toàn quyền định đoạt cuộc đời mình mà không cần lệ thuộc vào sự chấp nhận hay phản đối của con cái. Nhưng với anh, con cái là một phần rất quan trọng trong cuộc đời mà anh không thể thiếu, nên khi buổi “ra mắt” được hoàn tất trong bầu không khí cảm thông, vui vẻ, anh xem đó là một món quà to lớn nhất, quý báu nhất mà các con đã dành cho anh.

Phần anh đã xong, trong khi chị vẫn ngần ngại chưa thể có câu trả lời chắc chắn, vì con trai của chị đang thi hành nghĩa vụ quân sự tại Afghanistan. Đứa con trai mà cách đây chục năm hơn, thường hay nổi giận mỗi khi có ai chọc ghẹo “Má mày có bỏ rồi”. Nó ném tất cả mọi thứ gần trong tầm tay, rồi giận chị, bỏ cả bữa cơm chiều. Chị giao hẹn với anh:

-Nếu con em không đồng ý thì mình chia tay.

Anh hoảng hốt nài nỉ:

-Đừng, đừng, để anh gặp con, nói chuyện cho nó hiểu. Nếu nó vẫn phản đối, anh sẽ năn nỉ cho đến khi nào nó bằng lòng.

Chị cảm động rơi nước mắt. Tình trong như đã và mặt ngoài cũng chẳng còn e, nhưng đối với chị, niềm vui, hy vọng, tương lai của con là trên hết, nếu chị phải đứng trước một sự lựa chọn. Và chị biết, sự lựa chọn nào cũng có ít nhiều mất mát.

Ngày chồng chị qua đời, thui thui chỉ có hai mẹ con. Không một người thân thuộc, chị vất vả tìm nơi để gửi con sau khi đi học về, vì chị còn phải đi làm, phải lo toan cho cuộc sống với những chi phí cần trang trải. Con chị lớn lên trong đơn độc, nên tình thương duy nhất mà nó được hưởng là tình thương của mẹ. Bao la như biển lớn. Thiết tha như dòng suối ngọt ngào. Và cũng vì thế mà nó quyết chí bảo vệ, quyết chí không để ai cướp mất.

Ngày lại tiếp ngày, chị bận khoản, dẫn đo, rồi bồi rỗi, âu lo, vì không biết phải nói với con như thế nào, để nó hiểu mà chấp nhận anh. Mười hai năm, kể từ ngày chồng chị qua đời, cũng có nhiều người thật tâm muốn đến với chị, nhưng chị giả vờ như cô bé học trò ngây thơ trong bài hát Phượng Hồng, “*Ai*

cũng hiểu chỉ một người không hiểu” để lập một hàng rào chắn ngang ranh giới tình bạn. Chị thận trọng trong quyết định bước tới một bước nữa, vì sợ, lỡ như bước chân ấy không trọn vẹn đẹp cho phần đời còn lại, làm sao chị đủ sức để chịu đựng những lời chê cười của người đời vốn dĩ khắt khe.

Gặp anh, chị nhìn thấy ở anh đầy đủ tư cách của một người đàn ông đứng đắn, đàng hoàng. Về ngoại hình, về điều kiện vật chất, anh dư sức để về Việt Nam cưới một cô vợ trẻ đẹp. Nhưng anh chọn chị, như chọn cho mình một mái ấm vững vàng, một người bạn đời thủy chung, đến với anh vì tình yêu, chứ không vì mục đích nào khác và sẽ cùng anh đi hết cuộc đời còn lại bằng tình cảm chân thật. Chị sung sướng với niềm hạnh phúc đẹp như mơ đang chạm đến bàn tay chị, nhưng chị lại không được trọn vẹn quyết định để nắm hay buông, bởi vì chị còn phải tùy thuộc vào cái gật đầu hay lắc đầu của con.

Chẳng hiểu thằng bé có biết là nó đang nắm giữ niềm vui và nỗi buồn, hạnh phúc và đau khổ của chị. Cái phần đời mà chị hoàn toàn không biết sẽ còn dài hay ngắn. Nhưng chị biết, trái tim chị sẽ tan nát nếu buộc phải quay lưng, làm người xa lạ với

anh, người mà chị đang gửi gắm tất cả niềm yêu thương, hy vọng.

Rồi một ngày, con chị gọi điện thoại về từ vùng đất xa xôi, nơi nó đang đóng quân. Anh ngồi cạnh chị hồi hộp nghe ngóng.

-Má có bồ rồi phải không?

Chị bối rối ấp úng:

-Ai... ai nói với con?

-Má không cần biết ai nói. Má chỉ cần cho con biết, có hay không?

Ôi trời! thằng con vừa tròn hai mươi tuổi của chị, nói tiếng Việt thì lơ lớ, mà giọng điệu tra hỏi sao giống một người cha nghiêm khắc. Vậy mà chị sợ. Y như sợ ba mình ngày xưa.

-Ồ..ờ...má có quen với chú này...

-Mà chú đó có thương má không?

-Có... chú... rất thương má.

-Má có biết, má bao nhiêu tuổi không?

Chị khép nhẹ đôi mắt, nghe nhịp thở của mình như nặng trĩu trong nỗi đau nhói nhói.

-...

-Má già rồi đó, con ở xa không lo được cho má. Chú đó thương má thì má cưới chú đi.

Chị bật khóc, anh cũng ươm rớm nước mắt vì vui mừng. Tạ ơn Trời! Tạ ơn con. Chị nói thầm giữa những giòng nước mắt hạnh phúc trên khuôn mặt mà vài mươi phút trước đây còn hằn nét thấp thỏm, lo âu.

-Thời buổi bây giờ, con đặt đâu mình ngồi đó đi em.

Anh nắm tay chị. Cái nắm tay thật ân cần, âu yếm, thay lời thề nguyện gắn bó trong câu anh nói pha trò, mà chị cho là duyên dáng nhất từ trước đến giờ.

Ngày tổ chức bữa tiệc ra mắt người thân, bạn bè, trong niềm hân hoan vì mơ ước đã thành sự thật, anh cảm động khi thấy các con của mình đến thật sớm, lăng xăng giúp anh chị chuẩn bị, sắp xếp mọi thứ để phòng tiệc thêm phần trang trọng, xinh đẹp.

Nhìn các con lễ phép chào đón khách với nụ cười tươi tắn, thân mật, anh thầm cảm tạ Ông Trên đã ban cho anh một điểm phúc tuyệt vời mà không phải người cha nào khi quyết định bước thêm bước nữa có được.

Trong phần cảm tạ quan khách, anh ghen lời “cám ơn các con”. Những đôi mắt không còn là trẻ thơ đã chớp nhanh trong ánh nước long lanh niềm cảm xúc. Tình phụ tử đẹp nhất là phút giây này. Phút giây mà những đứa con trưởng thành biết đẹp đi sự ích kỷ, độc đoán trong tình cảm và cái thể diện hảo huyền, để cha mình có cơ hội tìm niềm an ủi cuối đời.

Con của chị cũng kịp về tham dự ngày vui của mẹ. Thằng bé đeo riết lấy mẹ ngày nào, nay đã là một quân nhân chững chạc trong bộ quân phục chỉnh tề. Choàng lấy vai mẹ, con chị thì thầm lời chúc mừng. Nó chẳng khác nào một thiên thần đã cầm lấy thanh gươm có ngôi sao lấp lánh, gõ nhẹ vào cánh cửa bọc nhung, màu hoa hồng đỏ, để cánh cửa chậm chậm mở toang, cho anh chị bước vào khu vườn mang tên hạnh phúc. Thứ hạnh phúc rất quý báu đối với những người đã trải qua bao dâu bể của

cuộc đời, đang kiếm tìm một bến đỗ bình an cho những ngày cuối đời.■

TRUMP CỦA TAO, BIDEN CỦA MÀY

Chị Tụ quay lại mấy lượt vì tiếng cười khúc khích không ngừng của hai cô con gái.

-Bây coi cái gì mà cười miết vậy?

Khuyên ngược lên, đưa tay ngoắc:

-Má, lại đây coi nè.

Cầm tấm hình trên tay, chị Tụ ngắm nghía một hồi, rồi như khám phá được điều gì thú vị, chị sung sướng la lên:

-Ủa! in như... hai ông già... hồi còn trẻ phải hông?

Chị Thịnh đang trộn gỏi, ngưng tay, cười tươi rói:

-Chớ còn ai trồng khoai đất này. Nhìn kỹ mới thấy hai “chả” không khác gì nhiều. Chỉ là bây giờ già đi, trên mặt có nhiều giao thông hào hơn hồi xưa thôi.

-Bây kiểm đâu ra tấm hình này, hay vậy?

Khuyên chỉ Tuyền, trong khi con nhỏ ngênh mặt, trông chảnh dễ sợ:

-Nhỏ Tuyền nè, má thấy nó giỏi ghê không?.

Tuyền cười thích thú:

-Không dám giỏi đâu, chỉ là hên thôi. Hôm 19 tháng 6, đọc mục “Hình ảnh các chiến sĩ Việt Nam Cộng hòa ngày xưa” trên báo, thấy tấm hình một anh lính, đầu quấn băng trắng xóa, vết máu còn

bê bết trên những cọng tóc bên mang tai, công một anh lính khác trên lưng, với chân trái bị thương, máu me ướt đầm ống quần, khuôn mặt đầy vẻ đau đớn. Tấm hình làm em rơi nước mắt. Em nhìn mãi không thôi, càng nhìn càng thấy những nét quen thuộc. Sau cùng thì em nhận ra ba và bác Tụ. Em đưa má coi, má cũng quả quyết “hai ông chứ ai”. Ngay lúc đó em có ý nghĩ, đây là món quà sinh nhật ý nghĩa nhất để tặng ba, nên dặn má giữ bí mật. Em đã gọi lại tòa báo xin tấm ảnh đó. Sau khi nghe em nói, anh chủ báo sốt sắng “Để tôi rửa hình gửi tặng hai bác, như lời cảm ơn dành cho người lính Biệt động quân, một binh chủng mà tôi rất ngưỡng mộ”.

Ngoài phòng khách, tiếng cười nói của hai người bạn già ồn ào không thua lớp trẻ, làm cho không khí căn nhà như ấm lên, dù chẳng có đông đảo bạn bè.

Tháng 8 năm nào Tuyền cũng tổ chức sinh nhật cho ông Thịnh, để ba cô có dịp gặp gỡ bạn bè, chén thù, chén tạc cho ấm cúng tuổi già và cũng là dịp để các ông bạn lính ngày xưa nhắc lại một thuở tung hoành ngang dọc, với lý tưởng kiêu hùng thời trai trẻ. Ông Tụ đến từ Virginia. Lúc nào cũng trước một ngày, sau đó ở lại chơi cả tuần mới về. Điều đặc

như vậy, không vắng mặt năm nào, khi thì đi cả gia đình, khi thì một mình ông. Năm nay, khác với mọi năm, vì dịch Covid 19 đang lan tràn, nên Tuyền không mời bạn bè nào khác của ba cô, ngoại trừ gia đình ông Tự, vì hai ông vốn đã thân thiết nhau từ mấy mươi năm về trước, khi cùng đi lính và cùng chiến đấu, sinh tử bên nhau. Dù chỉ có hai người, nhưng không khí cũng không kém phần sôi nổi khi nhắc lại chuyện ngày xưa. Từ chuyện chinh chiến, tới chuyện tình cảm lúc còn độc thân:

-Tao biết, hồi đó mày bỏ đi chớ tiếc con Hoa hùi hụi.

-Mày cũng vậy chớ có khác gì đâu.

-Ừ tao tiếc đó, rồi sao?

-Trăng sao gì, cuối cùng chỉ có tình bạn vĩ đại giữa tao và mày.

-Ha!ha! đúng, đúng trăm phần trăm.

Tiếng cười vang lên thỏa thích. Hai bà vợ nhìn nhau lắc đầu:

-Có chuyện này mà năm nào cũng nhắc tới, nhắc lui. Hồng chừng bây giờ hai “chả” nhớ lại, rồi

tiếc con nhỏ Hoa nào đó. Coi bộ... thiệt chớ hông phải chơi đầu nha chị.

Tuyền gân cổ bênh vực:

-Gì mà tiếc, hồi còn trẻ, tình yêu cuồng nhiệt như vũ bão mà ba với bác Tự còn sẵn sàng gạt bỏ để giữ vẹn tình bạn. Bây giờ, ông nào cũng có vợ hiền với đầy đủ công, ngôn, dung, hạnh, con cái thì xinh đẹp không thua ai, còn muốn gì nữa mà tiếc, hả bác?.

Khuyên trề môi:

-Sao có người tự tin quá vậy ta, lại còn dám khen mình xinh đẹp.

-Hi!hi!!! hình như.... trong những đứa con xinh đẹp đó có cả chị nữa đó.

Rồi Tuyền mơ màng:

-Em thấy chuyện ba người cũng hay và cảm động lắm lắm. Hai chàng yêu một nàng...

Một người đi với một người

Một người đi với nụ cười hất hiu

*Hai người vui biết bao nhiêu
Một người lặng lẽ buồn thiu đứng nhìn*

.....

*Bởi lòng đã trót nặng thương
Thôi ta đứng lại nhường đường anh qua
Người đi vui với một người
Biết chẳng một người đang cười mà đau (*)*

Bà Tụ gật gù khen ngợi:

-Con nhỏ này hát hay quá ta!

-Cám ơn bác. Nhưng mà... ai là người thứ ba? ba con hay bác Tụ?

-Ai biết, hai ông cứ ồm ờ, đá qua đá lại, muốn giấu hay muốn khoe hông biết. Bác với má mày cũng hông quẫn để tra hỏi, nên cứ biết vậy thôi.

Khuyên nheo mắt:

-Mà nè, không có chuyện “*Thôi ta đứng lại nhường đường anh qua*”, mà hai ông cùng đứng lại. Người này nhường người kia, rốt cuộc cả hai ông đều rút lui, vậy mới tội nghiệp cô Hoa chứ.

Bà Thịnh tháo bao tay, gọi Tuyền mấy bận mà con nhỏ chỉ lo cười.

-Tuyền, lấy dao, lấy đĩa sẵn, để chút nữa cắt bánh sinh nhật. Nhớ cắm số 6 với số 8 lên nha.

Tuyền liếc mắt nhìn ra phía trước, giọng thì thầm:

-“Cho ông nhớ, ông không còn trẻ nữa”, phải không má? Má nói vậy hoài mà, và đặc biệt không quên tấm ảnh này để “surprise” ba với bác Tụ.

Khuyên cũng bắt chước thì thầm theo:

-Không biết hai ông có nhận ra hai chàng chiến sĩ này là mình không ta? Em coi, dù bị thương,nhưng trông vẫn oai hùng và đẹp trai ghê.

Bà Tụ thúc hồi:

- Hai con nhỏ này, đừng tào lao thiên địa nữa, bụng đĩa gỏi với đĩa cua rang me lên trước đi.

Hai cô con gái chun mũi, hít hà:

-Nghe mùi cua thơm phức mới biết bụng mình đang đói cồn cào.

Có tiếng lao xao ngoài phòng khách, tiếng ông Thịnh lớn hơn, rồi tiếng cậu con trai có vẻ hoảng hốt. Tuyên quỳnh quát:

-Chết mờ, mau lên, ba em mà đói bụng là ông quạu lắm đó.

Vừa ra đến phòng khách, cả bốn người khựng lại trong nỗi bàng hoàng khi thấy hai ông đang xỉ xỏ nhau, mặt ông nào cũng đỏ bừng, giọng nói không còn bình thường mà trở thành quát tháo:

-Mày có biết, Trump là một kẻ kỳ thị, gian xảo, lường gạt, nói láo. Dân chúng sẽ không tha cho Trump cái tội đã để cho cả trăm ngàn người chết vì bị nhiễm Covid.

-Vậy, chắc dân chúng tha cho Biden và đám dân chủ xách động bạo loạn, đập phá các di tích lịch sử mà mục đích là để triệt hạ ông Trump, chứ đâu thèm quan tâm đến quyền lợi của nước Mỹ. Mày đui hay sao mà không nhìn thấy?

-Tao không đui mà chỉ có mày là thằng ngốc, nên không thấy chính sách ngoại giao của Trump đã làm Mỹ mất đồng minh... Bọn cuồng trump như mày chỉ là một đám nảo cá vàng.

Mặt bà Tự xanh mướt, giọng nói lấp bắp:

-Cái... cái... gì vậy trời? Hai ông làm cái gì vậy?

-Tao không cuồng Trump mà tao thích Trump, vì tao nhìn thấy Trump làm được nhiều điều cho đất nước. Có tổng thống nào làm việc không lãnh lương, ngoài ông Trump, và chỉ có Trump mới dám vạch mặt bọn cộng sản Trung quốc.

-Hừ! đạo đức giả, Trump chống cộng sản Trung quốc, chứ đâu chống cộng sản Việt Nam. Bằng chứng là hán cầm cờ đỏ sao vàng vấy lia, vấy lia. Thấy mà bắt sôi máu. Bởi vậy tao mới nói mày ngu.

Bà Thịnh lẩn tới, kéo tay chồng, run giọng:

-Ông điên rồi hả? bạn bè lâu ngày gặp gỡ, sao không nói chuyện gì cho vui, bàn luận chi ba cái chuyện chính trị, rồi không cùng quan điểm thì gấu ó, sỉ vả nhau. Hai ông ơi...làm ơn...

Ông Thịnh đẩy vợ ra phía sau:

-Tránh ra, đàn bà biết gì mà lộn xộn.

Ông Tự cười nửa miệng:

-Còn mày, mày biết được bao nhiêu mà lên giọng thầy đời. Mày giỏi quá sao không nhìn ra Biden chỉ là kẻ bất tài. Không có tài nên phải quỳ gối, tôn vinh một tên tội phạm để kiếm phiếu.

-Đó là hành động của một người có lòng nhân ái, chứ không phải tự cao, tự đại, phách lối như Trump.

-Ha!ha!!! nhân ái. Chỉ có bọn đạo đức giả, đàn độn mới nghĩ vậy, trong đó có mày. Già đầu mà còn ngu.

-Ba ơi! sao ba có thể nói bác Thịnh như vậy?

Những tiếng kêu thảng thốt. Những lời khuyên can trong nỗi ghen ngào. Những giọt nước mắt đốn đau. Tất cả đều không ngăn cản được hai người bạn đã từng vào sinh ra tử, đang mặt sát nhau bằng những ngôn từ xấu xa nhất, nặng nề nhất.

Nhớ lại hình ảnh hai người bạn già gặp lại nhau sau mấy mươi năm xa cách, Tuyên ôm mặt khóc nức nở. Làm sao quên được ánh mắt chứa chan niềm vui sướng, khi hai ông ôm riết lấy nhau ngay

tại phi trường. Ông này đẩy ông kia ra, ngấm từ trên xuống dưới, rồi đưa tay vò đầu nhau. Tóc tai ai cũng rối bời trong niềm cảm xúc dâng trào. Hơn hai mươi năm xa cách, nỗi nhớ thương chừng như bất tận đã được đền bù ngay trong phút giây hội ngộ đầu tiên. Để rồi từ đó, tình bạn thêm khăng khít, khi vợ con của họ ngày càng gắn bó, thân thiết. Nhưng bây giờ.....sẽ còn lại gì sau cuộc cãi vã thật phi lý này.

Trum hay Biden, dù ai làm tổng thống, rồi họ cũng sẽ ra đi. Mọi mâu thuẫn, bất đồng sẽ trở thành quá khứ. Nhưng những mảnh vỡ của tình cảm thấm thiết, đậm đà của đôi bạn già từng sống chết có nhau, từng gắn bó, nương tựa nhau trong mảnh đời lưu lạc trên quê hương thứ hai này, mãi mãi không bao giờ có thể hàn gắn được sau những lời mạt sát thậm tệ như dao cứa vào tim.■

(*) Nhạc phẩm “Chuyện Ba Người” của NS Quốc Dũng.

TẾT TỐI NƠI

-Ông biết không, bà nhà ông hồi này ghê gớm lắm đấy!

Ông Luân suýt chút nữa là tròn mắt, hấp tấp tra hỏi “Ghê gớm chuyện gì?”. Nhưng may mắn, ông đã kịp thời dừng lại và đôi mắt lá răm chưa kịp đổi sang hình tròn, đã nhấp nháy ra vẻ hững hờ.

-Thế à?

Câu nói thoát ra qua giọng điệu thờ ơ của ông Luân, khiến người bạn già có biệt danh “Tám Triệu”

mà mọi người hay đọc bằng giọng nhão nhệch “Tám Chịu”, xiu thấy rõ, vì không có cơ hội để nhiều chuyện.

Tuy miệng lảm bảm “Hừ! lảm chuyện”, nhưng đầu óc ông Luân lại lảng vảng câu nói “Bà nhà ông hồi này ghê gớm lắm đấy”. Trước đây, ông bà Luân cùng sinh hoạt trong Hội Cao Niên, nhưng lâu rồi, ông đã tạm ngưng, còn bà thì vẫn tiếp tục sáng đi, trưa về, một cách vui vẻ, thích thú. Có nhiều lý do về sự rút lui của ông. Nhưng nỗi niềm khó bộc lộ nhất, là ông cảm thấy khó chịu mỗi khi bạn bè nhái giọng miền tây “quê trá” của vợ mình.

Cũng chính vì vậy mà ông Luân không đưa bà tham dự những bữa tiệc hội ngộ trường xưa, lớp cũ. Ôi chao! vợ người ta quý phái trong cách ăn mặc, trí thức trong cách ăn nói. Còn bà, dù ông góp ý biết bao lần, bà vẫn là bà. Trang phục cổ điển. Chân chất đến quê mùa trong ngôn ngữ. Khổ nỗi, bà lại truyền nguyên cái chất quê mùa đó cho đứa cháu ngoại vừa tròn năm tuổi.

Ông bà có bốn đứa con, cháu nội, cháu ngoại đầy đủ, nhưng toàn là con trai. Rồi bỗng nhiên đứa cháu gái xuất hiện đúng lúc, đáp ứng nỗi khao khát

của cả gia đình, nên đương nhiên nó trở thành một viên hột xoàn quý giá. Viên hột xoàn này có nước da trắng mịn, cặp mắt đen láy, cùng với đôi môi hồng chúm chím, mỗi khi cười, dù hàm răng được khoe ra không đều đặn, nhưng lại có duyên. Con bé khá thông minh và khôn lanh, nhưng điểm nổi trội chính là cái tính lý sự. Mới năm tuổi mà nó nói năng rành mạch, lưu loát, đôi lúc có hơi “cụ non”-điểm này có lẽ bị ảnh hưởng sâu đậm bởi bà ngoại.

Từ lúc lọt lòng, con bé đã được bà ngoại chăm sóc, yêu thương, chiều chuộng, nên nó mê mẩn và xem bà như thần tượng. Từng cử chỉ, lời nói đều rập khuôn theo bà. Điều đó làm ông “bức xúc”. Ông muốn con bé phải giống ông. Giống giọng nói Hà Nội rất chuẩn của ông, nhưng chẳng bao giờ nó theo ông. Bà thì có dịp chì chiết mỗi khi ông ganh tỵ:

-Cũng tại ông. Phải hời nó còn nhỏ, ông “gánh” phụ tui chăm sóc nó, thì bây giờ nó cũng đeo ông “dây”.

Có cháu xinh đẹp, thông minh, và rất dạn dĩ khi tiếp xúc với người lớn là một điều hạnh diện, nhưng cũng có lúc nó làm ông Luân muốn độn thổ.

Lần đó, ông hẹn vài người bạn đi uống cà phê. Ai ngờ, bà ngã bệnh ngay ngày ấy, nên ông phải mang nó theo. Bạn ông không tiếc lời khen ngợi cháu gái của ông, làm ông hứng chí:

-Hát cho các ông nghe đi con.

Vậy là con bé hăng hái chạy ra phía trước, bàn tay cuộn tròn lại như đang cầm “micro”. Với nụ cười tươi tắn, nó tự giới thiệu:

-Bé Na hát tặng các ông “Quạ” bài “Đám Cưới Đầu Xung”. Xin “dui” lòng ủng hộ bé Na một “chàng” pháo tay.

Tiếng vỗ tay vang lên đôm đốp. Con bé cúi đầu cảm tạ, và rồi cả thân hình nó đong đưa, uốn éo theo giọng hát trong trẻo, làm mát rượi cái lỗ tai của các ông già cùng bệnh “mê cháu”:

Ngày xưa, ngày xưa đôi ta chung nón, đôi ta chung đường.

Lên sáu, lên năm, đôi ta cùng sách, đôi ta cùng “chường”.

....

Chiều nao đuổi bướm, bướm bay “dô dườn” mà nước mắt “gung gung” ...

Một trận cười nghiêng ngả nổi lên. Các bạn ông thích thú, đồng loạt yêu cầu “Hát lại đi con”. Ông Luân ngượng chín người khi ông bạn cạnh bên lớn tiếng trêu ghẹo:

-Con bé chính công là dân miền tây, bắt con cá “gô” bỏ “dô” “gồ”, nó kêu “gột, gột”. Ông ngoại Bắc kỳ của mày thua đậm trong mặt trận ngôn ngữ rồi.

Trên đường về, ông ra sức dụ dỗ con bé:

-Con nói theo ông nhé. Vô vườn chứ không phải “dô dườn”, rung rung chứ không phải “gung, gung”.

Bé Na nhìn ông cười hiền hòa, miệng nhai tằm tằm thanh kẹo ông vừa mua cho, đầu gật gù ra vẻ hiểu biết. Ông xoa đầu khen “Cháu của ông ngoan”. Con bé cười tươi, đưa ngón tay cái lên “Con là số một mà”. Thế nhưng, sự thích thú của ông chẳng hơn mười phút. Vừa xuống xe, đi vào nhà, con bé đã yêu điệu ngoái mông, cất giọng thánh thót:

-Bướm bay “dô dườn” mà nước mắt “gung gung”.

À! con bé đang chọc tức ông đây. Lại cái là ông không giận, mà lại mê tíu cái mông tròn lẳn của nó. Vói tay kéo con bé, ông ngồi xuống đất, để vừa tầm với chiều cao của nó. Năm hai bàn tay nhỏ nhắn, ông ngọt giọng:

-Này, nói theo ông, “Bướm bay vô vườn mà nước mắt rung rung”. Tập nói cho đúng, không thôi người ta cười.

Con bé đưa hai bàn tay nhỏ xíu ôm lấy khuôn mặt ông, đôi mắt to tròn như hai hòn bi nhìn thẳng vào mắt ông:

-Con thích hát “dậy”, tại “dì” bà “Quai” nói, hát “dậy” mới dễ thương.

Nói xong, con bé quay lưng đi -nói đúng kiểu của bà cháu nó là quay lưng cái “gột”- đóng đưa cánh tay theo điệu hát.

-Bướm bay” dô dườn” mà nước mắt “gung gung”.

-Chơi “gum ba” đi “Quại”.

Bà Luân tròn mắt, lắc đầu. Con bé le lưỡi:

-Ồ ồ!!!!

Rồi chụm hai ngón tay, xẹt ngang môi, ra dấu khóa miệng lại.

-Xin lỗi “Quại”, con quên....

-...

-Con xin lỗi “gồi”, “Quại” đừng giận con nữa.

Nhìn thấy bà Luân môi vẫn mím chặt, con bé liền kể chuyện khóa lấp:

-Hông biết mẹ có nhớ mua “chái” cây để “Quại” chưng bàn thờ tết hông. Tối qua, mẹ nói...

Rồi nó nghiêng đầu, ra vẻ bí mật:

-“Quại” biết mẹ nói gì hông?

Bà Luân không trả lời, hất mặt ngoảnh khác. Con bé chống cằm, thờ dãi:

-“Quại” còn giận thì con hông nói nữa, con đi “ga” ngoài sau. Mà con “ga” ngoài sau “gồi” thì “Quại” đừng có năn nỉ con à nha... “Quại”... tại con quên mờ... đâu phải con hông nghe lời “Quại”.

Con bé xụ mặt, rơm rớm nước mắt. Thấy thương quá, bà Luân cười phì một cái:

-Mẹ con nói cái gì?

Mất con bé long lanh vui mừng:

-Mẹ hỏi, “Quại” dặn mua cái gì?. Con nói, bà “Quại” nói “ga gả” từ hôm tới giờ, sao mẹ hông nhớ. “Quại” nói, tết phải có mâm “chải” cây “cầu dừa đủ xài”, có “dậy” mà mẹ quên miết. Thiệt là “gầu”.

-Ừ! mẹ con hư quá, có “dậy” mà quên miết hà.

Ông Luân nhú mày nghĩ ngợi. Hình như bà đang giấu ông chuyện gì, và rõ ràng con bé biết, nhưng bà bắt nó im lặng. Nhớ lại câu nói của “Tám Chịu”, ông cảm thấy bức bối, nhưng nếu hạch hỏi thì té ra mình ghen bóng, ghen gió, mà không hỏi thì khó chịu, nên thừa dịp, ông ngửa mỏ xen vào.

-Tại thấy không hợp lý, nên nó chẳng thèm nhớ. Dừa chớ đâu phải vừa, xoài chớ đâu phải xài. Nói sai bét mà cứ nhét vào đầu con bé.

Con bé chu mỏ, nhìn ông Luân với vẻ không hài lòng.

-Thì cũng y chang thôi. Ủa! mà cái này là “chiện” nhỏ, sao ông “Quạ” x...e...é ra bự chẳng làm chi cho “gắc gỏi” “dậy”.

Thấy ông Luân lắc đầu tức tởm, bà mỉm cười đắc ý. Phần ông, giờ mới ngẫm ra, những điều nó nói, giống y những điều bà từng nói, mà ông không thèm chú ý.

Nhớ có lần ông bảo con bé:

-Vào phòng gọi bà Ngoại cho ông.

Mãi xem TV, đến khi quay lại chẳng thấy bà đâu, chỉ thấy con bé đang cúi đầu vào chiếc Ipad.

-Này bé Na! có gọi bà không?

Đặt Ipad xuống, con bé gác cằm lên đầu gối, nhìn ông chăm chặp:

-Bà “Quại” ngủ “gồi”. Con kêu hai, ba lần mà “Quại” im “ghe”. Ông muốn “Quại” làm gì cho ông hả? Con làm dùm được hông?.

-À! ông muốn... nhưng... con không làm được đâu.

-Sao hông được hả ông?

-Tại vì con còn bé.

Con bé ngồi thẳng người lên, ngón tay trở nhịp nhịp theo giọng nói:

-Con thấy ông cũng lớn “gồi”, mà đâu có làm mình ên. Cái gì cũng “géo” bà. “Quại” nói, mình lớn “gồi” phải tập làm, đừng sai người khác, như “dậy” người ta cười, người ta nói mình làm biếng nhót thây. Đúng quá phải hông ông?

Ông Luân nhìn cái mỏ vo vĩnh của con bé mà trong lòng hậm hực. Ông không hậm nó, mà hực người đã nhờ nó máng xéo ông. “Thật chẳng ra thể thống gì, chỉ làm hư con bé!”

Vừa bước vào hội trường, ông Luân đã được chào đón nồng nhiệt bởi những người bạn cũ:

-Lâu ghê mới gặp ông.

-Trở lại sinh hoạt đi. Vắng ông buồn quá.

Ông Luân vui vẻ bắt tay từng người, rồi đưa mắt nhìn quanh. Khung cảnh này rất quen thuộc, nhưng hôm nay thật lạ lẫm bởi sự trang trí khéo léo với những đóa hoa mai vàng thắm, những bao lì xì đỏ chói, đông đưa trên cành đào, trĩu trĩu những cánh hoa xinh xắn đang khoác lên màu hồng tươi tắn như gọi mời. Rồi những câu đối, những chậu hoa rực rỡ, những bức tranh màu sắc, tạo nên một không khí tết rộn ràng, dù bây giờ chưa thật sự bước qua năm mới.

Tuần trước, ông “Tám Chịu” đã thay mặt Ban quản trị, ân cần mời ông Luân đến dự tiệc tất niên của Hội Cao Niên. Một ngày nay, bé Na đã òn ỉ, xin ông dắt đến đây để xem văn nghệ. Thật ra, ông Luân chẳng muốn tham dự chút nào, nhưng nhìn con bé lảng xảng, lính quỳnh khi thấy ông chần chừ mà tội nghiệp. Đã vậy, nó còn lên giọng hăm dọa:

-Ông hồng dặt con đi, con nghỉ chơi ”dới” ông luôn.

Ông lắc đầu:

-Thì con đi với bà ngoại kia.

Bà Luân lắc đầu:

-Bữa đó, tui phải đi sớm.Ông dặt bé Na đi, sẵn coi “dẫn” nghệ luôn.

Ông trề môi:

-Hay ho gì mấy cái màn hát hò của các ông già, bà lão.

Bà háy ông:

-Chưa coi đã chê. Ông có giỏi hơn ai mà bày đặt “chê” nhún.

-Có, giỏi hơn bà.

-Bởi “dậy” mới có câu “Biết người biết ta, ‘chăm chận chăm thắng’. Ông biết có mình ên ông, thành “ga” có thua cũng đừng...

Con bé đưa hai bàn tay nhỏ xíu bịt tai lại, than thở:

-Người lớn dạy con nít phải thương nhau, mà sao cứ cãi nhau “quài” “dậy” ta!

Nhớ lại, ông Luân bật cười, đưa tay định xoa đầu cháu, nhưng con bé vội nghiêng qua bên trái, né tránh:

-Ông! coi chừng “gót” cái nơ “chên” đầu con.

Ông Luân phì cười, rồi giật mình khi nghe tiếng nhạc xập xình nổi lên và thấy bà Luân xuất hiện trên sân khấu với chiếc áo đầm phồng xòe. Hai tay áo phồng, ngực phồng, ngang eo còn phồng tợn, thêm chiếc nơ tổ bố sau lưng, làm cho bà tròn quay như đòn bánh tét. Bà vừa đi, vừa uốn éo, thì từ cánh gà, một anh chàng đen thui, có ria mép mỏng dính tiến ra, đưa bàn tay ôm ngang lưng bà và nhạc đổi sang điệu Rumba, hai người nhẹ nhàng bước theo nhịp điệu. Ông bỗng nhớ câu nói của con bé “Chơi ‘gum ba’ đi “Quại”. Thì ra, con bé đã đến đây xem bà tập dợt, nên quyết chí phải tham dự buổi văn nghệ này cho bằng được.

Khuôn mặt của bà Luân dưới ánh đèn màu trông lạ hoắc. Cách hóa trang khiến bà trông ngộ nghĩnh đến buồn cười. Tuy vậy, lối diễn xuất của bà, từ điệu bộ, giọng nói, với những câu đối thoại tung

từng đã làm cho bầu không khí sôi động hẳn lên. Khi màn kịch chấm dứt, mọi người đã đồng loạt gọi tên bà với hai bàn tay vỗ nhịp thật rôm rã. Con bé ngồi bên cạnh ông cười lăn chiên, lăn ngửa. Phần ông, dù muốn, dù không, ông cũng phải công nhận bà diễn hài rất có duyên.

Sau nhiều tiết mục tiếp theo màn kịch, một lần nữa tên bà lại được long trọng giới thiệu cùng với bản nhạc “Đám Cưới Đầu Xuân”. Ông xuất mồ hôi khi nhớ đến câu con bé hay hát “Bướm bay ‘đô dườn’ mà nước mắt ‘gung gung’”. Lần này, ông phải biến mất trước khi “sự cố” xảy ra. Dịp may đến bất ngờ khi người MC cáo lỗi, vì âm thanh đang trực trực. Ông nói khẽ với con bé:

-Bé Na! mình đi về nhé.

-Sao “đậy”? “Quạ” chưa hát mà.

-Tại... tại vì... ông đau bụng.

Con bé hạ chiếc cằm xinh xắn xuống, đôi mắt trợn ngược nhìn ông:

-Có thiệt hông?. Ở nhà, con thấy lần nào đau bụng, ông cũng “gên gi” dữ thần luôn, chớ hông có nói nhỏ như “dây” đâu.

Ánh mắt con bé quét dài trên khuôn mặt ông Luân. Ánh mắt chứa đựng sự dò xét. Và sau khi dò xét kỹ lưỡng, nó cười hề hề:

-Thôi, con biết “gồi”....là ông già bộ đau bụng. Ông sợ “Quại” hát hay, “gồi” người ta nói “Quại” giỏi hơn ông, phải hông?

Ông chưa kịp nói gì bà đã bước ra sân khấu. Ông ngỡ ngàng nhìn bà trong chiếc áo dài thời trang. Giờ thì bà không tròn như lúc nãy. Chiếc áo dài được cắt may thật khéo léo như gói gọn thân hình bà, mái tóc bới cao trông quý phái và khuôn mặt trang điểm thật tỉ mỉ, sắc sảo, khác xa với khuôn mặt ông nhìn thấy trong màn hài kịch. Nhưng ông càng ngỡ ngàng hơn khi bà cất giọng hát. Không biết bà luyện tập từ bao giờ, mà phát âm lời bài hát bằng giọng Bắc rõ ràng, không chút ngọng ngịu như ngôn ngữ chất phác thường ngày của bà. Ông thờ nhẹ, lặn gười ngắm nghía bà. Đúng như bạn bè thường giễu cợt “vợ ông hàng xóm đẹp hơn”, nên từ lâu,

ông không khám phá ra nét duyên dáng tiềm ẩn của bà.

Khi bà Luân cúi đầu chào và nhạc bế mạc trôi lên, đám con cháu ùa lên sân khấu, ôm lấy bà, ríu rít khen ngợi, trong khi ông đứng lẻ loi ở phía dưới. Trong phút chốc, ông cảm thấy cô đơn vô cùng. Bây giờ, ông Luân mới chợt hiểu, chính ông đã tự tách rời các con, vì chẳng bao giờ ông gần gũi, chia sẻ với chúng những buồn vui trong gia đình, cũng như trong cuộc sống, mà hơn hết là thái độ xem thường bà, khiến chúng có sự bất mãn ngầm ngầm đối với ông. Có lần, cô út khoe:

-Bố xem “you tube” dì Năm làm cho má nè. Má hát hay quá, người ta “like” cho má đếm không hết. Bây giờ má nổi tiếng rồi đó bố.

Ông cảm thấy khó chịu với lối cường điệu, tâng bốc của đám con, nên nhếch mép, cười khinh rồi bỏ đi.

Ông Luân xưa nay vốn xem thường vợ. Ngày bà đi thi quốc tịch, ông thẳng thắn bài bác “Bà có thi thì cũng rớt thôi. Đi làm gì cho phí thời gian”. Cũng đúng, tiếng Anh của bà không đầy lá mít. Nhưng chính vì biết mình kém, lại thêm nỗi lo, nếu không

có được quốc tịch Mỹ, sau này bà sẽ không xin được Medicare, rồi lỡ khi bệnh hoạn, lại báo hại con cái, nên cố gắng học thuộc “một trăm câu vấn đáp thi quốc tịch”. Mỗi ngày, trong lúc nấu ăn, bà để máy “cassette” cạnh bên, đọc theo từng chữ, từng câu. Cuối tuần, bà nhờ mấy đứa cháu đọc câu hỏi, và nghe bà trả lời để giúp bà phần phát âm. Một tuần trước ngày thi, bà thuộc lòng bài học khó và đã vượt qua được kỳ thi quốc tịch. Thằng con Cả bước vào nhà, nói mà như hét:

-Bà con ơi! má đậu quốc tịch rồi.

Đang đọc báo, ông Luân tháo kính ra, trở mắt nhìn bà, dường như không tin vào tai mình. Đám con cháu sáng giờ ở nhà, hồi hộp trông ngóng, chạy ùa ra, tranh nhau ôm bà. Thay vì hòa nhập với cả nhà để vui vẻ chúc mừng bà, ông lại lùi vào phòng, tránh xa đám con đang hào hứng nghe bà kể chuyện “khó tin mà có thật”.

Lần này cũng vậy, ông lặng lẽ quay lưng bước đi. Vừa ra ngoài thì gặp ngay “Tám Chịu”. Với nét mặt rạng rỡ, ông hân hoan kể lể:

-Đấy! tôi đã bảo “bà nhà ông hồi này ghê gớm” lắm mà. Thế... ông có biết bà tốn bao nhiêu

thời gian để tập dượt không? Và ông có biết ai dạy bà ấy giọng Bắc không?

Không chờ câu trả lời, ông “Tám Chịu” vỗ ngực tự hào:

-Tôi đây. Bà ấy nói, muốn dành bất ngờ cho ông nên không nhờ ông dạy. Thích nhé, có bà vợ giỏi giang, tha hồ mà hãnh diện.

Bây giờ, ông Luân mới thấm thía câu nói của người xưa “Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng” mà bà đã từng nói với ông. Vì ông chỉ biết có mình và xem thường đối phương nên ông thua đậm, trong khi bà có hàng đông “fan”, nào con, nào rể, nào dâu, nào cháu ngoại, cháu nội. Còn ông thì sao? Một mình... thua là phải!. Ý nghĩ này làm ông bật cười. Nhưng lạ thật, lần này ông không tức tối mà lại cảm thấy nhẹ nhàng, thoải mái với chiến thắng của bà. Lúc bà bước ra ngoài, quanh quất tìm kiếm, ông bước đến gần, cười tồn tồn:

-Tôi thua bà rồi.

-Thua thắng gì ông ơi!

Rồi bà ngược mắt nhìn ông. Không phải là cái nhìn khiêu khích thường lệ, mà trong ánh mắt của bà như ẩn chứa một chút âu yếm với giọng nói dịu dàng:

-Tết tới nơi “gòì”, tui chỉ mong vợ chồng mình đừng cãi ‘dã’ nữa, lúc nào cũng “quà thẹn”, để con cái quy tụ lại, cùng nhau đón một năm mới “dui dẻ”, hạnh phúc.■

Nhạc phẩm “Đám Cưới Đầu Xuân” của Trần Thiện Thanh.

TUYỆT VỜI...

ĐÊM GIÁNG SINH

Anh Mây vừa treo những trái cầu xanh, đỏ, óng ánh kim tuyến lên cây thông tằm màu tuyết trắng, vừa lên tiếng hỏi:

-Năm nay, em định làm món gì để ăn mừng lễ Giáng sinh?

Đặt con dao vào chiếc thau nhựa đựng mớ đậu que xanh mướt, chị Mây thở dài ngao ngán:

-Không biết nữa!.. trong lòng cứ buồn buồn sao đó, nên chẳng muốn làm gì hết.

Anh Mây lắc đầu, cười nhẹ:

-Mẹ mày... thiệt tình... Đã nói, ván đóng thuyền rồi, có thay đổi được đâu mà cứ suy nghĩ chỉ cho nặng lòng. Em đã từng nói, hạnh phúc của con là trên hết, sao bây giờ lại đặt vấn đề cho một mọt mỗi đầu óc.

-Em cũng biết vậy, nhưng nghe thằng con anh Trình sắp về Việt Nam cưới vợ, em lại nao lòng. Thấy người ta có dâu, có rể Việt Nam mà bắt ham. Còn mình, rể, dâu gì cũng trót quót.

-Ừa! anh thấy, cứ mỗi lần thằng rể Tàu bập bẹ tiếng Việt là em cười ngất, còn khen “thằng Chệt con” này dễ thương và biết hiếu thảo với ba mẹ vợ, sao bữa nay lại than thở. Đúng là... lưỡi không xương nhiều điều lắt léo.

Chị Mây phì cười khi nhớ đến thằng rể người Hoa, thân hình vạm vỡ, mặt mày lúc nào cũng tươi rói, hớn hỏ, với hàm râu quai nón bậm trợn, mà lúc nào cũng tìm cách lấy lòng ba má vợ cho vợ vui. Không biết nó làm vậy là do thương vợ hay sợ vợ. Mỗi khi nghe chị nói câu này, anh Mây neho mắt cười cười, coi chừng nó giả bộ đó em. Chị không nghĩ vậy, vì chị cảm nhận được sự chân thành trong đôi mắt một mí của nó.

Anh chị Mây chỉ có hai đứa con, nên đôi khi chị lo lắng vẫn vợ rằng không biết khi có vợ, có chồng rồi, anh em nó còn hòa thuận, yêu thương nhau như thuở bé không, hay đứa nghe lời vợ, đứa nghe lời chồng, anh em trở thành xa lạ, ghét bỏ nhau, như chị đã từng chứng kiến thảm cảnh này trong vài gia đình của người thân, bạn bè.

Nhớ thời gian trước khi bầu cử, thằng rê theo đảng Cộng Hòa, thằng con trai ủng hộ Dân chủ, mỗi khi hai anh em cùng xem TV, đứa ủng hộ, đứa đả đảo vị tổng thống đương nhiệm, chị sàu héo ruột. Dù vậy, trong gia đình vẫn chưa xuất hiện dấu hiệu xung khắc trầm trọng, vì chúng vẫn đối đáp với nhau có lúc nhẹ nhàng, có lúc từng từng. Nhưng hôm đi đám giỗ ba của Sương -bạn đồng nghiệp của chị- chị sợ điếng hồn khi thấy chồng Sương và người em ruột, cãi nhau xanh máu mặt, vì người bênh đảng này, người chống đảng kia. Trong con thịnh nộ không kèm chế, hai anh em đập bàn rầm rầm, ly chén ngã nghiêng, ngã ngửa, khách khứa thất kinh hồn vía, không biết lúc nào họ choảng nhau, nên lặng lẽ rút lui. Trên đường về, chị lo âu thăm hỏi, khi nào ngày đau buồn đó sẽ xảy ra trong gia đình mình.

Rồi một hôm, trong bữa cơm sum họp cuối tuần như vẫn thường có xưa nay, trong lúc phấn chấn sau vài ly bia, anh Mây dường như quên đi sự

dè dặt hăng có, nên bàn luận chuyện chính trị. Ba người, hai phe, với lập trường, quan điểm đối chọi nhau. Ba vợ, chàng rể cùng phe, con trai khác phe. Chị Mây xen vào, tìm cách lái câu chuyện sang đề tài khác, nhưng không kết quả. Tuy chưa thấy có gì căng thẳng, nhưng chị vẫn hồi hộp, tim đập thình thình. Bỗng nhiên, anh Mây quay sang Bryan, hỏi:

-Ê! mày là Tàu, sao không ủng hộ đảng Dân chủ mà ủng hộ ông Trump. Mày có biết là ông Trump chống Tàu cộng quyết liệt không?

-Dạ biết.

-Vậy tại sao mày quyết định bầu cho ông?

-Tại con muốn ông “đánh chết mẹ tui Tàu cộng”

Câu “đánh chết mẹ tui Tàu cộng”, Bryan nói bằng tiếng Việt với giọng lơ lớ, là do con gái chị dạy, để lấy lòng ông già vợ, mà đó cũng là câu anh Mây hay nói mỗi khi nhắc đến cộng sản Trung quốc.

Anh Mây cười ngật nghêu:

-Vậy chắc mày là Tàu trù. Ha! Ha! Tao thích mày, thằng “phản quốc”.

Bryan tròn mắt nhìn anh Mây. Chị lườm anh “tiếng Anh không đầy lá mít” mà bày đặt chơi chữ. Tín im lặng tự nãy giờ với khuôn mặt đăm chiêu, khiến chị cứ dòm chừng để dò xét phản ứng của nó. Nghe cậu con trai hăng giọng, rồi sửa thế, chị giật mình lo lắng. Nhưng không ngờ, Tín cười hóm hỉnh, rồi giải thích cho Bryan hiểu câu nói khôi hài của anh Mây. Thằng rể cười khoái chí, vỗ ngực:

-Đúng, con ghét cộng sản. Con là Tàu trù, không phải Tàu cộng.

Chị thở phào nhẹ nhõm, chưa có nỗi vui mừng nào hơn khi thấy hai thằng vừa cụng ly, vừa cười ròn rảng:

-Dô! Đô! Biden.

-Dô! Đô! Trump.

Từ hôm đó, hai thằng cứ gọi nhau là Trump, là Biden, mà không hề cãi cọ, tranh luận vấn đề chính trị với nhau. Thật là ơn phúc của gia đình chị.

Bước vào phòng ăn, chị Mây thấy bàn tiệc đã được sắp xếp thật gọn gàng, đẹp mắt. Chị quá đỗi ngạc nhiên vì sự khéo léo của Milan. Bấy lâu nay

chị cứ nghĩ, trong bữa tiệc mừng Giáng sinh này, cô con dâu tương lai sẽ đến đúng giờ, rồi thung thỉnh bước vào nhà, ngồi chễm chệ trên bàn ăn, mặc cho chị chạy tắt bật, như bạn bè chị thường nói về con dâu của họ. Nhưng không, Milan đến từ sáng sớm để phụ giúp chị mọi chuyện. Con bé có vẻ rành rẽ chuyện sắp xếp bàn tiệc, chuẩn bị thức ăn. Ba ngày trước, chị Mây hỏi ý Tín về vài món Mỹ mà chị học được trên internet và dự định nấu để đãi nhà gái. Nhưng Tín quả quyết:

-Gia đình Milan biết ăn món Việt và họ rất cũng thích món Việt, mẹ cứ yên tâm.

Ừ! thì chuyện người Mỹ thích phở, chả giò, gỏi cuốn... chị Mây đã biết và đã từng nhìn thấy họ kéo nhau vào nhà hàng, thưởng thức món ăn Việt Nam một cách thích thú. Nhưng đưa con dâu người Mỹ biết sắp xếp thức ăn theo từng món, như bánh hỏi đặt cạnh thịt quay và nước mắm, bánh mì nằm kế bên tô cà ri, còn có chén muối ớt, nặn thêm chút nước chanh thơm làm gia vị chấm, thì thật đáng ngạc nhiên.

Chị Mây đưa ngón tay cái lên cao như lời khen, Milan xếp hai bàn tay trước bụng, cúi đầu cười hiền hòa. Chị đáp lại bằng cái nhìn triu mến. Thật sự, chị Mây không mấy ưng bụng cuộc hôn nhân này, dù hôm nay là ngày hai gia đình sẽ gặp

nhau, bàn tính chuyện cưới hỏi cho hai đứa con. Làm sao chị có thể chê cô con dâu tương lai xinh đẹp, hiền lành, ngoan ngoãn như Milan. Nhưng tiếng Anh của chị quá kém cỏi, thì chuyện mà chị hằng ao ước, là mẹ chồng và nàng dâu sẽ thân mật, cảm thông nhau, với lòng yêu thương chân thật như mẹ con ruột thịt, sẽ là chuyện không bao giờ có. Nhiều lúc, chị cố gắng nghĩ đến hình ảnh Milan chào chị bằng cái cúi đầu lễ phép và cánh tay khoanh tròn thật trịnh trọng, hay tưởng tượng ra khuôn mặt những đứa cháu nội lai Mỹ sẽ rất xinh đẹp, dễ thương, để che lấp đi sự hụt hẫng đôi khi chột dấy lên trong lòng. Nhưng sao vẫn thấy buồn, buồn vì ước mơ của mình mãi mãi là niềm mơ ước viễn vông.

Cây thông ở góc nhà bùng lên, sáng choang cả một góc phòng cùng với điệu nhạc Giáng Sinh réo rắt trôi lên, làm ấm cả gian phòng tràn đầy không khí lễ hội. Tín nhìn đồng hồ rồi nhắc mẹ và Milan thay quần áo, chuẩn bị đón ba mẹ Milan, hai người khách đặc biệt trong đêm nay.

Đứng trước tủ áo, chị Mây phân vân lựa chọn, không biết có nên mặc áo dài hay không. Theo thói quen, trong những bữa tiệc có người Mỹ tham dự, chị thường mặc áo dài. Chiếc áo dài là niềm hãnh diện của chị, bởi nét đẹp mềm mại, đầm thắm và kín đáo mà bất cứ người bạn ngoại quốc nào khi

nhìn thấy chị mặc đều trăm trổ khen ngợi. Nhưng hôm nay, chị không cảm thấy hứng thú lắm, nên chọn chiếc áo đầm đơn giản, trong lúc đầu óc chị vẫn suy nghĩ mông lung trong sự tiếc nuối, phải chi họ là người Việt, hai bà sui và cô dâu cùng mặc áo dài thì đẹp biết bao nhiêu.

Tiệc tàn. Mọi người hoan hỉ bước ra phòng khách uống trà. Chị Mây không rời mắt khỏi Milan trong chiếc áo dài màu hồng đào rực rỡ, bó sát thân hình cân đối, với dáng dấp cao thon và mái tóc vàng óng, bồng bênh. Khi Milan từ trên lầu bước xuống, chị Mây sững sờ trước sắc vóc xinh xắn của Milan. Chưa kịp hỏi từ đâu Milan có được chiếc áo dài quá đẹp, thì con bé đã đến trước mặt anh chị Mây, khoanh tay lại, thưa chào bằng tiếng Việt thật rõ ràng:

-Con thưa ba, thưa mẹ, thưa bố mẹ mới đến.

Ba Milan, người đàn ông cao dong dỏng, dù không điển trai, nhưng nét hiền hòa, phúc hậu trên khuôn mặt ông đã tạo được cảm tình với người đối diện. Điều không thể tưởng là ông nói tiếng Việt một cách lưu loát, rành rọt. Trong bữa tiệc, ông thưởng thức chí tình tất cả những món ăn chị Mây

đã làm và luôn miệng khen ngợi tài nấu nướng của chị.

Nơi phòng khách, ông hào hứng kể lể khi nghe anh Mỹ hỏi, ông học từ hồi nào mà nói tiếng Việt rành rẽ quá. Câu trả lời của ông làm anh chị Mỹ sửng sốt:

-Có một điều mà chắc đến bây giờ anh chị vẫn chưa biết... Mẹ Milan là người Việt Nam. Cũng tại thằng Tín muốn dành cho anh chị một bất ngờ thích thú, nên mọi người phải giữ kín chuyện này đến hôm nay.

Quay sang người đàn bà bên cạnh đang nhìn anh chị Mỹ với nụ cười dịu dàng, ông tiếp lời:

-Linda đây là vợ thứ hai của tôi.

Rồi ông mơ màng nhắc lại chuyện ngày xưa, trong khi trên khuôn mặt anh chị Mỹ, nét ngạc nhiên chưa tan biến:

-Hồi trước, lúc tôi và mẹ của Milan xin phép được kết hôn sau ba năm yêu nhau, má vợ ra điều kiện tôi phải học tiếng Việt, vì bà không biết tiếng Mỹ. Tôi biết bà không muốn có thằng rể người Mỹ, nên mới làm khó tôi. Lúc đó, tôi đang mê mẹ của Milan như điên đảo. Nhìn Milan anh chị có thể đoán

mẹ của Milan xinh đẹp như thế nào. Vì quá yêu cô ấy, nên tôi quyết chí học cho được thứ tiếng mà đối với tôi không phải dễ. May mắn làm sao, tình yêu đã làm đầu óc tôi trở nên thông minh bất ngờ và tôi đã thành công hơn sự mong đợi. Cuối xong, về ở cùng với mẹ vợ trong căn nhà không được phép nói tiếng Mỹ, vì thế mà tiếng Việt của tôi ngày càng tiến bộ.

Rồi mẹ Milan qua đời khi con bé mới có bảy tuổi, một tay bà ngoại chăm sóc cháu. Anh chị thấy không, Milan sinh ra ở Mỹ, đi học trường Mỹ, nói chuyện với bạn bè, dù là Việt Nam cũng toàn bằng tiếng Mỹ, vậy mà tiếng Việt của nó cũng rất giỏi. Đó là nhờ bà ngoại. Bà dạy dỗ Milan từng lời ăn, tiếng nói, sao cho lễ phép, dịu dàng, chỉ bảo cách nấu nướng từng món ăn, món bánh, nên cái gì Milan cũng biết. Tính bà ngoại tuy có đôi lúc nghiêm khắc, nhưng rất ngọt ngào, tình cảm. Bà thương tôi như con trai, tôi thương bà như mẹ ruột, nên dù vợ đã mất, tôi vẫn sống với mẹ vợ cả mười năm hơn. Buồn cười là bà hay nhờ bạn bè mai mối, để kiếm vợ cho tôi. Khi gặp Linda, bà rất hài lòng. Bà nói “kỳ này, má cho mày lấy vợ Mỹ để thay đổi không khí”.

Ông ngửa mặt cười vang rồi quay sang nhìn vợ:

-Bây giờ bà cũng rất thương Linda và dạy Milan phải thương và kính trọng người mẹ kế.

Bà Linda ngồi cạnh ông, tuy không hiểu tiếng Việt, nhưng có lẽ cũng cảm nhận được tâm tình của chồng, nên thỉnh thoảng lại gửi cho ông một ánh mắt triu mến.

Ôi! một gia đình hạnh phúc đáng ngưỡng mộ. Chị Mây chưa bao giờ cảm thấy lòng mình rộn ràng niềm vui như hôm nay. Tất cả lo âu, sầu muộn đã chấp cánh bay xa. Tuy vậy, chị vẫn làm mặt giận:

-Hai đứa dám xí gạt mẹ hả? Thiệt... hết nói tụi bây.

Milan vòng tay ôm ngang lưng chị Mây, giọng nũng nịu:

-Con xin lỗi mẹ, tại anh Tín bắt con phải giữ bí mật.

Tín gãi đầu, cười mon tron:

-Tụi con đâu dám gạt mẹ. Nhưng con biết, đây sẽ là món quà mẹ thích nhất, nên để dành làm quà Giáng Sinh tặng mẹ.

Anh Mây nhìn chị gạt gù, cười đắc ý. Nhìn nét mặt rạng rỡ của anh chị Mây, Tín nghe lòng rộn rã. Tín biết, từ bé đến lớn, nó luôn là nỗi buồn phiền, lo lắng của cha mẹ. Khi còn đi học thì không biết bao lần anh chị Mây bị mời đến trường vì thành tích

đánh lộn của thằng con được cung như trứng mỏng. Tín ham chơi hơn ham học, khiến anh chị ăn ngủ không yên. Ra trường, đi làm, thì bỏ bịch lãng nhăng. Chỉ từ khi quen Milan, Tín mới thật sự trưởng thành và trở thành một chàng trai chín chắn hơn, đàng hoàng, tử tế hơn.

Cảm nhận được niềm vui tốt cùng của anh chị Mây, nhưng Tín vẫn nghĩ mình là người sung sướng nhất. Vì Tín biết rằng, sự thất vọng mà nó đã gây ra cho ba mẹ mấy mươi năm qua đã được đền bù xứng đáng, khi hôm nay, ngay đêm Giáng sinh tung bừng, ấm áp, nó mang về cho ba mẹ một cô dâu vừa Việt, vừa Mỹ, nấu nướng cũng có hạng và nhất là nói tiếng Việt thành thạo, để có thể hiểu mẹ nói lầy, nói xiên, đôi khi mắc mớ, mỗi khi nó làm điều gì không vừa ý bà. ■

BAO GIỜ NGHE TIẾNG CHÂN QUEN

Gặp tôi gặp trong phòng vệ sinh, Lệ kể tai hỏi nhỏ:

-Bà thấy cái đám cưới này ra sao?

Không hiểu rõ ý Lệ nên tôi dè dặt đáp:

-Ừ!... thì ... sang trọng, hoành tráng và vui nhộn.

Chị ngã đầu ra phía sau, đôi mày hơi nhíu lại:

-Ngoài cái mặt nổi đó, bà không thấy gì nữa hả?

-À!...không.

Lệ hạ giọng:

-Vây... cái bụng chình bình của cô dâu không làm bà thắc mắc sao?

-Chắc tại con bé mặc cái áo đầm hơi rộng nên tôi không để ý.

-Đó, bà thấy chưa, từ trước tới giờ, cô dâu nào cũng mặc áo bó sát để khoe thân hình thon thả, cái bụng phẳng phiu, chứ đâu có ai mặc áo rộng thùng thình như áo bầu.

Trở ra phòng tiệc, ghé qua bàn -chỗ tôi ngồi- trao đổi vài câu thăm hỏi sức khỏe với chị Linh xong, Lệ đổi giọng thì thầm:

-Hai chị ở lại tiếp tục ăn nha, tôi về trước.

Chị Linh trố mắt ngạc nhiên:

-Ủa! sao về sớm vậy, nhà hàng mới dọn có ba món mà. Bạn chuyện gì hả?

-Có bạn gì đâu, nhưng...

Đưa mắt tìm kiếm một vòng, sau cùng Lệ hất ánh mắt về phía cô dâu vừa bước ra từ phòng thay áo:

-Nói thiệt, nể tình chị Khánh... chứ đi đám cưới kiểu này xui xẻo lắm. Mà công nhận bà Khánh hay thiệt, cứ tỉnh bơ như không có chuyện gì xảy ra, chứ con gái tôi mà vậy, chắc tôi đuổi cổ ra khỏi nhà. Mất mặt thấy mồ còn tổ chức rình rang làm chi cho thêm nhục...

Lệ chưa nói hết lời, chị Linh đã lên tiếng hỏi thúc:

-Có muốn về thì dợt sớm đi, người ta chuẩn bị chào bàn rồi kìa.

-Ừ! tôi đi đây. Sẽ điện thoại nói chuyện sau nha.

Nhìn theo cái dáng nhún nhảy của Lệ, tôi thở hắt ra như vừa trút một gánh nặng. Chị Linh gấp miếng đùi gà bỏ vào chén tôi, từ tốn nói:

-Ai có số phận nấy, phê phán làm gì cho thêm tội cái miệng.

Tôi nhìn chị cười nhẹ với cái gật đầu đồng tình.

-Thật ra, mỗi người có cách suy nghĩ khác nhau. Tôi thì khác với Lệ. Nếu con cái có lỗi đại, tôi sẽ không bỏ nó. Theo tôi, chị Khánh là người mẹ tuyệt vời. Tình thương và sự bao dung của chị dành cho con đã vượt trên mọi thứ tầm thường như thể diện, mặt mũi. Thật ra, đây là lúc đưa con làm lỗi cần sự tha thứ và nâng đỡ của gia đình, nhất là sự chỉ bảo, săn sóc của mẹ trong lần thai nghén đầu tiên. Thiên hạ khen cũng một tiếng, mà chê cũng một tiếng, hơi đâu bận lòng cho mệt. Quan trọng là tình cảm thiêng liêng giữa cha mẹ và con cái vẫn tràn đầy, ấm áp.

Tàn tiệc, tôi ra về với tâm trạng buồn bã, bất an. Ánh đèn vàng trên suốt con đường dài hun hút như nhòe nhạt trong dòng nước mắt ngậm ngùi rơi xuống, vì thương xót, vì ân hận, khi tôi nghĩ đến Nhã Quyên, đứa con gái duy nhất của mình. Từng lời nói của chị Linh xoáy vào tai, chạm vào tim như một cú sốc mãnh liệt, để tôi chợt nhận ra mình đã không có được tình thương và sự bao dung của một người mẹ nhân lành như chị Khánh, mà lại hành động nông nổi và nhẫn tâm như lời phê phán đầy ác ý của Lệ, là xua đuổi đứa con khôn khổ của mình ra khỏi nhà khi nó đang xanh xao, vàng vọt vì bị thai hành. Những bước chân xiêu vẹo của Nhã Quyên không làm tôi nao lòng, vì con tức giận đang sùng sục như biển lửa đang ngàn ngụt cháy.

Thật ra, cũng vì thương con nên tôi muốn Nhã Quyên có chồng giàu sang để sung sướng tấm thân, khỏi phải triền miên lo lắng, vất vả như tôi, hơn nữa cuộc đời phải chật vật mưu sinh, thiếu trước hụt sau, cái ăn, cái mặc chẳng bằng ai, đôi khi còn bị người khác khinh khi vì thân phận mang lấy chữ nghèo. Với suy nghĩ đó, tôi đã xen vào chuyện tình cảm của con gái mình một cách quá đáng. Tôi buộc Nhã Quyên phải ưng người này, bỏ người kia. Tôi đã đem tình yêu của Nhã Quyên lên bàn cân để so đo vật chất. Và khi mọi chuyện đảo ngược không theo ý mình, tôi đã xua đuổi con một cách không thương tiếc. Người ta thường nói, thời gian là liều thuốc nhiệm mầu sẽ xoa dịu những vết thương lòng. Nhưng với tôi thì không. Cứ mỗi lần gặp bạn bè hỏi thăm Nhã Quyên, tôi lại có cảm tưởng họ đang chế giễu, đang chê cười tôi -vì có đứa con gái, chưa làm đám cưới đã mang bầu với người chẳng có một mảnh bằng trong tay. Thế là nổi tức giận lại bùng bùng trỗi dậy. Quỳ khuyên tôi hãy mở lòng tha thứ để vợ chồng, con cái Nhã Quyên được trở về sống gần gũi cha mẹ. Tôi rắn giọng phản đối:

-Nó về đây thì em dọn đi nơi khác. Có nó thì không có em. Thứ con cái bất hiếu, cãi cha, cãi mẹ, anh tiếc làm gì?

Quỳ lắc đầu ngao ngán:

-Em chẳng thua gì bà mẹ ghẻ cay độc.

Mặc cho Quỳ mĩa mai, châm biếm, tôi quyết không thay đổi lập trường. Vậy mà hôm nay, những lời nói nhẹ nhàng của chị Linh như đâm thấu trái tim tôi. Thật ra, khi đứng trước ngưỡng cửa tử sinh trong cơn bệnh nguy cấp cách đây một tháng, tôi đã nhớ Nhã Quyên đến quặn lòng. Niềm khao khát duy nhất trong phút giây mà tôi nghĩ rằng mình sẽ không thể nào qua khỏi, là được nắm lấy bàn tay mềm mại và ấm áp của Nhã Quyên, đưa con gái thân yêu, từ thuở lên sáu đã biết quây nước chanh mật ong cho mẹ mỗi khi tôi bị cảm sốt. Ly nước có khi chua lè, có khi ngọt gắt cổ họng làm lòng tôi tràn ngập niềm hạnh phúc. Tôi yêu thương Nhã Quyên bằng tấm lòng dạt dào của người mẹ. Nhã Quyên là bảo vật quý giá nhất trên đời và tôi hằng cầu mong con gái mình sẽ có cuộc sống phũ phê, sung sướng hơn những bạn bè cùng trang lứa. Nhưng cuối cùng, chính tay đưa con gái xinh đẹp mà tôi đã đặt biệt bao kỳ vọng đã phá vỡ niềm mơ ước đó.

Tôi không hiểu tại sao Nhã Quyên lại rời bỏ Tấn, người tôi đã từng xem như chàng rể tương lai đã mang đến cho tôi niềm hân diện tột cùng, khi Tấn tự đứng ra tổ chức bữa tiệc sinh nhật năm mươi tuổi của tôi, với món quà là sợi dây chuyền cùng có hột xoàn lấp lánh giữa đóa hoa năm cánh xinh xắn.

Một món trang sức tôi ao ước từ lâu, nhưng không bao giờ nghĩ rằng mình sẽ có được.

Một năm sau, khi tôi vẫn chưa hết giận vì quyết định nông nổi của Nhã Quyên, thì nó lại hẹn hò với người bạn trai mới. Không phải là chủ nhân của một cơ sở thương mại bề thế như Tấn, Vịnh chỉ là một anh thợ làm công cho tiệm sửa xe khiêm nhường ở góc phố, gần lối rẽ vào con đường nhà tôi. Không thể tả hết nỗi thất vọng của tôi. Và sự đau đớn của tôi lên đến cao độ khi Nhã Quyên vừa khóc, vừa thú nhận... “con đã có thai”. Tôi lao đảo như người bị hụt chân rơi vào khoảng không vô tận. Con giận dữ khiến tôi không còn kiểm soát được mình. Cầm chiếc kéo cắt vải đang có sẵn trên tay, tôi phóng vào người Nhã Quyên, khi con bé đang đứng nơi góc nhà. Thằng rề không được tôi công nhận, ôm choàng lấy Nhã Quyên, đưa lưng che chở. Cũng may, sức tôi yếu, nên chiếc kéo bay đi chưa được nửa đoạn đường đã rơi xuống đất. Lúc đó, tôi chỉ muốn làm sao để thỏa mãn cơn giận điên người, chứ không cần biết đến hậu quả.

-Đứa con gái hư hỏng, mất nết... ra khỏi nhà ngay tức khắc.

Tiếp theo đó là bao nhiêu từ ngữ xấu xa tôi lôi ra hết để rửa xả thằng con trai đã khiến Nhã Quyên của tôi trở nên mù quáng, mê muội. Rồi mặc

cho Quỳ can ngăn, tôi ném tất cả đồ đạc của Nhã Quyên ra đường và cấm nó không được bước chân về nhà.

Nghe Quỳ kể, những ngày tôi nằm ở bệnh viện trong tình trạng mê man, Nhã Quyên có bé con vào thăm. Nhưng khi tôi bắt đầu tỉnh táo thì Quỳ khuyên ngăn Nhã Quyên đừng đến nữa, vì sợ tâm lý tôi chưa ổn định sẽ ảnh hưởng không tốt cho sức khỏe. Tuy trong lòng đã có chút nguôi ngoai, nhưng ngoài mặt tôi vẫn dửng dưng, lạnh lùng như chẳng hề quan tâm đến Nhã Quyên. Cũng không biết tại sao tôi lại che giấu tình cảm, che giấu nỗi nhớ thương thôi thúc trong tâm hồn. Để rồi, có lần đi dự hội chợ tết, nhìn đứa bé gái ba tuổi xúng xính trong bộ áo dài màu hồng với đôi guốc gỗ quai da quá dễ thương, tôi lại liên tưởng đến cháu ngoại của mình, khi nghe nó thỏ thẻ “Ngoại ơi! Ti muốn ăn kẹo”. Và khi cầm gói kẹo trên tay, con bé ôm cổ bà cười rúc rích “Ti thương bà ngoại nhất trên đời”. Suốt buổi hội chợ, tôi như cái đuôi của hai bà cháu họ, cứ lễo đẽo theo sau để nhìn và để tưởng tượng đứa cháu chưa lần thấy mặt trong niềm ao ước bất chợt vừa dấy lên.

Sau khi sức khỏe phục hồi, Quỳ muốn tôi nghỉ việc, dưỡng bệnh một thời gian. Những ngày lẩn quẩn ở nhà, nhìn tới nhìn lui chỉ có mình, tôi cảm nhận được sự hiu quạnh đáng sợ, nhất là những

cuối tuần Quỳnh phải lái xe đi giao hàng ở tiểu bang khác. Nhiều lúc ngồi đơn độc nơi phòng khách, tôi bỗng thèm nghe những bước chân quen thuộc của đứa con gái yêu quý, như ngày nào nó thường rón rén để hù cho tôi giật mình. Và khi tôi la hoảng lên vì sợ hãi thì nó ôm chầm lấy tôi hôn rồi rít.

Nhớ quá là nhớ kỷ niệm ngọt ngào của những ngày hai mẹ con quấn quýt bên nhau từng giờ, từng phút, nhưng vì tự ái, vì cái tôi quá lớn, chưa bao giờ tôi thổ lộ với Quỳnh điều này.

Đồng hồ thông thả gõ hai tiếng, tôi trở mình mấy lượt rồi ngồi bật dậy, bước ra khỏi giường.

Tần ngần trước phòng Nhã Uyên một lúc lâu, tôi đưa tay xoay nhẹ chốt cửa, chậm chậm bước vào. Lâu lắm rồi tôi chẳng hề để mắt đến căn phòng này. Cầm tấm ảnh gia đình trong ngày Nhã Uyên tốt nghiệp đại học, tôi đưa tay chạm nhẹ vào khuôn má bầu bĩnh của con. Vậy mà bốn năm rồi. Không biết bây giờ con tôi ra sao? Với những bận rộn lo toan, với trách nhiệm làm vợ và làm mẹ nặng nề, nó có còn xinh đẹp, liếng thoắng nói cười như ngày xưa? Và không biết, vợ chồng nó có hạnh phúc hay không? Bốn năm qua, với sự giận hờn cố chấp, tôi luôn xua đuổi hình ảnh Nhã Uyên ra khỏi đầu óc,

quyết không bận tâm đến cuộc sống mà nó đã tự lựa chọn. Nhưng cái đám cưới vừa dự cùng những chia sẻ của chị Linh như thức tỉnh tôi. Sao mình lại có thể là người mẹ hẹp hòi như thế? Hình như chẳng bao giờ tôi nghĩ như chị Linh đã nghĩ “Ngày con gái theo chồng, tôi đã tự nhủ, dù bây giờ hay đến khi già yếu, lúc nào tôi cũng dành sẵn một bờ vai cho con gái tôi nương tựa những lúc nó gặp khó khăn trong cuộc sống, hay sóng gió trong đời sống vợ chồng”.

Lau nhẹ những giọt lệ vừa lăn xuống, tôi đưa tay cầm lấy lá thư gác trên khuôn ảnh. Bao nhiêu năm qua, Quỳ vào ra để làm công việc giữ gìn căn phòng luôn sạch sẽ, chính tay anh đã sắp xếp mọi thứ cho gọn gàng, nhưng lá thư này thì vẫn nằm ở vị trí đầu tiên - Có lẽ vậy!. Hẳn anh hy vọng một ngày nào đó, tôi bước vào đây cầm lấy và mở ra, để có thể nhìn thấu tâm sự của “đứa con gái ba thương nhất trên đời” mà thuở Nhã Quyên còn bé, anh vẫn thường âu yếm nói khi ôm nó trong vòng tay rắn chắc.

Kính thưa mẹ,

Con ngồi đây hàng giờ trước trang giấy trắng và cây bút trên tay mà không biết phải viết thế nào để mẹ hiểu được nỗi lòng của con. Con

rất muốn làm một đứa con hiếu thảo, tuân theo sự sắp xếp của mẹ như mẹ vẫn từng nói, “Bây giờ không phải là thời cha mẹ đặt đâu con ngồi đó, nhưng đứa khôn ngoan biết nghe lời cha mẹ thì sẽ được hạnh phúc, sung sướng. Còn cứ cho rằng mình đủ khôn ngoan, đủ sáng suốt để quyết định lựa chọn chuyện chung thân, thì sau này có ngậm đắng, nuốt cay cũng một mình gánh chịu”. Mẹ nói không sai. Nhưng thưa mẹ, con và mẹ, hai thế hệ và hai cách suy nghĩ khác nhau. Con đặt hạnh phúc trên tình yêu. Còn mẹ chỉ nhìn nó ở khía cạnh vật chất, nên con không có cơ hội để được chia sẻ cùng mẹ niềm vui, nỗi buồn của con.

Chuyện giữa con và anh Tấn -cho đến bây giờ- mẹ vẫn không tin là con chia tay với anh Tấn không phải vì một người khác. Con không biết phải giải thích thế nào để mẹ hiểu lý do khiến con quyết định xếp lại chuyện tình bốn năm. Con yêu anh Tấn, vì anh có nhiều điểm giống ba. Hiền lành. Siêng năng. Thông minh. Nhưng điều làm cho con cảm thấy thất vọng là anh quá bận rộn với công việc và dần dần con không còn quan trọng để anh Tấn gọi con, nói câu “good night” mỗi tối. Càng ngày, con càng nhận ra rằng, anh Tấn không quý trọng mối liên hệ tình cảm của hai đứa. Và con chợt nghĩ, nếu trở thành vợ anh, thì con sẽ có rất nhiều buổi tối cô đơn, một mình bên mâm cơm nguội lạnh, vì Tấn quá đam mê công việc, nể nang bạn bè, không biết từ

chối khi nên từ chối. Ngay bây giờ, vì việc làm, vì tiền, anh Tấn có thể bỏ hẹn với con, để đi ăn hoặc đi chơi với một người khách hàng hay người làm ăn chung như mẹ đã nhiều lần nhìn thấy, nhưng vẫn bênh vực và cho rằng người đàn ông thành công là người đàn ông đặt sự nghiệp lên trên.

Mẹ ơi! con cần tình yêu, cần sự quan tâm, săn sóc của Tấn hơn là cái nhà đồ sộ mà anh đang có, hay chiếc xe bảy, tám chục ngàn mà Tấn hứa sẽ mua cho con, sau khi hai đứa thành hôn. Mẹ mắng con ngu si không biết tính toán. Nhưng đối với con, tình yêu mà có sự tính toán thì đó không phải là tình yêu đúng nghĩa. Mẹ đâu biết rằng, khi quyết định chia tay với Tấn, con đã đau khổ đến thế nào. Mẹ đâu biết rằng có nhiều đêm, nước mắt con rơi không ngừng. Con khóc, khóc cho đến khi mắt mèm chìm vào giấc ngủ. Mẹ cũng đâu biết rằng, có những ngày đang làm việc, con phải lén vào phòng vệ sinh để giấu những giọt lệ buồn tủi vì đang dở mối tình đầu.

Mẹ không nhìn thấy nỗi lòng tan nát của con, nên cứ mãi trách móc con ngu si, đàn độn. Con biết mẹ đánh giá người tình của con qua tiền tài và địa vị, nên bây giờ, khi con gặp được Vịnh, người đàn ông tha thiết yêu con bằng sự quan tâm và trân trọng thì mẹ lại phản đối, chỉ bởi một lý do duy nhất “Nó chỉ là thằng thợ sửa xe”. Thợ sửa xe thì có

gì xấu khi Vịnh mang đến cho con niềm hạnh phúc tràn đầy. Vịnh thương yêu và nâng niu con như báu vật. Anh săn sóc, chăm lo cho con từng chút nhỏ. Cái nhăn mặt của con cũng làm anh cuống quýt âu lo. Sự vui vẻ, phấn chấn của con cũng làm anh an tâm mãn nguyện. Như thế con còn mong ước gì hơn hở mẹ?

Tôi buông lá thư xuống, đầu óc hoang mang, không biết những gì mình đã làm là đúng hay sai? Và... bốn năm trôi qua, những gì Nhã Uyên mô tả về người đàn ông nó dành trọn trái tim có giữ được tất cả những điều tốt đẹp mà con gái tôi đã tận hưởng thuở còn là tình nhân của nhau.

Tôi ngồi xuống mép giường, lòng tự hỏi lòng, sẽ có ngày nào tôi nghe lại bước chân quen của đứa con gái mà đã có lần tôi chỉ tay ra đường, hét lên trong cơn giận dữ “Đi ra khỏi nhà và đừng bao giờ trở lại” không? Tôi nhớ câu hỏi của Quỳ khi anh mở khóa cửa, đưa tay bật công tắc điện và bắt gặp ánh mắt còn vương ngấn lệ của tôi.

-Thấy đám cưới con gái người ta rồi chạnh lòng nhớ con mình phải không? Ngà à! ngày nào em biết chấp nhận những điều xảy ra không như mình mong muốn, thì ngày đó em mới thật sự tìm thấy hạnh phúc trong sự bình an. ■

MÙA XUÂN PHÍA TRƯỚC

-Ông này ngộ thiệt ta. Cứ mất vợ là kêu tui. Ông là chồng của nó. Nó sợ ông như sợ cọp.... ừa! cũng đúng thôi, tại vì ông tuổi con cọp, hồng sợ sao được. Sợ vậy mà nó không nói cho ông biết nó đi đâu, còn tui chỉ là bạn, lại tuổi con mèo... con mèo nhỏ xíu... loại mèo mà nhà thơ Nguyên Sa gọi là “con mèo ngái ngủ trên tay anh”...

-Thôi! đừng có dài dòng... lăng nhách...

-Ha!ha! tui với ông cùng họ lãng mà. Ông lãng xẹt, còn tui lãng nhách. Biết vậy, sao kêu tui hoài dị?

-Tôi kêu, vì tôi biết Nhã Tâm đang ở nhà bà. Biểu Nhã Tâm về nhà ngay. Bệnh dịch lan tràn mà tôi ngày cứ chạy ngoài đường, rồi mang “virus” về nhà báo hại tôi. Hừ! ham làm anh hùng, có ngày bỏ mạng lãng nhách vì “Covid” đó, biết không?

-Nó như vậy, còn ông thì cứ ở nhà ôm miết cái “còm” để theo dõi con số nhiễm bệnh, con số tử vong, rồi run cầm cập, lo lắng tới mất ăn, mất ngủ. Bộ ông sợ chết lắm hả?

-...

-Nè! tui đồ ông... áo lông cừu nặng hay nhẹ?

-Nặng nhẹ kệ cha nó, mắc mớ gì tôi mà hỏi.

-Thì ông trả lời đi... tui sẽ kể ông nghe một bí mật.

-Nặng. Rồi sao?

-Người ta nói, nam nhi chi chí, coi cái chết nhẹ tựa lông hồng, còn ông thì coi cái chết nặng như chiếc áo lông cừu. Nói thiệt, ông tuổi cạp mà không

có khí phách của chúa tể sơn lâm gì hết, mắt mặt quá đi. Bởi vậy, tui kêu ông là cạp giấy cũng đâu có gì sai.

-Chưa thấy ai vô duyên như bà.

-Ủa! hồi theo đuôi Nhã Tâm, ông hay nói “Tôi nhờ vào tài ăn nói duyên dáng của bà” mà. Ông cạp giấy này trở mặt lẹ thiệt ta. Nhưng tui nói ông nghe, Nhã tâm làm chuyện phúc đức, giúp đỡ mọi người, nên Ông Trời sẽ che chở nó. Ông ở gần, cũng được nó hồi hướng phúc đức, ông đừng sợ...

-Tôi đã chết đâu mà hồi hướng. Bà đừng có trù tôi.

-Ai nói chết mới hồi hướng. Không hiểu thì chị giảng cho nghe nè em...

-Đẹp! nói với Nhã Tâm... không về ngay tức khắc... coi chừng tôi.

-Ủa! ông bị gì... mà phải coi chừng. Bị “con đó” hả? Có sốt, có ho, có khó thở không?

Điện thoại ngưng ngang. Tổ Anh cúi gập người, cười thỏa thích.

-Ha!ha! chắc cục ghen của ông chặn tới cổ, không nói được nữa.

Nhã Tâm thở dài:

-Mày càng chọc ghẹo, ông càng làm khó tao chứ ích lợi gì. Tao về, nhớ uống thuốc đúng giờ, chiều xông thêm một lần nữa.

-Trời ơi! đã nói tao bị cảm thường chứ có phải bị cô-vít, cô-vát gì đâu. Mà tao cũng đâu có sợ chết đến nỗi cuống quýt như chồng mày. Mày bắt tao đi “test”, kết quả âm tính rồi, còn hành hạ tao chi vậy?

-Cho chắc ăn. Mày có một thân, một mình, phải giữ gìn cẩn thận. Ốm như que củi, hở ra là bệnh mà cứ tưởng mình là “super woman”. Chán mày quá đi!.

Mắt nhắm, mắt mở, anh đưa tay kéo cánh cửa tủ lạnh. Mảnh giấy trắng vuông vức độ một gang tay rơi xuống đất. Khom người nhật lên, anh bỗng tỉnh táo lạ thường khi nhìn một vòng tròn màu đỏ chét, áp đảo hàng chữ màu đen “*Thời buổi khó khăn này, mạng ai nấy giữ. Bạn bè bệnh, gọi thăm là đủ, không cần phải mang thức ăn đến tận nhà*”. Đáp lại

lời nhắc nhở của anh là những hàng chữ với nét nhọn hoắt nhô cao, như lời thách thức *“Bạn bè là khi, thấy bạn ngã mình phải đến đỡ, chứ không phải đợi tắt thở mới đến thấp nhang”*.

Anh vò nát mảnh giấy trong tay, thở hắt ra trong cơn bực bội. Trời ơi! người gì trông hiền lành mà cái đầu cứng như đá, bướng bỉnh không ai bằng.

Nhớ hôm qua, khi cô vừa bước đến ngạch cửa, anh đã hét lên:

-Cởi đồ ra trước khi vào nhà.

Cô cười, nụ cười tươi rói, không gợn chút giận hờn, khó chịu.

-Ồ! em lại quên “quy định kỷ luật” của anh rồi. Anh biết không, cái tật đói bụng là quau, rồi mặt mày xanh lè, tay chân bủn rủn của anh làm em lých quýnh khi thấy đã đến giờ ăn. Xin lỗi chồng yêu nhe.

Hơi “quê” anh đi một mạch vào phòng, nằm dài trên giường, lắng tai nghe ngóng, chờ đợi tiếng gọi của cô. Ngoài kia, tiếng hát lạnh lót từ ngoài vọng vào *“Lạy Chúa từ nhân, xin cho con biết mến yêu và phụng sự Chúa trong mọi người...”*

Bài hát qua vòng thứ hai mà vẫn không nghe cô lên tiếng. Anh sốt ruột bước ra phòng ăn, sững sờ nhìn cô trong bộ đồ lót, khoan thai sắp xếp thịt thà, rau quả vào tủ lạnh. Anh gất gỏng:

-Ăn mặc kiểu gì vậy?

-Kiểu “bikini” chứ kiểu gì? Đẹp không? Em nhớ anh đã từng nói, em mặc “bikini” thì hoa hậu cũng phải chào thua, đúng không?.

Anh xua tay, hất mặt:

-Chướng quá! chướng quá! mặc quần áo vào.

-Xin lỗi anh, vì không muốn mất thời gian nên em phải đốt giai đoạn, để kịp dọn cơm cho anh.

Rồi cô chậm rãi bước ra “garage” với môi cười chúm chím. Anh lườm cô. Đôi mắt hình viên kẹo ngọt ngào của anh ngày nào đã đổi sang hình viên đạn.

-Đi đâu vậy?

-Thì đi mặc quần áo.

-Cô định mặc lại bộ quần áo hồi nãy hả?

-Ồ! quên.... trên bộ đồ em vừa mặc đi chợ về có cả hàng trăm, hàng ngàn con “virus” bám vào đó. Để bảo đảm an toàn, em phải tắm rửa, tẩy trùng kỹ lưỡng, không thôi nó bay sang anh. Nhưng mà... anh đâu có sợ, anh chỉ ghét nó thôi phải không anh?

Anh nói như hét:

-Đẹp ba cái trò giả nai của cô đi.

-Ha! Ha! khi giận, anh đẹp trai hết biết...

Anh nhìn theo cô. Lẫn trong ánh mắt hẳn học có chút hoang mang. Bởi vì, anh không biết cô làm thế là muốn chọc anh cười, hay chọc anh giận cho bõ ghét?.

Đang miên man suy nghĩ, bỗng tiếng chuông điện thoại vang lên chát chúa khiến anh giật mình. Bắt máy, tiếng “Hello” của anh như chứa cả sự bức bối trong đó.

-Kiên hả? xin lỗi đã làm phiền em, vì chị gọi Nhã Tâm hoài không được. Nhã Tâm đâu rồi em?

-Em cũng không biết, ngày nào cũng chạy rong ngoài đường, riết rồi em chán, không thèm hỏi, không thèm thắc mắc.

-Nhưng có phải nó đi chơi đâu mà em giận. Nó giúp cho các cụ bà đơn chiếc trong hội cao niên. Hội đóng cửa vì bệnh dịch, con cháu không có, đâu ai giúp đỡ. Nhờ Nhã Tâm nấu thức ăn đem đến, nên họ được no lòng. Ai cũng biết ơn nó. Cái tâm của nó giống hệt má mình. Nhớ năm 75, lúc đó, thuốc men hiếm hoi, ai có thuốc cũng giấu kỹ, còn má, nghe người nào bệnh là đem cho. Ba cần nhân, đem cho hết cỡ mình bệnh thì sao. Má nói, người ta cần mà không có thuốc, còn mình có thuốc mà đem cất, em cảm thấy xốn xang, không chịu nổi. Thôi thì, tới đâu tính tới đó. Chắc nhờ vậy mà gia đình mình ai cũng khỏe mạnh, không bệnh hoạn gì hết. Tiếc là má mất sớm, chứ không, má sẽ rất hài lòng với đứa con dâu này. Đâu phải ai cũng được cái tâm thiện lành như nó.

Rồi chị thút thít:

-Từ ngày chị bệnh, Thăng Cody và con Lynn, có thấy đứa nào đến thăm chị đâu. Tụi nó sợ, nên chỉ gọi điện thoại mà không hề hỏi han xem má mình có cái gì để ăn không. Tụi nó đâu biết, ngày nào Nhã Tâm cũng đem thức ăn, đem thuốc xông tới cho chị.

-VẬY... mấy tuần nay Nhã Tâm hay đi ra ngoài là đến nhà chị đó sao? Bộ... chị... nhiễm...

-Ừ! Nhã Tâm dặn chị đừng nói cho em biết, vì em đang bị khủng hoảng tinh thần. Hai tuần trước chị bị cảm, Nhã Tâm đem thuốc tới, rồi cạo gió cho chị. Hai, ba ngày không hết, nó chở chị đi “test”. Kết quả là chị bị nhiễm Covid. Chị sợ thất kinh hồn vía. Nhưng Nhã Tâm nói, chị không bị sốt cao thì không nặng lắm đâu, cứ bình tĩnh uống thuốc, xông, theo dõi nhiệt độ, rồi nghỉ ngơi. Ngày nào nó cũng đem đồ ăn tới, treo ngoài cửa cho chị. Nhờ Nhã Tâm mà chị thấy vững tin, không quá lo sợ.

-Bây giờ, chị cảm thấy sao?

-Bữa nay chị thấy khỏe nhiều, muốn nhờ Nhã Tâm lấy hẹn cho chị đi “test”.

-Chị đi một mình được sao?

-Nhã Tâm hứa sẽ đưa chị đi...

Lỗi tai anh lòng bùng. Nỗi sợ hãi ập đến. Anh thương chị, nhưng con “virus” đâu xót thương ai. Lỡ như Nhã Tâm bị lây nhiễm... Anh bỗng nghe sóng lưng ớn lạnh, hai bên thái dương nhói đau và cổ họng ran rát...

Cái cảm giác ấm áp làm anh cảm thấy khỏe khoắn, dễ chịu. Cô nhanh tay dọn dẹp nồi xông, khăn lau, quần áo, rồi múc cho anh tô cháo nóng. Bây giờ, anh mới nhìn thấy tất cả sự chu đáo và cẩn thận của cô. Trên mặt cô là hai chiếc khẩu trang chồng lên nhau dày cộm, rồi bao tay, áo khoác ngoài bằng ni-lông gài kín cổ. Khi anh thật sự bị cơn bệnh đánh gục, cô khuyên nên đi “test”, anh phản đối quyết liệt và một mực đổ tội cô đã mang bệnh về cho anh. Cô không cãi một lời, lẳng lặng mang sáu tờ giấy thử nghiệm, mà cái mới nhất chỉ cách đây hai ngày, đặt trước mặt anh. Tất cả đều có kết quả âm tính.

-Em đã làm đúng theo hướng dẫn của bác sĩ để giữ an toàn cho em và cho anh. Vì anh, em mới phải thường xuyên “test”. Chứ phần em, em không lo sợ gì cả.

Anh cúi đầu với chút ngượng ngùng vì sự yếu đuối của mình. Đáng lẽ, trong tình trạng sức khỏe hiện nay, anh phải mạnh dạn cách ly với cô. Nhưng anh sợ một mình trong căn phòng vắng lặng, nhìn quanh chỉ có bốn bức tường trắng xóa, lạnh lẽo, và anh càng sợ hơn khi nghĩ đến cảnh phải vào bệnh viện cứu cấp, phải nằm chung với bao nhiêu người nhiễm bệnh. Chỉ tưởng tượng những bóng ma lảng vảng nơi đó, người anh như nhũn ra. Anh thật sự khâm phục sự mạnh mẽ, lạc quan và đức tin vững

vàng của cô. Lần nào cũng vậy, trước khi bước ra xe, cô đều đến trước bàn thờ, cầu nguyện với Chúa mà như nói với người cha già thân yêu của mình “Xin Chúa giữ gìn con Chúa ơi”. Anh thường nhủu mày khó chịu mỗi khi nghe lời cầu xin thiếu mất sự tôn nghiêm trong đó. Nhưng giờ đây, những lúc lo lắng, vô tình anh lặp lại lời của cô với lòng thành khẩn. Mà lạ quá, sao anh cảm thấy như có một bàn tay ấm áp xoa nhẹ lên trái tim mình. Một sự vỗ về, trấn an, thật gần gũi làm anh xúc động đến ứa nước mắt. Và cũng chính lúc này, anh cảm nhận được nỗi sợ hãi, sự cô đơn, buồn tủi của những người cần cô giúp đỡ.

-Anh uống thuốc rồi nằm nghỉ, em đi chợ mua ít rau cho chị Hai.

-Lái xe cẩn thận nghe em.

Cô mỉm cười. Một nụ cười ngập tràn hạnh phúc khi nhìn thấy sự lạc quan, vui vẻ, như bừng lên trong nụ hôn gió anh vừa trao cho cô.

Nhìn anh hăng hái giúp ông già Mễ đẩy chiếc xe Truck chết máy giữa đường vào trong lề, Tổ Anh tròn mắt:

-Trời! chồng mày đó hả? ông có uống lộn thuốc hông, sao thay đổi dữ vậy?

Cô không nói, ánh mắt âu yếm hướng về anh với niềm vui chan chứa trong lòng, vì cô biết, sắp tới, anh sẽ là người đồng hành nhiệt tình của cô trong những công tác thiện nguyện mà cô đang theo đuổi một cách say mê.

Anh mở cửa xe, nhanh nhẹn bước vào. Tổ Anh chồm tới, đưa bàn tay đặt trên trán anh. Anh ngã ra sau:

-Gì vậy bà?

-Thử coi ông có tỉnh táo hông. Tui thấy, bữa nay ông làm chuyện ... hơi bất thường. Hổng biết, có phải đây là cộp giầy ngày xưa không ta?

Anh cười ha hả sau chiếc khẩu trang che kín mặt:

-Năm Dần đang tiến tới và tôi cũng đang trở mình để biến thành chúa tể sơn lâm đó bà.

Tổ Anh hứ một tiếng:

-Còn khuya. Với tui, ông vẫn là cộp giấy. Nhưng phải công nhận, cộp giấy đã hồi sinh một cách đáng kinh ngạc.

Có lẽ, Tổ Anh nói đúng. Nhờ sức sống tràn trề của cô lan tỏa từng ngày mà anh cảm thấy mình như được hồi sinh. Anh nhún ga, lòng rộn rã khi nhìn dòng xe tấp nập nối đuôi nhau dưới ánh ban mai rực rỡ. Anh thầm thì hai câu thơ của thi sĩ Bùi Giáng, mà thuở học trò anh rất thích.

Xin chào nhau giữa con đường

Mùa xuân phía trước miên trường phía sau. ■

NGÀY NÀO?

Tôi đưa chiếc que thử thai trước mặt Đồng. Anh ngược nhìn tôi rồi cúi xuống, tiếp tục vịn những vòng khoang vào ống sắt.

-Cái gì vậy em?

-Anh không biết thật à!

-Biết cái gì?

Nhìn mắt Đồng, tôi tin là anh không biết thật, nên rút vai cười khúc khích:

-Mình có “baby” rồi!

-Hả???

Sự chung hứng của Đồng làm tôi hơi chột dạ. Đồng nhìn thẳng vào mắt tôi, nét mặt không vui, không buồn, nhưng giọng nói thì có vẻ nghiêm trọng:

-Anh đã nói với em, thời điểm này chưa phải là lúc mình nên có con.

Tôi ấp úng quay đi:

-Em có muốn đâu.... chỉ là em quên uống thuốc thôi.

Đồng im lặng, tiếp tục sữa cho đến khi cái vôi không còn rỉ nước.

-Anh phải về, trễ quá rồi.

Tôi nhìn Đồng, định hỏi ... nhưng lại thôi. Đồng hôn nhẹ lên tóc tôi rồi bước đi. Thái độ thản nhiên đến lạnh lùng của Đồng làm tôi hụt hẫng. Có lẽ vì tôi hay nói đùa nên anh không tin chẳng? Hay anh phật lòng vì tôi đã cãi lời anh. Tôi nấp sau cửa sổ, nhìn mãi cho đến khi chiếc xe của Đồng chuyển bánh.

Tựa lưng vào sofa tôi trầm nghĩ, có phải mình đã sai lầm khi quyết định dùng đứa con để buộc chân Đồng.

Đồng vừa bước vào nhà khoảng mười lăm phút sau thì mẹ tôi đến. Sự có mặt của mẹ vào lúc này làm tôi bối rối. Biết tính mẹ, nên tôi rất lo sợ khi bà hỏi Đồng:

-Chuyện của cậu và con Hải Ly, cậu tính đến đâu rồi?

Đồng cúi đầu im lặng. Mẹ cao giọng chua chát:

-Con tôi là con gái nhà đảng hoàng lại xinh đẹp, nhưng không biết trời xui đất khiến sao mà...

ngõ chính không đi, lại chui vào ngõ hẹp. Tôi nghĩ, cậu cũng là người đứng đắn, nên chắc cậu cũng biết, cậu phải làm gì chứ?

Tôi sợ câu trả lời của Đồng sẽ làm mất lòng mẹ nên vội vàng cướp lời:

-Tụi con tính xong cả rồi mẹ ạ!

-Mẹ muốn nghe cậu Đồng nói chứ không phải con.

Đồng ngập ngừng:

-Dạ con biết... nhưng thưa bác, con cần thêm một ít thời gian.

-Là bao lâu?

-Đến khi nào con có thể làm được.

-Khi nào là khi nào, không lẽ chờ cái bụng của con Hải Ly thè lè ra, cho nát mặt với thiên hạ cậu mới tính à?

-...

Mẹ tiếp lời với thái độ giận dữ:

-Chuyện ly dị thì sớm hay muộn gì cũng là ly dị, tại sao phải chờ? Chắc cậu muốn bắt cá hai tay chứ gì?

Đồng đứng lên, giọng cứng rắn:

-Con đã thưa với bác và đã nói với Hải Ly, con sẽ tính ... nhưng không bao giờ con ly dị vợ con.

Mẹ đứng vùng dậy:

-Vậy là sao. Cậu dụ dỗ con gái người ta rồi bây giờ giờ giọng ngang ngược phải không?

-Mẹ!

Tôi đau đớn kêu lên rồi nhìn Đồng bằng ánh mắt van lơn. Tôi sợ Đồng sẽ nói những điều mà tôi không muốn mẹ biết -một điều mà tôi sẽ rất xấu hổ. Bởi vì... sự thật, Đồng không dụ dỗ tôi mà chính tôi đã lẫn xả vào Đồng, cố tình quyến rũ, chinh phục Đồng, vì nghe nói anh là người chồng tốt lành chung thủy, không ai có thể thay thế chỗ đứng của vợ anh. Và khi biết được những bí ẩn giữa vợ chồng anh, tôi đã bất chấp hậu quả để cho Đồng những gì anh đang thiếu không chút tính toán, so đo.

Đồng quay lưng bước ra cửa, sau tiếng chào bác con có việc cần phải đi. Có rất nhiều chuyện để tôi nói với Đồng, nhưng mẹ đã phá hỏng mọi thứ. Tôi nhả mặt trách mẹ:

-Chuyện của con để con tính, mẹ xen vào làm gì!

Mẹ thở dài:

-Không phải mẹ xen vào chuyện của con mà chỉ muốn nhắc cho con nhớ một điều, con phải chiêm lấy những gì con muốn. Đừng như mẹ ngày xưa, chỉ biết cúi đầu cam chịu, nhịn nhục, chờ đợi một sự ban ơn, thương xót, nhưng kết quả cuối cùng là gì? chỉ là sự thiệt thòi. Chứ như cô Tâm, hàng xóm của mẹ, cô ấy đã dùng mọi mảnh khoé để bắt cả hồn lẫn xác của ông chồng và chẳng bao lâu thì cô ấy giành lấy vị trí của người vợ lớn. Khi nào cô cho phép, ông chồng mới được về nhà thăm vợ con. Còn mẹ thì một tháng đôi ba lần, ba con mới lén lút đến thăm mẹ con mình. Hồi đó, mẹ đến với ba con, vì không biết ông ấy đã có vợ. Còn con, đã biết thằng Đồng có gia đình, sao cũng lại lẩn xả vào cho khôn khổ thân con. Con có đủ điều kiện để có một

tám chồng xứng đáng mà... Sao ông Trời lại bắt mẹ con mình cùng chung số phận?

Tiếng khóc của mẹ làm đau nhói tim tôi. Tôi cũng không biết là mình đại khờ hay kiêu ngạo khi chấp nhận lời thách thức của bạn bè, để tự trói mình vào sợi tơ tình, tuy mong manh nhưng khó gỡ.

Ngày đó, tôi quen Đồng rất tình cờ -mà tôi tin là định mệnh. Tôi và Đồng làm việc chung trong một “building”. Đồng làm việc cho hãng bảo hiểm. Tôi làm việc cho cơ sở dịch vụ. Một buổi chiều, tôi về muộn và cái thang máy cũ kỹ - chỉ có tôi và Đồng trong đó- đã bất ngờ đứng lại giữa chừng. Nỗi hoảng sợ làm tim tôi như ngừng đập.

-Làm sao... làm sao bây giờ?

Đồng trấn an tôi:

-Không sao, tôi đã bấm điện thoại cứu cấp rồi.

-Nhưng tôi.. sợ quá... tôi mệt quá...

Càng lúc tôi càng thấy ngột thở. Có lẽ, cái khoang nhỏ hẹp này không còn chút không khí nào cả. Tôi nghĩ vậy và ôm ngực với hơi thở nặng nề. Có tiếng nói vọng ra từ cái ổ có gắn điện thoại cứu cấp:

-Bạn đang ở tầng thứ mấy?.... Chúng tôi sẽ đến ngay.

Đồng nhìn tôi gật gù, như nói “an tâm đi”. Nhưng đôi chân tôi bỗng nhiên sụm xuống. Trước mắt là một khoảng tối đen mịt và rồi tôi không còn biết gì nữa.

Không biết bao lâu tôi mới tỉnh dậy. Và hình ảnh đầu tiên tôi nhìn thấy là ánh mắt lo lắng của Đồng -một người đàn ông xa lạ mà hình như tôi chưa lần gặp. Nhìn quanh, tôi thấy mình đang nằm trên xe cứu thương, phía sau có cả xe cứu hỏa.

Tôi cố nhồm dậy. Một nhân viên cứu cấp hỏi tôi:

-Cô cảm thấy thế nào?

Tôi xoa nhẹ vàng trán:

-Tôi nghĩ ..chắc không sao?... tôi thở được rồi!

Đồng thờ phào nhẹ nhõm:

-Cô làm tôi hết hồn. Cũng may tôi đỡ kịp, nếu không cô đã bị đập đầu xuống sàn rồi. Ai ngờ cô yếu bóng vía vậy!

Tôi bẽn lẽn nói tiếng cảm ơn. Tối hôm đó, anh đưa tôi về nhà. Sự quan tâm, lo lắng của anh làm tôi thật cảm động và liên tưởng đến chuyện “anh hùng cứu mỹ nhân, để từ đó nảy sinh một mối tình thơ mộng” mà tôi thường đọc trên sách báo.

Khi bước xuống xe, sau tiếng cảm ơn, tôi chờ đợi ở Đồng một câu hỏi...Nhưng không, anh chỉ vẫy tay, chúc ngủ ngon, rồi phóng xe đi. Tôi đứng trước nhà, thần thờ nhìn theo mà nghe như có một cú sét đánh trúng trái tim mình.

Những ngày kế tiếp, mỗi khi bước chân đến cửa thang máy, tôi lại cầu mong được gặp anh. Nhưng sự mong chờ đó chỉ đem đến cho tôi sự thất vọng. Tôi tiếc sao mình không hỏi tên anh -có lẽ, vì một chút tự ái con gái khi anh không hỏi tên tôi- nên muốn tìm anh, cũng không biết làm sao để tìm trong cái “building rộng lớn”, với mười tầng lầu.

Một dịp tình cờ đưa đẩy khi cô bạn Ngọc Nhung mời tôi đi ăn trưa. Tôi đã gặp Đồng ở tiệm ăn và Ngọc Nhung là khách hàng lâu năm thân thiết của Đồng, nên chúng tôi được dịp ngồi chung, trò chuyện. Đó là lần đầu tiên tôi và anh biết tên nhau. Khi ra về, tôi dò hỏi gia cảnh của Đồng. Nhung cho biết Đồng đã có gia đình, nhưng người vợ yếu đuối, bệnh hoạn, nên hai vợ chồng không có con. Vợ Đồng ra sao cũng ít người biết, vì bao giờ Đồng cũng đi một mình, nhưng anh luôn nhắc đến vợ bằng sự trân trọng và đầy yêu thương. Tôi chia tay Ngọc Nhung với nỗi thắc mắc lớn lao trong lòng. Một người đàn ông không bao giờ đưa vợ đi cùng với mình đến những nơi chốn mà người ta luôn có đôi, có cặp, sao có thể nói là yêu thương, là trân trọng. Chắc chắn, đây chỉ là một sự che đậy vết rạn nứt của một cuộc hôn nhân, mà vì thể diện nên cả hai không thể rời khỏi nhau.

Từ ý nghĩ đó, tôi quyết tâm chinh phục Đồng bằng đủ mọi giá.

Những ngày kế tiếp, Đồng biệt tăm. Anh không đến, cũng không trả lời điện thoại của tôi. Tôi nhớ

anh xao xiết, điên cuồng đến ngã bệnh. Trong giấc ngủ chập chờn, tôi thấy Đồng quay lưng, bỏ rơi tôi giữa vùng sa mạc hừng hực những bãi cát nóng. Tôi vừa khóc, vừa gọi tên Đồng đến khan cả cổ họng, nhưng anh vẫn không trở lại. Cho đến khi tôi giật mình tỉnh giấc vì tiếng thét của chính mình thì bỗng nhiên Đồng lại hiện ra bằng xương bằng thịt. Anh ôm lấy khuôn mặt tôi, hôn lên đôi mắt nhắm lệ, rồi ôm tôi trong cánh tay ấm áp. Tôi khóc muốt tử thân. Trời ơi! sao em lại yêu anh để phải đau khổ thế này.

Hôm ấy, Đồng ở bên cạnh tôi suốt ngày để săn sóc, chăm lo cho tôi. Tôi không chịu ở trong phòng mà cuộn người trên sofa, để thấy anh hí hoáy nấu nướng cho tôi, rồi mang quần áo bỏ vào máy giặt, xếp thẳng thơm từng món khi lấy từ máy sấy ra. Đồng chăm chút cho tôi như một người chồng đích thực. Tôi nhìn anh, lòng rộn lên niềm vui. Nhưng len trong nỗi vui ấy là một sự hờn ghen, khi tôi liên tưởng đến vợ anh và những diễm phúc mà chị được hưởng hàng ngày. Đêm đó - lần đầu tiên từ ngày yêu nhau - Đồng ở lại với tôi. Nghĩ đến vợ Đồng, lòng tôi bỗng dâng lên sự hờn ghen. Tôi úp mặt vào ngực Đồng hỏi bằng giọng sụt sùi:

-Có lúc em nghĩ... không biết giữa em và vợ anh, anh yêu ai hơn?

Đồng gõ nhẹ vào đầu mũi tôi:

-Khi nói rằng “anh yêu em” là thật sự trong trái tim anh đã có hình bóng em. Như vậy chưa đủ sao mà em còn hoài thắc mắc?

-Em tin là anh yêu em, nhưng em cũng tin là anh vẫn còn yêu vợ anh. Em chỉ muốn biết... ai là người giữ vị trí số một trong tim anh.

-Nếu anh nói, chưa chắc em đã tin. Bởi vì, muốn cho em vui thì anh sẽ nói dối. Như vậy câu trả lời cũng chẳng có giá trị gì.

Dĩ nhiên, tôi không hài lòng câu nói nửa vờ của Đồng, nên tiếp tục chất vấn:

-Em không bao giờ hết thắc mắc, vì....

-Vì.. anh chưa làm một việc mà em muốn... là ly dị vợ anh phải không?

Đồng kéo đầu tôi ngã vào vai anh:

-Đừng bao giờ đòi hỏi một việc mà anh không bao giờ làm được. Với vợ anh, bên cạnh tình còn

có nghĩa. Bên cạnh nghĩa còn có cái ơn. Nếu anh bỏ vợ thì anh là một người không đáng để em yêu. Em hiểu chưa?

Tôi đắm vào vai Đồng khóc thút thít:

-Anh chỉ giỏi tài nguy biện. Anh không ly dị, nhưng anh phản bội vợ thì có khác gì đâu... cũng tội lỗi như nhau.

Đồng cười xuề xòa:

-Nhẹ tội hơn nhiều chứ em. Nhưng người nặng tội nhất là em. Em đã làm cho anh sa chước cám dỗ. Từ bấy lâu nay, anh là người chồng tốt, nhưng không hiểu sao lại có một phút yếu lòng để bị rơi vào cái bẫy êm ái của em.

-Em ...

Bao giờ tôi cũng là người thua cuộc bởi nụ hôn nồng ấm của Đồng. Bao nhiêu lần tôi cố ý làm giận, làm hờn, để Đồng phải đáp ứng yêu sách của tôi, nhưng tất cả đều bị tan chảy trong tình yêu nóng bỏng của anh. Nhưng lần này, tôi nhất định phải chiếm Đồng.

Tôi đến nhà Đồng khi anh đang công tác ở Singapore.

Ngọc Nhung cho biết, vợ Đồng dạy đàn piano, nên tôi có lý do chính đáng để đến gặp chị. Mở cửa cho tôi là một thiếu phụ tuổi vào khoảng bốn mươi. Qua Đồng, tôi tưởng tượng vợ anh là một người đàn bà xinh đẹp, phong cách kiêu sa. Nhưng không, đó chỉ là người đàn bà nhan sắc thật tầm thường, với khuôn mặt mộc mạc không chút son phấn. Vợ Đồng nhìn tôi, cười rất tươi:

-Cô là Hải Ly, đã gọi điện thoại cho tôi tối hôm qua phải không?

-Dạ.

-Mời cô vào nhà.

Khung cảnh ấm áp và đầy mỹ thuật của căn phòng xinh xắn, khiến tôi cảm nhận được niềm hạnh phúc thật sự mà chủ nhân của căn nhà đang có. Khi cánh cửa khép lại, vợ Đồng đi vào trong, tôi mới nhìn thấy chiếc chân trái bị tật của chị, làm cho cả người chị như oằn xuống trong mỗi bước đi. Tôi ngỡ ngàng tự hỏi, một người đàn bà nhan sắc tầm

thương, lại tật nguyên như thế này mà lại có thể giữ chân được một người chồng như Đồng sao?

Trở về nhà, suốt đêm đó tôi trần trọc với bao nhiêu ý nghĩ mâu thuẫn trong đầu óc. Có nên nói thật với vợ Đồng về quan hệ tình cảm giữa tôi và Đồng không? Nếu nên... thì có quá tàn nhẫn đối với một người đàn bà bất hạnh không? Nếu không nên... thì tôi sẽ mãi mãi là người vợ không bao giờ cưới của Đồng và đứa con tôi đang mang sẽ phải mang lấy những thiệt thòi như tôi đã từng hứng chịu. Nhớ đến lời mẹ “phải thủ đoạn để giành lấy hạnh phúc”, tôi hồi hộp nghĩ đến một điều mà tôi chưa từng dám nghĩ....

Ngày hôm sau, tôi đến nhà chị Tuyền -vợ Đồng- để bắt đầu buổi học đầu tiên. Chị đón tiếp tôi thật vui vẻ, thân mật. Khi chị mở nắp chiếc đàn dương cầm, tôi giữ tay chị lại và nói thật khẽ khàng:

-Em có chuyện muốn nói với chị.

Chị ngược mắt nhìn tôi. Trong ánh mắt ngạc nhiên vẫn có chút dịu dàng. Chị mỉm cười. Nụ cười không xinh đẹp, không duyên dáng, nhưng là một nụ cười thật đôn hậu và bao dung. Nỗi xót xa dâng nhẹ trong lòng, khi tôi nghĩ rằng mình sắp mang đến cho

người đàn bà đáng thương này một sự đón đầu, buồn bã. Nhưng biết làm sao hơn, vì tôi phải bảo vệ đứa con bé bỏng của tôi. Tôi phải dành lấy mái ấm gia đình đích thực cho mẹ con tôi, như lời khuyên bảo đoạn quyết của mẹ tôi hôm qua.

-Có chuyện gì vậy em?

Dì chị ngồi xuống sofa, tôi ngồi dưới sàn nhà, đặt tay lên bàn tay trắng muốt với những ngón thon mềm -đó là điểm đẹp duy nhất mà tôi nhìn thấy trên thân thể của chị.

-Có một chuyện... em xin lỗi... em ngàn lần xin lỗi chị..

Những giọt nước mắt lăn dài trên má khiến tôi nghẹn lời. Chị chăm chú nhìn vào mắt tôi, nụ cười vẫn còn trên môi, chị gật đầu như khuyến khích tôi hãy mở lời. Thu hết can đảm tôi gục đầu vào thành ghế, kể lể hết mọi chuyện.

Câu chuyện chấm dứt. Một khoảng không gian yên ắng đến rợn người bao vây lấy tôi và chị. Tôi hỏi hột chờ chị giận dữ, la hét hoặc xỉ vả tôi. Phần tôi, tôi cũng sẵn sàng quỳ dưới chân chị, để van xin chị hãy thương đứa bé vô tội đang còn trong bụng

mẹ mà giúp cho tôi một giải pháp êm đẹp. Phải lâu lắm tôi mới nghe giọng nói yếu ớt của chị:

-Hải Ly... về đi!

Tôi kêu lên trong nước mắt:

-Chị ơi!

-Tôi cần được yên tĩnh Hải Ly ạ!.

Tôi đứng lên đi ra cửa. Nhìn khuôn mặt xanh mướt của chị Tuyền và những bước chân oằn xuống nặng nề, tôi tự hỏi không biết mình đúng hay sai, khi nói với vợ Đồng một sự thật đau lòng, nhưng tôi biết chắc chắn rằng, nếu gặp người đàn bà khác thì tôi không thể rời khỏi căn nhà này một cách êm thấm, dễ dàng.

Sau khi tôi gặp chị Tuyền thì ba tuần sau Đồng tìm đến tôi với lá thư trên tay. Nhìn đôi mắt sâu hoắm, khuôn mặt hốc hác và những sợi râu tua tủa trên cằm Đồng, tôi đoán được việc gì đã xảy ra. Tôi cúi đầu, cố giữ giọng nói bình tĩnh:

-Em biết em có lỗi và em sẵn sàng đón nhận lời trách móc của anh.

Đồng tựa cửa sổ, nhìn những giọt mưa đang đổ rì rào trên mái ngói. Trầm ngâm rất lâu, anh thở dài:

-Bây giờ không phải là lúc đổ lỗi cho ai. Điều quan trọng là Tuyền đã rời khỏi nhà trước khi anh trở về, và anh đã dò hỏi khắp nơi mà vẫn không có một tin tức nào của Tuyền. Em đã gặp Tuyền... vậy em hãy thử tưởng tượng, một người đàn bà yếu đuối, tật nguyên như vậy sẽ sống như thế nào trước sự đổ vỡ tàn nhẫn và phũ phàng.

Ném lá thư lên bàn, Đồng quay lưng bước đi.

Tôi một mình, rón rén mở thư đọc với những giọt nước mắt rơi lả tả theo từng dòng chữ ngã nghiêng.

Tôi không muốn ngồi, nhưng hai chân tôi không thể đứng vững. Tôi rơi xuống thảm mà không biết đau, bởi nỗi đau trong lòng tôi lớn hơn nỗi đau thể xác quá nhiều. Hành động thiếu suy nghĩ của tôi không đem lại một giải pháp thuận theo ý muốn của tôi, mà chỉ càng đẩy Đồng xa tôi hơn nữa. Tôi nhớ nụ cười đôn hậu của chị Tuyền, nhớ nửa người bên

trái nghiêng oằn theo mỗi bước chân của chị, để nghe nổi ân hận đè nặng trong tâm hồn. Chính tôi đã bám lấy Đồng, chính tôi là người tạo ra thảm cảnh, nhưng sao lại bắt chị Tuyền phải gánh chịu thiệt thòi.

Tôi đến bên cửa sổ, nơi Đồng đã đứng với đôi mắt trĩu buồn, để nhớ lại lời thư xót xa của chị Tuyền *“Đáng lý, em phải bước ra khỏi cuộc đời của anh khi tự biết mình không thể làm tròn bổn phận của một người vợ...”*. Tôi ấn sâu ngón tay vào hai đầu chân mày đang nhúc nhút và thầm nghĩ *“Đáng lý, em không nên đến gặp chị để lấy mất niềm hạnh phúc độc nhất mà chị có được trong cuộc đời bất hạnh”*.

Đồng bật tắt cả năm tháng dài, mặc cho tôi thấp thỏm trong nỗi đợi chờ. Khi Đồng trở lại thì chỉ còn hai tháng nữa là con tôi sẽ ra đời, nhưng trong ánh mắt của Đồng -bố của con tôi- không có niềm vui mà chỉ hun hút những nỗi buồn. Anh cầm tay tôi, vuốt nhẹ chiếc bụng căng tròn của tôi, cười gượng gạo:

-Anh có lỗi với Tuyền và với cả em nữa.

Tôi lắc đầu, muốn nói, em không giận anh mà nghẹn lời, chỉ biết lau nước mắt. Đồng nâng mặt tôi lên, giọng anh khẽ khàng như một lời thú tội:

-Em có biết, vì sao anh nhất quyết không ly dị Tuyền không?

-Vì chị Tuyền rất hiền lành, đôn hậu, chị lại tận nguyên nên anh thương hại.

Đồng lắc đầu, giọng quả quyết:

-Sai! anh không thương hại mà là yêu Tuyền tha thiết... Bởi Tuyền đã vì anh mà đã hy sinh cả bản thân mình... một trái thận trong người anh đang mang là của Tuyền đã cho anh. Bệnh anh đã đến thời kỳ chót, nếu không có thận để thay thì cuộc sống anh coi như chấm dứt, trong khi tên anh nằm trong một danh sách chờ đợi để thay thận dài ngoằn. Tuyền đã tự nguyện chia sẻ một phần thân thể cho anh và như một phép lạ, tất cả mọi thử nghiệm đều có kết quả thích hợp... anh đã được tái sinh bởi Tuyền. Em thử nghĩ, nếu vào trường hợp của anh, em có đành lòng để ly dị một người vợ đã xả thân vì mình hay không?

Trái tim tôi như thắt lại. Đến giờ phút này thì tôi biết rằng, tôi không đủ tàn nhẫn để có thể sống theo con đường mẹ vạch ra, là phải giành lấy hạnh phúc cho mình bất chấp thủ đoạn.

-Em xin lỗi... vì sự ích kỷ của em mà gây đau khổ cho anh và chị Tuyền...

Đồng đặt ngón tay lên môi tôi:

-Anh đã nói, bây giờ không phải là lúc đổ lỗi cho ai. Anh sẽ chờ đến ngày em sinh nở xong, mẹ con em bình an, khỏe mạnh anh sẽ về Việt Nam để tìm Tuyền. Anh chưa biết chuyện sẽ ra sao và anh phải làm gì, nên anh không thể hứa một điều gì với em, mong em hiểu.

Năm nay bé Bích Ly đã được tám tuổi.

Tám năm qua, Đồng vẫn cố công tìm kiếm chị Tuyền, dù trong lá thư mang con dấu Việt Nam gửi cho anh, chị đã viết *“Mọi chuyện đã thuộc về quá khứ và em đang sống một cuộc sống rất bình an. Trong lòng em không còn sự oán giận nào nữa.*

Em sẽ cầu nguyện cho anh và Hải Ly cùng cháu bé luôn được hạnh phúc...”

Hạnh phúc. Hai chữ thật đơn giản nhưng sao tôi với hoài không tới. Tám năm qua, tôi và Đồng vẫn sống cùng một thành phố nhỏ. Mỗi cuối tuần anh vẫn đến thăm đứa con gái duy nhất của mình. Tình yêu của tôi và Đồng dành cho nhau vẫn còn đó, nhưng ở giữa chúng tôi, lúc nào cũng có hình ảnh của một người đàn bà bất hạnh và nó không cho phép chúng tôi bước đến gần nhau để tạo thành một mái ấm gia đình. ■

QUÃNG ĐỜI NHÌN LẠI

42 năm, nhìn lại một quãng đường. Câu chuyện dưới đây của Ngân Bình, là một câu chuyện đời có thật của chính tác giả và người bạn đời mà như chị đã viết trong bài “em chọn anh như chọn chính định mệnh đời mình”. Rất nhiều người phụ nữ của quãng đường ấy -như chị- đã chọn định mệnh đời mình đơn giản như thế. Để đến ngày hôm nay, sau hơn 40 năm, tóc bạc da mồi, kẻ còn sống người đã chết, nhìn lại quãng đường qua mà những giọt lệ hiếm hoi vẫn còn ứa ra được.

Mấy ai lựa chọn được định mệnh đời mình, nhưng ở cái thời buổi nhiễu nhương ấy, rất nhiều người phụ nữ miền Nam Việt Nam đã đủ can đảm để sẵn sàng chấp nhận một định mệnh cay nghiệt.

Và họ đã được đền bù. Một cách xứng đáng!

T.Vấn & Bạn Hữu

1.-

“... Các anh chị có biết rằng, có một ký giả nước ngoài đến thăm Việt Nam, khi trở về nước, ông viết một bài tường thuật đầy đủ. Nhưng, lời lẽ “ấn tượng” nhất của ông ký giả ấy làm tôi rất hãnh diện sau khi đọc là “nếu có được một điều ước, tôi sẽ ước, sau một đêm ngủ dậy tôi được trở thành người Việt Nam”.

-Trời! thằng nào mà ngu dữ vậy?

“Cũng có một nhà báo ngoại quốc khác về một làng mạc hẻo lánh, thấy người nông dân xong việc đồng áng, ghé quán nước ăn hai trái chuối. Anh nhà báo kêu lên “nông dân mà được tiêu chuẩn cao thế à?”

-Không lẽ lại có thêm một thằng ngu vượt quá tiêu chuẩn?... Xạo vừa thôi cha nội.

Cả nhóm chúng tôi đang ngáp dài, ngáp vắn - say sưa ngáp đến nỗi quên cả việc lấy tay che miệng lại cho đúng phép lịch sự- bỗng nhiên tỉnh ngủ. Mười bốn con mắt nhìn nhau. Bấy cái đầu cúi xuống thấp, để che giấu nụ cười tinh quái, thỏa thuê. Dù câu “phê phán” của anh trưởng nhóm của chúng tôi chẳng đến tai tên cán bộ đang khua “mỏ két”, khoe

mớ kiến thức đóng khung, nông cạn, cũ rích, nhưng chúng tôi vẫn cảm thấy “đã” như vừa ném vào miệng hân một viên sỏi nóng.

Giờ “học tập chính trị” chấm dứt, chúng tôi uể oải đứng lên, sau khi nghe anh trưởng nhóm, mà chúng tôi thường gọi là “bầu gánh” ra lệnh:

-Ngày mai nhớ tới đúng giờ.

-Chi vậy?

-Thì... “vũ như cần”, vẫn như cũ, hỏi vậy mà cũng hỏi!.

Sau ngày 30 tháng 4, hàng ngày, chúng tôi đến nhiệm sở để chờ “cách mạng” quyết định số phận. Hoặc được trở thành “công nhân viên nhà nước”!!!. Hoặc về quê, đi kinh tế mới và ngẫu hơn là trở thành dân chợ trời, nếu bị “cách mạng” chê. Những ngày chờ đợi, chúng tôi phải nhận lãnh công tác thực hiện các biểu ngữ cho các lớp chính trị hay những buổi hội họp có “tầm vóc”. Trong một thời gian ngắn ngủi, sáu đứa chúng tôi -toàn phụ nữ- trở nên thợ cắt, dán chữ thành thạo - dưới sự “uốn nắn” của anh nhóm trưởng, vốn là một kiến trúc sư-chuyên sản xuất những tấm biểu ngữ “đao to, búa

lớn” nhưng rồi tuếch ý nghĩa đến buồn cười. Cái vui là khi cả nhóm -được gọi là “gánh hát”- của chúng tôi tụ lại để làm công tác vĩ đại, được gọi là “chuyển lửa đến cho nhân dân” - lời của cán bộ chính trị- chúng tôi đã chuyển cho nhau những tin tức kháng chiến, và rất nhiều “tin vịt”, chẳng hạn như “hai năm nữa là tụi này (cộng sản) tiêu”. Tuy là tin vịt, nhưng đó là niềm hy vọng, là cái phao mong manh của dân chúng đang mong chờ, hay tin ông tướng Kỳ vừa nói trên radio, làn sóng... hẹn ngày trở về cứu nước... và nóng hổi nhất, là tin tức của người thân đang bị đưa đi cải tạo. Nhiều khi, tin tức chỉ dựa vào những cuộc cầu cơ mê tín với những câu trả lời của “vị khuất mặt, khuất mày” nào đó .v.v... Tin nào cũng hấp dẫn. Tin nào cũng làm nức lòng người đang mong chờ một phép lạ -giống như tôi, đang chìm trong nỗi nhớ nhưng, lo lắng, vì không biết người thân yêu của mình đang biên biệt phương nào!

2.-

Ngày tôi nhận được lá thư đầu tiên của anh sau hơn một năm dài không tin tức, không chỉ là

ngày vui nhất của tôi mà là của cả nhóm. Tình thư anh viết cho tôi không được giấu kỹ như những lá thư ngày xưa anh viết từ quân trường hay từ những đơn vị đồn trú, mà được chuyển tay cho từng người trong nhóm. Lời thư buồn như tiếng than van vọng lên từ cõi tuyệt vọng, không riêng cho tôi, mà cho tất cả những bạn bè đang có chồng, có anh, có em, phải mang lấy thân phận kẻ bại trận, không biết sống chết ra sao, nơi vùng đất xa xôi, hẻo lánh nào đó. Những giọt nước mắt tuôn ra, không phải chỉ dành cho người yêu của tôi, mà hình như cho tất cả những ai đang bị lưu đày trên chính quê hương của mình.

Lá thư anh viết từ trại Chi Lăng - Châu Đốc, ngày 21 tháng 6 năm 1976, đã được anh lén lút ném ra ngoài, trên đường đi lao động với dòng chữ ghi ngoài bì thư *“Ai lượm được thư này, xin vui lòng gửi về địa chỉ trên bì thư cho gia đình tôi. Chân thành cảm ơn”*.

Thư viết có đoạn:

“Em thương, rồi mình sẽ già đi và có lẽ sẽ chẳng bao giờ còn gặp lại nhau. Anh rất đau lòng khi nghĩ đến điều ấy. Định mệnh phải không em? Suốt đời, mình chỉ biết đổ thừa cho định mệnh.

Nhưng anh lại nghĩ, nếu hai đứa đã thành vợ, thành chồng, thì chắc chắn bây giờ và sắp tới, em phải khổ vì anh hơn nữa. Anh không muốn có những đứa con phải mang suốt đời những vết đen mà xã hội hiện tại đã gán cho cha nó.

Cuộc đời chúng ta đang bước vào một khúc quanh quan trọng. Có những điều anh không thể nói hết... Mẹ anh đã già yếu, anh lo sợ không biết có còn được nhìn thấy mẹ. Em gái anh thì đang dở việc học hành, tội nghiệp nó. Người anh yêu thì xa vời như dĩ vãng. Tất cả những điều đó cô đọng trong lòng anh một niềm đau khôn tả. Nhớ lúc trước, anh thấy mình ngây ngô đến buồn cười. Anh cứ nghĩ, mình đi “học tập” một, hai tháng sẽ về và trở thành một người dân bình thường. Hai đứa sẽ xin phép ba má cưới nhau. Em nghỉ học, nghỉ làm, về quê làm ruộng vườn cùng với anh cũng hạnh phúc lắm rồi. Thế nhưng, những ước mơ tầm thường đó, đến bây giờ - sau một năm hai tháng hưởng “chính sách khoan hồng” của nhà nước trong “trại tù cải tạo”, anh biết rằng không dễ gì đạt tới.

Em yêu, mình quen nhau bắt đầu ngày 27 tháng 12 năm 1972, đến nay đã bốn năm hơn, với biết bao kỷ niệm nồng nàn, tha thiết. Những buổi

sáng sương mù rừng thông Đà Lạt. Những ngày nóng bức rong chơi giữa thành phố SG. Những ngày thơ, những giận hờn, thương yêu, làm sao anh không nhớ. Anh còn nhớ lời thư em viết cho anh “Dù phải chờ anh đến bao lâu em vẫn chờ, nhưng anh phải cho em một niềm tin”. Bây giờ thì làm sao anh có thể cho em niềm tin. Làm sao người ta có thể chờ nhau trong vô vọng. Con gái rồi tuổi xuân sẽ hết, cha mẹ sẽ phải lo âu. Em thương yêu nhất đời, hãy cố quên anh đi. Hãy nghĩ đến em và ba má mà lo cho cuộc đời. Anh thì chẳng còn gì nữa. Cứ nghĩ rằng anh không còn nữa trên cuộc đời này. Anh yêu em và tha thiết xin em.. Nếu hay tin em lập gia đình... chắc anh sẽ vui... dù phải mất nhau và xa nhau mãi mãi. Dù thế nào, mình cũng phải xa nhau...”

Nước mắt tôi không ngừng tuôn chảy mỗi khi giờ tờ thư nhàu nát. Từng dòng chữ, từng lời thư u uẩn, buồn bã như từng mũi kim đâm vào thịt da nhức buốt.

Anh ơi! anh ơi, anh đâu rồi, làm sao em hôn giòng tóc rối, anh ơi, anh ơi, anh đâu rồi, làm sao, làm sao ta có đôi....()*

3.-

Ba má không bao giờ cho tôi đi xa một mình, bởi vì là đứa con duy nhất nên tôi được bảo vệ kỹ càng. Nhưng lần này, lá thư anh gửi về từ trại cải tạo, với lời van xin tha thiết đã làm xiêu lòng ba má tôi. Thế là tôi xuống Cần Thơ, cùng má anh đi thăm anh ở trại Chi Lăng, Châu Đốc.

Sau những giây phút chờ đợi với cảm giác hồi hộp, náo nức, tôi cũng được nhìn thấy anh trong đoàn người đang nhanh chân tiến bước đến khu thăm viếng. Nét mặt rạng rỡ, nụ cười tươi tắn khi gặp mặt người thân của các anh vẫn không che lấp được vẻ tiêu tụy, hốc hác, xanh xao. Anh có phần khá hơn những bạn bè khác. Má anh và tôi mừng rơi nước mắt khi thấy anh không đến nỗi gầy gò, tàn tạ như chúng tôi hình dung. Tôi lắng nghe anh kể “bí quyết” giữ sức khỏe với cảm giác nhòn nhợn dâng lên trong cổ họng:

-Có lần, nhìn đàn chuột chạy lảng xảng ở góc nhà trong lúc đang bị cơn đói hành hạ, anh chợt nghĩ, những con chuột này sẽ cung cấp chất protein mà mình đang thiếu. Nhưng nhìn thấy những đốm da ghẻ lở trên mình những con chuột cống lang dơ

bắn, anh cũng cảm thấy rùng mình, vừa gớm ghiếc, vừa sợ bị lây bệnh. Anh hỏi một người bạn tù là bác sĩ, anh ấy cho biết, đó chỉ là bệnh ngoài da, nên khi nướng lên và lột da thì ăn vào không bị ảnh hưởng gì cả. Sau một lúc bàn thảo, vì lý do sức khỏe, anh và anh bạn bạo gan quyết định. Một buổi trưa, anh và người bạn bác sĩ ấy thấy hai con chuột mập ú lên lò nướng. Những người bạn trong tổ bu lại xem với ánh mắt kinh ngạc, vì xưa nay, người ta chỉ ăn chuột đồng, chứ không ai dám ăn loại chuột cống hôi hám này. Chẳng có hành, tỏi hay một loại gia vị nào để ướp cho thơm, nên khi vừa cắn vào miếng thịt đầu tiên, mùi tanh tươi xông lên làm anh muốn mửa. Nhưng anh và người bạn dặn nhau, dù thế nào cũng phải ráng ăn một cách ngon lành, không thôi sẽ bị bạn bè nhạo báng. Vậy là hai thằng vừa ăn, vừa gật gù khen ngon. Chỉ trong vòng hai tuần lễ, hai đứa anh tăng cân mau chóng. Nhìn thấy kết quả bất ngờ đó, mọi người tranh nhau săn “mồi”, đến nỗi thứ sinh vật trước kia tràn ngập trong trại, bây giờ trở nên khan hiếm.

Nghe mà thương, mà xót cho các anh không lời nào tả xiết. Ngày xưa, những người sĩ quan trẻ tuổi, với lý tưởng cao ngất trời, với con đường binh

nghiệp thânh thang trước mắt, có bao giờ các anh nghĩ rằng mình sẽ chịu đựng một cuộc sống giam hãm tù đày, bị đối xử tàn tệ, dù không muốn khuất phục quân thù, nhưng vẫn phải cúi đầu nhin nhục trong niềm phẫn uất, căm hờn.

Khi giọng nói của người cán bộ vang lên chất chúa, báo tin chỉ còn năm phút nữa buổi ”thăm nuôi” sẽ chấm dứt, anh cầm tay tôi, nói với má anh về cuộc tình năm năm của chúng tôi và cảm ơn tôi đã sắt son chờ đợi anh. Một điều thật bất ngờ cho tôi là khi anh mở chiếc hộp diêm nhỏ xíu, trong đó có đôi vòng nhẫn đơn sơ và xin tôi chờ anh thêm hai năm nữa, khi ấy anh sẽ được thả về sau khi đã “học tập” đủ ba năm như “chính sách nhà nước” quy định và chúng tôi sẽ sống bên nhau cho đến hết cuộc đời.

Má anh vừa gật đầu, vừa sụt sùi lau nước mắt khi anh hỏi bằng giọng trịnh trọng:

-Má cho phép tụi con cưới nhau khi con về nha má.

“Ôi! giây phút thiêng liêng, cảm động đó em sẽ nhớ mãi suốt cuộc đời mình. Nó như một nhắc nhở ân cần, một chứng tích tình yêu ý nghĩa nhất anh đã dành cho em. Em xin nhận như lời hẹn ước

đợi chờ anh, dù từng mùa xuân có trôi qua và tàn phai trên mái tóc. Anh của em! hãy tin em, như anh đã tin vào tình yêu của chúng mình. Dù em bây giờ, ngày từng ngày với nỗi cô đơn trống vắng, với những chiều nước mắt rưng mi, nhưng em vẫn cảm thấy, hình như trong nỗi buồn có một chút gì hạnh phúc. Thứ hạnh phúc không dẹt toàn bằng màu hồng, mà có hòa lẫn màu đen. Thứ hạnh phúc không chỉ có tiếng cười, mà còn có tiếng khóc. Nhưng khóc hay cười em vẫn nghĩ rằng em rất hạnh phúc. Vì em đang có tình yêu. Một tình yêu thủy chung, tha thiết, nồng nàn.

Rồi ngày đi. Rồi đêm tới. Và anh sẽ về. Em không biết ngày anh về, mây có giăng cho trời xanh mơ ước, nắng có hồng cho hạnh phúc nở hoa? Nhưng dù thế nào thì với em, đó sẽ là một ngày vui tuyệt diệu, một ngày đẹp huy hoàng. Em sẽ cầm tay anh thật chặt. Em sẽ nhìn vào mắt anh thật sâu, để gửi vào đó tất cả những mê đắm, những nhiệt nồng của tình yêu em nâng niu, gìn giữ bấy nhiêu ngày - chỉ dành cho anh, trọn vẹn và duy nhất cho anh.

Ngày anh về, chúng mình sẽ quên hết buồn đau xa cách để sống bên nhau trọn vẹn yêu thương một đời, để đền bù những đợi chờ, mong nhớ đã qua

và cùng nhau tạo dựng một mái gia đình ấm êm hạnh phúc, rộn rã tiếng cười nói của trẻ thơ -những đứa trẻ xinh đẹp tuyệt vời mà chúng mình vẫn hằng mơ ước.

Anh ạ! ước mơ thánh thiện đó đã giúp em giữ vững niềm tin và hy vọng trong tháng ngày đợi chờ anh. Em vẫn nắm hoài ngón tay đeo nhẫn của mình nằm ngoan hiền trong vòng nhẫn anh trao -vòng nhẫn trắng tròng trơng cho tình yêu trong trắng của chúng mình – và sung sướng thâm nhủ -em đã là vợ của anh, “cô vợ ngây thơ” mà anh vẫn thương âu yếm “gọi” trong những cánh thư tình đậm ngọt tình yêu.

Anh của em! Em yêu anh.Và yêu anh thật nhiều. Ngày xưa. Bây giờ và mãi mãi...

Tôi xếp trang nhật ký lại, nhưng ánh mắt nồng nàn của anh khi lồng vào ngón tay áp út của tôi vòng nhẫn do chính tay anh tỉ mỉ đục đẽo, gọt dũa, từ chiếc “biđông” nhà binh đựng nước uống, với giọng nói ấm áp, vẫn hiện rõ trong trí nhớ của tôi. Tôi sẽ dựa vào nó để hâm nóng niềm hy vọng. Tôi sẽ dựa vào nó để đứng vững trước những cám dỗ của cuộc đời.

4.-

Rồi cũng đến ngày “gánh hát” của chúng tôi tan rã, khi mỗi người được phân đến một nhiệm sở khác nhau. Ngày cuối cùng ngồi lại với nhau, chúng tôi trao đổi biết bao tâm sự. Những niềm vui, những nỗi buồn. Những khó khăn, nghiệt ngã mà từng người chúng tôi đang trải qua. Những giọt nước long lanh, ứa ra từ những đôi mắt ẩn chứa biết bao niềm u uẩn. Sẽ không còn nữa những buổi trưa, mỗi đứa đem một món, góp chung lại thành bữa ăn thịnh soạn đến năm, sáu món. Không còn nữa những trận cười thỏa thích với những câu châm biếm bóng gió của ông bầu gánh mà “ai cũng hiểu chỉ một người (cán gối) không hiểu”.

Nhớ có lần trong buổi hội thảo chính trị, chị Tâm hoảng hốt chạy vào hậu trường báo tin:

-Chết rồi... cái biểu ngữ... rớt mất một chữ... coi chừng mình bị gán tội phản động, phá rối... thì bỏ mạng.

Anh “bầu gánh” từ tôn:

-Khoan run bà ơi!... cho tôi biết, rót chữ nào.

-Chữ giàu.

Anh gật gù với nụ cười thâm thúy:

-Rót chữ giàu...Cộng hòa xã hội chủ nghĩa giàu mạnh muôn năm... Hừ! chữ nào không rót mà lại rót chữ giàu. Mấy bà có biết tại sao không?

Cả đám nhao nhao:

-Tại sao?

-Thì tại vì ... nghèo mà đổi thành giàu... Gian dối... Lừa bịp, nó không chịu, nó mắc cỡ, nên gieo mình xuống đất tự tử.

Khuôn mặt diễn xuất, cộng thêm giọng nói đầy kịch tính của anh “bầu gánh” làm cả đám phá lên cười, bụng miệng không kịp.

Thế rồi... Những bàn tay xiết chặt trong niềm cảm xúc. Những bàn tay rời nhau trong tiếng thở dài. Ôi! làm sao nói hết nỗi buồn. Buồn như đất nước mình đang chìm trong tăm tối. Buồn vì những điều mà dân chúng đang ngày đêm trông ngóng vẫn chưa có chút ánh sáng le lói ở cuối đường hầm.

5.-

Vườn Đào, 20-3-1978

Em yêu dấu,

Cứ nghĩ đến ngày gặp nhau là anh nóng ran cả ruột. Như vậy là một năm rưỡi rồi phải không em? Anh cứ sợ, khi gặp nhau chúng ta đều xúc động chẳng nói được gì, khi về mới hối tiếc. Em biết không, ở đây lúc nào cũng buồn, nhớ nhà, nhớ chuyện xưa, nhớ thời “hoàng kim” và bao nhiêu điều khác làm thần kinh lúc nào cũng căng thẳng, con người lúc nào cũng như sắp cháy vậy. Và một điều thường xuyên mâu thuẫn trong anh là thương em và lo cho cuộc sống sau này (biết có không?) của chúng ta.

Anh suy nghĩ miên man, cứ nghĩ em phải mặc bộ đồ bà ba, đi chân đất, vai vác cuốc là anh rất khổ tâm. Nhưng biết làm sao để khỏi phải sống như thế. Không còn con đường nào khác, nếu anh được thả ra và được sống yên. Rồi còn bao nhiêu phiền hà về chính trị mà chắc anh sẽ phải chịu đựng suốt đời, chẳng hạn như “chính quyền” nghi ngờ, đe dọa, khinh miệt... Anh sẽ sống như một sinh vật yếu đuối, co rút, sợ sệt, nhiều khi không đủ sức để bảo vệ

người mình yêu thương. Và dĩ nhiên, em sẽ gánh chịu những tai họa cùng anh và cả con của chúng mình nữa. Bất cứ ở đâu và hoàn cảnh nào, anh vẫn yêu em, vẫn muốn em được sung sướng cả tinh thần lẫn vật chất. Em không thể cực khổ vì yêu anh.

Em yêu dấu, bây giờ anh nói với em những điều quan trọng. Em hãy nhớ, mỗi chữ, mỗi lời này có thể hại chết người, nên đọc xong, em hãy đốt bỏ ngay và đừng kể cho ai nghe, nhất là má và các chị của anh. Anh đủ sáng suốt và khôn ngoan để quyết định cuộc đời mình. Nhớ nhé, chỉ mình em và anh biết thôi.

Theo những điều nghe được thì đến đúng 3 năm theo "chính sách" đã nói (Chỉ nói phét thôi. Đó là nghề của họ) thì bọn anh vẫn không được thả ra. Hiện nay, đã lựa ra hai thành phần, bọn anh được nhốt riêng và đối xử tàn tệ, khắc nghiệt hơn. Còn một thành phần nữa, nếu cần để xoa dịu dư luận thì chúng sẽ thả ra, cho về địa phương quản lý và dĩ nhiên muốn bắt lại lúc nào cũng được. Anh đã suy nghĩ kỹ, dưới chế độ này anh không thể tồn tại được, vì chẳng có một điều khoản nhỏ nào có thể hòa hợp được. Sự bóc lột tàn tệ sức lao động, sự bóp nghẹt mọi quyền làm người. Anh không thể chịu được,

không thể nào ngồi yên, dù trước đó đã cố gắng dung hòa vì những người thân yêu, vì muốn sống bình thường, vì tưởng rằng mình sẽ chịu được. Do đó, trước sau gì anh cũng phải đi. Nếu được thả sớm thì càng tốt, bằng không thì chờ thời cơ thuận tiện. Anh nghĩ mình phải làm cái gì đó.

Em yêu dấu, nghĩ đến đây anh rất đau lòng, vì thế nào đi nữa, nhất định mình cũng phải xa nhau, có thể là xa nhau mãi mãi. Em phải chấm dứt mọi sự liên lạc với anh và gia đình anh ngay từ bây giờ, để khi hữu sự em không bị liên lụy. Anh xin em, vì yêu anh, em hãy cố gắng nén đau lòng mà làm theo lời anh dặn. Đến bây giờ mình mới thấy rõ một điều tưởng chừng như vô lý là “đất trời tuy rộng, nhưng không có chỗ dung thân”. Có lẽ, em cũng không muốn thấy anh sống một đời còn lại khiếp nhục và uơn hèn phải không? Em đừng lo cho anh. Anh không còn trẻ thơ để làm những điều mà sau này phải hối tiếc. Anh biết, đây là một quyết định đau lòng. Nhưng em yêu dấu, quyết định nào vào lúc này cũng làm cho lòng mình đau như xé. Ba năm qua, em đã chờ đợi anh một cách “dững cảm”, trong khi đó có nhiều người vợ đã bỏ chồng, bỏ con - có nhiều bạn tù của anh đã tự sát vì không chịu nổi

cảnh này. Xét cho cùng thì những người đàn bà này cũng không đáng trách, nhưng sự chờ đợi, chung thủy của em, mãi mãi và mãi mãi làm anh kính phục. Sáu năm yêu nhau, anh đã mang đến cho em toàn bất hạnh phải không? Bây giờ, em nên xây dựng cuộc đời mới. Có thể, anh sẽ không bao giờ trở về. Đó là những lời tha thiết nhất anh muốn nói với em. Xin em nghe lời anh. Xin ba má tha thứ cho anh. Xin bạn bè, những người quen biết tha thứ cho anh. Anh vẫn yêu em, nhưng làm sao chúng mình gần nhau được.

Em yêu của anh, anh không biết phải viết thế nào để em hiểu hết lòng anh, hiểu hết những khó khăn mà anh phải chịu đựng và sắp phải chịu đựng. Anh chỉ cầu mong và tin tưởng ở sự thông minh, nhạy cảm của em. Anh tin ở sự sâu sắc đặc biệt của cô học trò đã từng cầm bút viết tâm sự mình thành thơ văn. Em có hiểu cho anh không?

Khi về đến nhà, em hãy viết cho anh một lá thư và cho biết em vẫn khỏe mạnh. Chỉ một câu vắn tắt như vậy để anh biết em đã hiểu và làm theo lời anh. Đừng viết gì thêm, vì anh đang bị theo dõi, thư kiểm duyệt rất kỹ.

Gửi theo em một tình yêu sâu đậm nhất, nồng nàn nhất. Anh đang rất xúc động đến run tay, viết không rõ nét. Tạm biệt em yêu dấu của anh.

Tôi nhét vội lá thư vào túi áo, gục đầu trên những ngón tay che kín khuôn mặt đầm đìa nước mắt. Chuyển đi thật rộn ràng, háo hức khi tôi nghĩ đến anh, đến cuộc viếng thăm mà tôi chờ đợi rất lâu, để được nhìn thấy anh, người tình yêu dấu. Trong nỗi vui mừng, ngập tràn niềm xúc động, anh nắm tay tôi. Bàn tay anh sao lạnh lẽo giữa tiết trời nóng bức và dường như thoáng chút run rẩy, khi anh kề tai tôi nói nhỏ “thư của anh, em cầm lấy, giấu thật kỹ nghe em...”. Tôi nhìn sâu vào mắt anh, cảm động trong tiếng “ạ” mềm mại, ngọt ngào. Tưởng rằng, lá thư này sẽ là niềm an ủi với tình yêu thương ngọt ngào, là hành trang quý báu anh dành cho tôi trong chuyến trở về, sau một ngày vất vả chờ đợi, chen chút, mệt mỏi trên chiếc xe đò với lượng người quá tải, mà một đứa con gái gầy nhom, yếu đuối như tôi chỉ đặt được một bàn chân trên bệ gỗ gắn phía sau xe. Mong manh và nguy hiểm chết người. Nhưng không, lá thư chẳng chịt những dòng chữ nhỏ rí ráy là lưỡi dao cắt đứt niềm tin yêu, hy vọng và thiêu rụi

mối tình đầu sâu đậm của tôi trong đón đau, tức tưởi.

6.-

Nhân dịp đi Cần thơ tôi ghé thăm gia đình anh. Chị của anh nhìn tôi, mắt đỏ hoe. Sau dăm ba câu chuyện hỏi thăm đời sống của nhau, chị bước vào trong, đem ra cho tôi chiếc hộp nhỏ, trong đó có một tập thơ, chiếc kẹp tóc và chiếc lược bằng nhôm với dòng chữ khắc tay *“Em yêu! anh mơ suốt đời được chải tóc cho em”*. Nước mắt tôi ứa ra. Nghẹn ngào. Buồn tủi. Ước mơ đó mãi mãi trở thành vô vọng phải không anh?

Chị Hai đưa tay gạt nước mắt:

-Nghe nó kể đã cắt đứt liên lạc với em, chị thương hai đứa hết sức. Nhưng nó nói không muốn em phải khổ...

Tôi ra về, lòng nặng trĩu khi nghĩ đến nỗi buồn mà anh phải giấu kín để đi đến một quyết định đau lòng. Những lời thơ u uất, đắng cay của anh làm nặng nề thêm cho cuộc tình tan sẽ đi vào dĩ vãng.

7.-

-Cô đưa tay tôi xem cho.

Dung ngược nhìn chú Mạnh, rồi nhìn tôi. Đôi mắt tròn xoe, đầy vẻ ngạc nhiên của Dung chẳng làm tôi náo nức, thiết tha như rất nhiều lần tôi nài nỉ chú xem bói cho tôi. Trong “cơ quan“, chú Mạnh nổi tiếng xem chỉ tay rất hay. Điều đặc biệt là chú chỉ xem cho người nào chú muốn xem, chứ như tôi, cả năm qua, năm lần bảy lượt năn nỉ, nhưng lúc nào chú cũng lắc đầu. Lần gật đầu này của chú -dù tôi không òn ỉ như mọi khi- lại nhận được cái lắc đầu chán nản của tôi:

-Không, cháu không muốn.

Chú Mạnh chắc lưỡi:

-Đưa tay đây.

Tôi vẫn quyết liệt từ chối:

-Không, cháu không muốn.

Mặc cho tôi lắc đầu nguầy nguậy, chú vẫn nắm lấy bàn tay tôi, uốn cong lên, xoa nhẹ. Tôi không phản kháng, cũng không thấp thỏm chờ đợi,

nghe ngóng, nhưng câu nói của chú khiến tôi bật cười:

-Sáu tháng nữa cô sẽ có đám hỏi hoặc đám cưới.

-Chú ơi! bồ của cháu đi học tập mát mùa, có ai đâu mà cưới hỏi.

-Tôi không biết cô sẽ lấy ai, nhưng đám cưới, đám hỏi chắc chắn sẽ có.

Trước khi bước vào phòng trực, chú lặp lại câu nói ấy một lần nữa với giọng nói chắc nịch. Dung kéo tay tôi bước theo chú, thì thào:

-Ước gì lời của chú Mạnh sẽ trở thành sự thật và chú rể sẽ là “người ấy” của mi.

Tôi lắc đầu nghi ngờ. Làm sao có thể tin được điều chú Mạnh nói bằng thái độ đầy tự tin, khi anh đã ra đi biệt không hẹn ngày trở lại, và tôi thì lòng đã dạn lòng, suốt đời sẽ chung thủy với mỗi tình đầu cũng là tình cuối. Phiên trực đêm đó tôi thức trắng bên trang nhật ký viết cho anh. Và lời tiên đoán của chú Mạnh không hề được nhắc đến trong

những dòng chữ tràn đầy nỗi nhớ, niềm thương của người con gái đang mang một tâm sự náo nê.

8.-

Như đã có lần tôi viết cho anh “*Em chọn anh như chọn chính định mệnh của đời mình*”. Lá thư tôi gửi đến anh -với tư cách là em gái- sau khi nhận được những kỷ vật của anh do chị Hai trao lại, đã đưa anh đến thăm tôi trong khoảnh khắc ngắn ngủi trong chuyến vượt trại và anh đang trên đường đến Vũng Tàu để tìm lực lượng kháng chiến. Chúng tôi chỉ được nhìn nhau, nói với nhau những lời vội vàng trong mười lăm phút ngắn ngủi. Nhưng chính mười lăm phút phù du ấy đã buộc chặt cuộc đời chúng tôi vào nhau cho đến ngày hôm nay. Bốn mươi lăm năm, tính từ ngày đầu quen biết qua cánh thư học trò, trong đó là tám năm chờ đợi và ba mươi sáu năm với cuộc sống hôn nhân.

Có lẽ, tất cả đều là định mệnh. Định mệnh gắn liền với cuộc đời mỗi người, nên chú Mạnh đã nhìn thấy những điều sẽ xảy ra cho tôi. Định mệnh đã cắt đứt lý tưởng tiếp tục chiến đấu của anh, khi anh không liên lạc được với lực lượng kháng chiến mà anh đã từng nghe rất nhiều tin đồn và phải trở về

nương nấu trong căn nhà bé nhỏ của tôi. Sáu tháng sau, chúng tôi làm lễ hỏi thật kín đáo trong căn nhà nhỏ được đóng kín các cánh cửa, đúng như chú Mạnh đã tiên đoán.

Sau lễ hỏi, vì sự an toàn, anh và ba người bạn cùng trốn khỏi trại tù ngày trước đã rủ nhau vượt biên. Chuyến đi không thành, anh bị bắt trên chiếc ghe nhỏ đang di chuyển ra tàu lớn. Lần này, anh lại liều lĩnh trốn thoát trong tầm đạn, trở về Sài Gòn an toàn. Chúng tôi ôm nhau vui mừng trong nước mắt. Anh nhìn tôi xót xa:

-Mới có mấy ngày mà em gầy guộc như con mèo ướn. Anh nhất định sẽ không bao giờ đi vượt biên, nếu không phải là người tổ chức và không có em đi cùng.

Thế rồi, anh tiếp tục đi khắp nơi. Khoác lên người đủ “màu áo”. Có lúc là sinh viên nghiên cứu dược liệu. Có lúc là công nhân lao động. Tạ Ôn Trên đã cho tôi dịp may để được làm việc “tạm” trong phòng tổ chức cán bộ, trong khi bà trưởng phòng chưa tìm được người tín cẩn. Tôi may mắn được bà “tạm tin”, giao hết những con dấu của cơ quan, để tôi có cơ hội làm giấy tờ giả với con dấu thật cho

anh sử dụng trong suốt thời gian dong ruỗi tìm đường vượt biên.

Một năm sau, chúng tôi làm lễ cưới. Một lễ cưới mà chỉ có ba má tôi và vài người bà con ruột rà ngày trước có dịp gặp anh, cùng vị linh mục chủ tế mới biết anh thật sự là ai. Khi sinh đưa con gái đầu lòng được hơn một tháng, chúng tôi lên chiếc ghe nhỏ mong manh do chính anh làm tài công, vượt trùng dương và đã đến được bến bờ tự do.

Ba mươi sáu năm hạnh phúc trong tình yêu hôn nhân trọn niềm ước mơ. Hai đứa con gái đã khôn lớn, nên người. Giờ đây, ngồi ôn lại những đoạn đường trắc trở, chông gai. Hoà lẫn trong nước mắt, nụ cười đã trải qua, tôi chỉ biết cảm tạ Chúa đã cho tôi một mái ấm gia đình tràn trề hạnh phúc bên cạnh người yêu đầu, từ hôm qua, hôm nay và đến cuối cuộc đời. ■

THÁNG SÁU...

TRỜI KHÔNG MƯA

1.-

Tháng 6. Mùa hè đã bắt đầu. Nắng và nóng ùa về trong khi anh bận rộn, tất bật ra vào sửa soạn mọi thứ linh kinh cho chuyến công tác thiện nguyện nhiều ngày. Buổi sáng, anh vội vã rời nhà, sau khi ân cần gửi gắm con gái, “con ‘take care’ mẹ dùm ba”. Chị cảm động đưa anh ra xe với nụ cười âu yếm. Mỗi lần bắt đầu bước qua năm mới, nhớ đến tháng 6, chị lại sợ. Khổ cho chị mà cũng khổ cho anh. Tính nhút nhát là tính trời cho. Chị không muốn có cũng không được. May mắn cho chị là anh thấu hiểu bằng tất cả lòng yêu thương và thông cảm, nên nôn nóng không yên mỗi khi bỏ chị ở nhà một mình. Chẳng bù ngày còn bé, ba chị hay vặn hỏi khi thấy

chị lấm lét nhìn trước, ngó sau với ánh mắt sợ hãi, mỗi lần ông sai chị đi đâu lúc trời tối “Con ma ra làm sao? con có thấy nó chưa mà sợ”. Nếu giải thích được tại sao mình lại sợ sệt một cách vô lý như thế thì chị đã không sợ. Ngược lại, anh thường ngọt ngào nói với chị “Chờ một chút, anh sẽ đi với em” khi chị trở giọng êm ái bất ngờ “Anh ơi!..”.

Đó là nỗi sợ của thời tuổi trẻ. Bây giờ. Tóc đã đổi màu chị lại có thêm những nỗi lo sợ lạ lùng. Mỗi tối ngồi xem TV với anh, chị cứ đứng lên bỏ đi mỗi khi phim đến đoạn hồi hộp, gay cấn. Chị sợ nhìn thấy người ta ám hại nhau. Chị sợ nhìn thấy giọt nước mắt thống khổ của những con người bất hạnh. Chị sợ nhiều thứ lắm, để rồi cuối cùng chị nhận ra một điều, hình như chị không đủ sức để đối diện với những đau khổ trầm luân của một kiếp người. Ngày trước, có lần chị phê phán “sao mà đại dột” khi nghe tin người quen tự kết liễu đời mình vì một lý do nào đó. Nhưng bây giờ chị lại dễ cảm thông với quyết định trốn tránh đau khổ, oan nghiệt, bằng cách nhu nhược đó. Vốn là một con người nhạy cảm, yếu đuối, giờ đây, chị cảm thấy mình càng yếu đuối, nhạy cảm hơn xưa bội phần.

Tháng 6 năm ngoái thằng bé vẫn còn trong bụng mẹ. Tháng 6 năm nay... thời khóa biểu của chị trở nên chật chội từ lúc nó xuất hiện. Buổi sáng. Buổi chiều. Tã. Sữa. Tắm. Ngủ. Khóc. Cười. Buổi tối, chị thả con mệt nhoài người dưới làn nước trong mát. Trờ ra phòng ngủ, úp mặt xuống giường, chị nghe đâu đây còn thoang thoảng mùi thịt da thơm ngát của đứa cháu trai kháu khỉnh, đáng yêu. Có những vất vả làm con chán ngán ứa lên tận cổ. Nhưng cũng có những mệt nhọc làm cho cuộc sống trở nên ấm áp và ý nghĩa hơn. Thật vậy. Chị bỗng yêu quá đời cuộc sống này dù chị không còn nhiều thời gian để dành cho niềm đam mê lớn nhất của chị. Văn chương. Chữ nghĩa. Tất cả như bay biến khỏi đầu óc chị một cách thật lặng lẽ, thật nhẹ nhàng.

Khoảng thời gian thằng bé từ một đến ba tháng, chị có thể vừa trông nom cháu vừa đọc sách, xem báo. Và chị cũng có thể làm những công việc lặt vặt trong lúc nó ngủ. Nhưng bây giờ, mắt chị không thể rời nó. Chị luôn bị ám ảnh bởi ý nghĩ... chỉ cần một tích tắc lơ đãng của chị, thằng bé sẽ rơi xuống sàn nhà khi nó vói tay chụp bắt những thứ vừa lọt vào tầm mắt của nó, đôi mắt sáng lánh

không ngừng đảo quanh tìm kiếm. Mỗi khi chị phàn nàn, anh lại cười thích thú “Vây mới là con trai chứ. Những đứa tò mò, quậy phá thường rất thông minh”. “Ồ! đó cũng là điều em mong muốn. Nhưng trước hết, xin anh tìm mấy miếng rào nhựa làm thành “cái chuồng” cho em. Thằng cháu vừa an toàn, em vừa khỏi bồng ẵm suốt ngày chứ không thì nó quen hơi rồi đeo dính, em không làm gì được”. Con gái ủng hộ hết mình quyết định của mẹ “Như vậy thì tốt quá. Bây giờ nó biết nhiều nên phải tập từ từ. Được chiều chuộng quá mai này nó khó, tụi con chịu không nổi. Mẹ nhớ, sau khi no bụng và sạch sẽ rồi mà nó có khóc mẹ cũng đừng ẵm.” “Ừ! mẹ biết rồi”. Dĩ nhiên là chị biết, nhưng cái biết đó không dần được nổi xốn xang khi thấy thằng cháu bé xịu, với tay níu cái hàng rào cao hơn nó nửa gang tay, nước mắt dần dụa trong tiếng khóc “thảm thiết”, cái đầu tròn vo thì cứ quay theo hướng chị đang đi đi, lại lại. Ôi! thương quá là thương. Xót quá là xót. Thế là thua. Hai cánh tay chị chìa ra, thằng bé mừng rỡ nắm chặt, nụ cười tinh khiết nở toét trên đôi môi tươi tắn cùng ánh mắt ngập tràn niềm vui, khiến chị ôm chặt lấy cháu không muốn rời. Hạnh phúc vô biên. Hạnh phúc tràn trề. Hạnh phúc từ nhịp đập của hai trái tim -một già,

một trẻ- đang áp chặt vào nhau, không bút mực nào tả xiết.

Chiều. Thằng bé cười hăng hắc khi mẹ đến đón. Nụ cười của mẹ cũng rạng rỡ không kém trong niềm yêu thương lai láng. Bao nhiêu mệt nhọc của chị cũng tan theo câu cảm ơn ngọt ngào của con gái. Cảm ơn mẹ. Chị không chờ câu nói đó, nhưng chị vui khi thấy con gái bộc lộ lòng biết ơn và không xem đó là bổn phận đương nhiên của chị đối với đứa cháu ngoại đầu tiên, như chị đã đôi lần nghe bạn bè phàn nàn về con của họ. Chị cũng không quên cảm ơn về những điều đẹp đẽ con gái đã dành cho chị, để chị biết những gì mình dạy dỗ con từ thuở bé đã được tiếp nhận đầy đủ. Dù vậy, chị vẫn nhắc nhở con gái mỗi khi đưa thằng cháu đến bà nội của nó “Đừng quên cảm ơn mẹ chồng nha con”. Với nụ cười hóm hỉnh, con gái nghiêng đầu chọc ghẹo “Mấy mươi năm nay cứ nghe mẹ nhắc hoài câu ‘nhớ cảm ơn’ thì làm sao con quên được”.

3.-

Đêm về chị dễ giấc thật khó khăn. Những viên thuốc ngủ ngày càng thường xuyên trôi qua cổ họng làm chị sợ -sợ trí nhớ sẽ hao mòn dần từ những

“giấc ngủ ngon giả tạo”- nhưng vẫn phải dùng đến nó. Và còn một nỗi sợ lớn hơn mà chị phải đối đầu là, không ngủ được chị hay nhớ đến căn bệnh của mình rồi lại nghĩ vẩn vơ. Có lần ngồi trong nhà thờ, nhìn cậu bé giúp lễ xúng xính trong bộ áo lễ màu đỏ, làm nổi bật nước da trắng hồng, chị liên tưởng rồi hình dung đứa cháu thân yêu của mình khi đến chừng tuổi ấy. “Lạy Chúa, xin cho con được sống đến ngày cháu ngoại của con rước lễ lần đầu và trở thành cậu bé giúp lễ dễ thương như thế này.” Nước mắt chị ứa ra trong một thoáng sợ hãi ngán ngùng, nhưng chị tin Chúa sẽ nhậm lời cầu xin của mình. Vậy mà chưa đến ngày ấy, chị đã tham lam nài nỉ “Chúa ơi! xin cho con được nhìn thấy cháu của con tốt nghiệp.” Đã thế, chị còn “dám” lấp lửng không thừa rõ với Chúa là tốt nghiệp trung học hay đại học, bởi chị tin Chúa lòng lành vô cùng, Chúa sẽ xót thương chị như lời kinh Lòng Chúa Thương Xót mà chị thường đọc lúc ba giờ chiều.

4.-

Lại thêm một đêm dài hắt hiu, vô tận. Chị trở mình hàng chục lần mà đôi mắt vẫn trơ trơ, cứng ngắc, thao láo nhìn vào bóng tối. Nếu không có đứa con gái “tội nghiệp mẹ” ôm chiếc “gối ghiền” từ

thuở lên ba sang ngủ với mẹ, có lẽ chị sẽ co rút người dưới tấm chăn dày, sau khi trí tưởng tượng vẽ ra hàng loạt hình ảnh ma quái, ghê rợn mà đôi khi không nén được sự tò mò chị đã rủ rê anh xem trên màn ảnh. Chị nghiêng mình nhìn “cô Út” qua ánh đèn ngủ lơ mờ. Lẳng tai nghe ngóng một lúc chị nhận ra tiếng ngáy rè rè của nó đang “song tấu” với tiếng thở phì phò thay đổi đủ “tông”, đủ kiểu của chú chó tròn ồm đang nằm dưới chân giường. Cách đây mười năm hơn, “cô Út” òn ỉ xin phép chị để mua một chú chó vừa lọt lòng mẹ vài tuần với lời hứa “con sẽ tắm nó, cho nó đi vệ sinh và lau chùi sạch sẽ... vân vân và vân vân...”. Nhưng chẳng được mấy ngày thì “cô Hai” - cô con gái lớn- than thở với chị “Tối qua con Boo đội cái giường của nó đi tới đi lui, rột rẹt suốt đêm con không ngủ được”. Hỏi ra thì mới biết “cô Út” năn nỉ với “cô Hai” để được êm ấm trên chiếc giường quen thuộc, còn “cô Hai” thì phải ra sofa ngủ, vì chú chó con quậy tưng.

“Cô Út” ngoài tài nhõng nhẽo còn có thêm tính khô hời. Cái khô hời ấy đôi lúc quét được nỗi buồn của chị khi chị rơi vào vũng lầy lo lắng. Có cái lo đúng, nhưng cũng có cái lo được anh xếp vào

hàng “tào lao thiên địa”. Dù thế nào, thì lo và sợ cũng là hai “đức tính” đã được đóng ấn vào con người chị từ thuở.. . nào.

5.-

Tháng 6. Buổi sáng, chị lăng xăng nấu nướng giữa tiếng nhạc lao xao từ chiếc computer phát ra. Chị nhìn đồng hồ. Cây kim quái ác như đình công trong nỗi chờ đợi nôn nóng của chị. Chị chờ đợi cánh cửa bật mở và tiếng chân quen thuộc của anh để căn nhà không còn lạnh lẽo. Cái lạnh lẽo đáng sợ trong căn nhà không phải chỉ có mình chị giữa mùa hè nóng bức, lạ lùng, đến nỗi chị phải than van với cô bạn thân để bị sỉ vả “Đời bà rồi sẽ khổ nếu cứ dựa dẫm vào chồng, vào con. Lỡ mai một....”. Cũng may, cô bạn biết dừng lại đúng lúc, nếu không... chị lại nhớ câu hát “tôi đã khóc một dòng sông...”

Phải đến xế trưa chị mới nghe giọng nói khàn khan, mệt mỏi của anh vang bên tai chị “Anh đang trên đường về nhà”. Chị thì thầm dằn dò “Lái xe cẩn thận nghe anh, khi nào buồn ngủ thì gọi em!”. Có tiếng anh cười và chị hình dung ra khuôn mặt của anh, mỗi khi anh băn khoăn đặt câu hỏi “Nếu lỡ anh đi trước, không biết em sẽ sống làm sao?”. ■

Ừ! VẬY NGHE CON RỂ

Hữu gấp thức ăn bỏ vào chén Thu Hiền, nói như van nài:

-Em làm ơn ăn nhiều nhiều dùm anh, cứ cái mừng khều khều như vậy làm sao mà lên cân nổi. Muốn mập thì phải ăn, muốn đẹp cũng phải ăn. Hồng nghe lời... anh chê ráng chịu.

Đang xục xạo tìm miếng cải xanh, Thu Hiền ngừng đùa, nhìn Hữu bằng đôi mắt tròn trũng, tròn trắng lẩn gần hết chỗ của tròng đen.

-Anh nói giỡn hay nói chơi vậy?

Quay sang thằng con trai, dứt muống com đầy vun vào cái miệng đang mở hết cỡ, Hữu cười ha hả:

-Hồng nói giỡn, cũng hồng nói chơi, mà... nói đùa... được hông bà xã?

Thu Hiền liếc Hữu một cái, ánh mắt sắc còn hơn lưỡi dao cạo râu mà sáng hôm qua vì sợ ý Hữu bị đứt một đường dài trên mép, đau rát đến nỗi anh nhảy tung tung, hít hà không ngừng.

-Anh đó nha! đừng thấy em hiền rồi ăn hiếp.

-Hì! hì! anh biết vợ anh hiền... hiền lắm phải không má?

Nụ cười toe toét của Hữu như bị đông lạnh khi chạm phải ánh mắt nghiêm nghị của bà má vợ. Ủa! cái gì kỳ vậy ta. Từ trước tới giờ, bà già vợ hay tung hứng với thằng rể để chọc ghẹo con gái, sao bữa nay mặt mày của bà lại “hình sự” dễ sợ quá? Hữu nghĩ vậy, nhưng vài phút sau lại quên ngay và bắt đầu tía lia cái miệng. Bà Ngọc và miếng cơm cuối cùng rồi gát đĩa đứng lên. Hữu lẹ làng với tay rót tách trà, đơn đã mời:

-Uống nước, má!

Bà Ngọc quay lưng đi, nói giọng hờn mát:

-Nhà này... riết rồi phép tắc đi đâu ráo trọi. Không thấy dạ mà cũng chẳng thấy thưa.

Hữu đưa tay gãi đầu.

-Xin lỗi má... con quên. Dạ...thưa... mời má uống nước.

Hữu suýt phì cười vì có cảm tưởng như mình đang đóng kịch. Chuyện gì đang xảy ra? Hữu nhìn vợ, như thì thầm đặt câu hỏi. Thu Hiền nhăn mũi, nhìn Hữu cười khoái chí “cho đáng đời”, rồi tiếp tục ăn một cách thong thả. Trên chiếc sofa đặt xéo góc, hướng về phòng ăn, bà Ngọc uống từng ngụm trà, nhưng đôi mắt không rời khỏi thằng con rể miệng không kéo da non. Thật ra, bà không giận hờn gì nó, nhưng ngày hôm qua, bà tình cờ nghe cuộc trò chuyện của nhóm bạn đồng nghiệp của Hữu đang ăn nhậu rân trời ngoài phòng khách lúc bà vào bếp, lau chùi, dọn dẹp bớt đồng chén đĩa còn ngổn ngang, trong khi Thu Hiền và vợ của những người bạn của Hữu đã rủ nhau đi mua sắm cho ngày lễ Giáng sinh sắp đến. Cũng nhờ vậy mà bà mới biết được rằng, có một đám mây màu xám nhẹ, đang dần dần tiến vào mái ấm của con bà, mà nếu lơ là, thiếu cảnh giác thì đám mây kia sẽ chuyển màu xám ngoét và gia đình

của con bà có thể sẽ nổi giông, nổi gió rồi tanh bành, tách bạch như vợ chồng Thu Minh, chị của Thu Hiền.

Nhớ đến chuyện của con gái lớn, bà Ngọc héo hắt cả ruột gan. Bà đâu ngờ chồng của Thu Minh, cái thằng rề đàng hoang, chững chạc, đạo đức, tư cách đây mình lại làm ra chuyện tác tệ. Lúc Thu Minh gọi điện thoại nói với bà bằng giọng tỉnh rụi:

-Tuần sau, con và Hưng sẽ ra tòa ly dị.

Nếu không nắm kịp cái mép bàn, có lẽ bà Ngọc đã ngã quỵ xuống đất. Bà lắp bắp, nói hoài không thành câu:

-Chu...chuy... chuyện gì? Tại sao... lại ra nông nổi.

-Hưng có nhân tình!

Bà Ngọc không tin vào tai của mình.

-Có chắc không? Phải tìm hiểu kỹ càng chứ đừng nghe lời đồn đãi của người khác, quậy nát bấy hết rồi ân hận không kịp đó con.

-Con không nghe ai hết, mà có bằng chứng hẵn hoi.

-Nhưng con có nói chuyện với chồng con chưa? Phải cho nó cơ hội giải thích chứ.

-Giải thích gì nữa hả má? Nhìn cả xấp bằng chứng trong tay con, anh ta cứng họng, chỉ còn biết đưa tay vuốt những giọt mồ hôi đang nhỏ giọt trên trán. Ha! ha!!! Cái cảnh tượng ấy chẳng khác nào phim ảnh trên màn hình.

Giọng cười ráo hoảnh của Thu Minh làm bà Ngọc rợn người. Bà biết chắc trái tim con gái mình đang tan từng mảnh vụn, nhưng nó phải cố nén để làm ra vẻ bất cần. Bà ngồi phịch xuống ghế, làm thảm một mình, vợ chồng nó hạnh phúc lắm mà, sao giờ lại xảy ra chuyện động trời. Làm thế nào để cứu vãn đây? Bà nhỏ giọng:

-Bộ con bắt được hình ảnh của tụi nó hả?

Thu Minh nói với bà mà như đang nói với Hưng. Giọng đánh lại giữa hai hàm răng khít rịt –dù không nhìn thấy, nhưng bà có thể hình dung được.

-Là những bức điện thư gửi qua, gửi lại. Hừ! nếu là thư tay thì con chỉ đọc thấy con nhỏ kia viết cái gì, nhưng bằng email thì đọc được của cả hai người, vì họ cứ “reply” tới lui. Má thử tưởng tượng, giả như tình cò má đọc được những lời âu yếm, tình tứ của ba viết cho người đàn bà khác thì tâm trạng má ra sao? Má nghe rõ nha, không phải một, hai đâu, mà một trăm hai mươi lá thư, mỗi ngày một cái, ròn rã ba tháng trời. Mới đầu con nghĩ là ảnh đùa cho vui, nên kiên nhẫn chờ đợi trò chơi chấm dứt. Nhưng không, mỗi ngày lời thư họ viết cho nhau càng tha thiết, mặn nồng hơn. Trời! con cũng không hiểu sao mình có thể bình tĩnh và chịu đựng giỏi như thế. Chắc cũng tại vậy mà bây giờ lòng con lạnh ngắt. Ảnh có năn nỉ cách nào con cũng trơ trơ. Hết thương, hết yêu, hết nể, hết trọng thì làm sao có thể sống chung, chỉ còn một con đường duy nhất là ly dị. Chưa có con cái thì đâu có gì phải phân vân, lo lắng. Ha ha!!!! con sẽ dọn dẹp cuộc đời con sạch sẽ, gọn gàng má à!

Trời đất! “con sẽ dọn dẹp cuộc đời con sạch sẽ, gọn gàng” là sao đây? Không lẽ nó tính tự tử. Bà Ngọc giật bắn người với ý nghĩ vừa trôi dạt trong đầu vào lúc thức giấc nửa khuya. Bà run run cầm

điện thoại lên bấm số. Bên kia đầu dây, giọng Thu Minh lẽ nhè:

-Có chuyện gì hả má?

Bà run run hỏi khẽ:

-Con... con có làm sao không? bộ con uống rượu hả? con .. có gì thì về đây ở với má, đừng tính chuyện bậy bạ nghe con.

-Má yên tâm. Con đã nói với má, con sẽ dọn dẹp cuộc đời con sạch sẽ, gọn gàng. Má nghe rõ chưa... cuộc đời con rồi sẽ gọn gàng, sạch sẽ. Má ngủ đi. Con cũng đi ngủ đây. Ha ha!!!

Nữa! Nó lại lặp lại câu nói mà đối với bà sao giống như một lời trấn trối. Bà đứng dậy, bước đến bàn thờ, ngồi xuống gõ mõ, tụng kinh cho lòng trí bớt hoang mang. Cứ như vậy, suốt đêm bà cầu nguyện không ngừng nghỉ.

Sau khi ly dị xong, với nét mặt bình thản, Thu Minh nói với bà Ngọc:

-Con sẽ sang Phi Châu làm việc.

Bà Ngọc ngơ ngẩn nhìn con rồi bật khóc:

-Có buồn bã, khổ đau gì thì cũng ở đây cho có mẹ, có em. Sao con đi đâu tới cái xứ lạ hoắc, lạ hươu đó, rồi ai an ủi, nâng đỡ con những lúc khó khăn, bệnh hoạn.

Thu Minh ôm vai bà cười thanh thản:

-Má đừng lo, bây giờ tâm hồn con rất bình an, vui vẻ và con rất muốn đi đến đó để giúp đỡ người khác. Má biết không, đó là ước vọng của con từ hồi trung học. Nhưng khi có chồng rồi con không có cơ hội thực hiện. Cuộc đời con rồi đây sẽ sạch sẽ, gọn gàng, con đã có nói, má không nhớ sao?

Bà Ngọc vuốt mặt con, cười trong làn nước mắt:

-Tổ cha mày! Mày nói “cao xa” quá, làm sao má hiểu được.

Thu Minh đi rồi bà buồn héo hắt, nhưng dần dần cũng yên tâm, sau khi đọc hàng chục lá thư của con gái gửi về, trong đó nó huyền thuyên kể đủ mọi chuyện về công việc đầy ý nghĩa mà nó đã làm trong suốt thời gian qua. Thôi! vậy cũng yên, nếu nó có lý tưởng để theo đuổi thì cái quá khứ đau buồn kia sẽ không đủ sức đánh gục nó. Bà Ngọc thở phào nhẹ nhõm với ý nghĩ đó.

Nhưng...

Bây giờ, bà lại bồn chồn, lo lắng cho hạnh phúc của Thu Hiền. Một ngày nay, bên tai bà cứ văng vẳng những câu đối đáp của đám người “rượu vào, lời ra”.

-Ê Hữu! tao thấy con nhỏ bên “lai” 3 nó chịu đèn mày lắm đó.

-Hi! Hi!!!

-Có thiệt không đó, đừng làm thằng Hữu mừng hựt.

-Sao không, tay nó ở bên này mà mắt cứ nhìn bên kia. Mày biết không, hôm qua tao làm bộ xin nó miếng kẹo chewingum. Nó nói hết rồi, nhưng tới giờ giải lao lại cầm qua cho thằng Hữu.

-Con nhỏ đó cũng hấp dẫn đấy chứ. Vô thử xem sao, Hữu?

-Hi! Hi!!!!

-Mày đừng có dại dột nghe lời nó... có ngày vợ cạo đầu.

-Tụi mình giữ kín, thằng Hữu giữ kín, làm sao vợ nó biết. Hữu! bay bướm một chút cho cuộc đời thêm hương, thêm hoa đi.

-Hi! Hi!!!

-Tại con nhỏ đó ngó chỗ khác, chứ nó ngó ngay tao là tao vô liền.

-Chịu đi Hữu!

-Hi! Hi!!!!

-Ngày mai, tao hẹn nó dùm mày ở Starbucks, ngay góc đường bên trái của hăng nhe!

-Hi! Hi!!!

Sau tiếng cười hi! hi, bà Ngọc không nghe thằng rể nói thêm chữ “yes” hay “no”, nên không biết kết quả ra sao thì đám phụ nữ lố nhố đã kéo về. Bà Ngọc bước nhanh vào phòng, để không ai khám phá ra bà đang chăm chú lắng nghe câu chuyện “mò ám” của lũ đàn ông “dê xôm”.

Sau hôm đó, ngày nào cũng vậy, cứ giờ ăn trưa và giờ tan sở là bà Ngọc lại chạy đến bãi đậu xe của tiệm café chờ ở đó. Suốt một tuần, bà không nhìn thấy bóng dáng thằng con rể lảng vảng nơi

điểm hẹn. Về nhà, bà vẫn thấy Hữu đánh đông, dẹp bắc nơi nhà bếp, không cho vợ mớ tay vào việc gì, vì Thu Hiền bị ảnh hưởng bởi sự thay đổi của thời tiết, nên không được khỏe. Như bây giờ, trong lúc bà đang âm thầm theo dõi thì Hữu vẫn vô tư, vừa rửa chén, vừa ê a ca hát, thỉnh thoảng lại quay sang bà chọc ghẹo:

-Con hát nghe được không má?

Bà Ngọc làm mặt nghiêm, nhưng thẳng rể vờ như không biết vẫn tiếp tục phát thanh:

-Con tính tham gia “giọng ca vàng”, má chấm điểm thử coi con có đủ điều kiện dự thi không?

Không thềm trả lời, bà Ngọc hứ một tiếng rồi đứng dậy đi về phòng, mặc cho Hữu đang đổi giọng, bắt qua vọng cổ “Má ơi! con có lỗi làm gì đâu sao má giận, má hờn. Mà đã hờn, đã giận thì xin má hãy thương con mà phán một... lời”. Bà Ngọc phì cười một mình. Thật sự, bà thương Hữu như con ruột bởi tính thật thà, dễ dãi và hay khôi hài. Bất chợt, bà nghe nhoi nhói trong lòng khi chợt nghĩ, nếu lỡ có chuyện gì xảy ra, rồi vợ chồng nó... như vợ chồng Thu Minh chắc bà chết, chớ làm sao sống nổi. Bà Ngọc hiểu rõ tính hai con đứa con gái của bà, đứa nào cũng tự ái, bướng bỉnh và quả quyết. Khi chúng đã quyết định chuyện gì thì không ai lay chuyển

được. Bởi vậy, bà cố tâm theo dõi để giải quyết chuyện này cho êm thấm, nếu nó thật sự xảy ra, chứ để Thu Hiền biết được thì coi nhà tróc nóc, cửa lung lay. Nhiều lúc, bà muốn kéo Hữu tới một góc vắng nào đó để hỏi cho ra chuyện, nhưng không có chứng cứ nên không biết làm sao. Chẳng lẽ thú nhận mình đã nghe lén?

Nhưng dẫu sao, mấy ngày qua không thấy một dấu hiệu thay đổi nào ở Hữu, bà cũng tạm yên tâm. Chắc chẳng có chuyện gì, chỉ là mấy thằng dịch vật kia bày chuyện để chọc phá thằng rể hiền lành của bà thôi. Bà Ngọc tự nhủ như thế trước khi chìm vào giấc ngủ.

Đã chạy quay khỏi tiệm Starbucks, không biết sao bà lại quay trở lui. Ủ! thì kiểm tra một lần nữa cho yên tâm, có tốn hao gì đâu mà ngại ngần. Nhưng lần này thì bà Ngọc tá hỏa tam tinh khi thấy chiếc xe màu đỏ chói của thằng rể nằm ngao ngễ trong bãi đậu xe như thách thức bà. Tim bà đánh thành thịch. Hai chân bà run nhẹ. Trời ơi! bà là má vợ mà còn bán loạn như thế này thì nói gì Thu Hiền, nếu nó bắt gặp. Bà nhắm mắt, hít thật sâu và thở thật chậm. Một lúc sau, khi lấy lại bình tĩnh, bà bắt đầu suy tính xem phải làm gì. Không được nóng nảy, ồn ào. Phải nhẹ nhàng, lịch sự. Bà tận dụng trí óc để

nhớ lại các bài học về cách ứng xử trong tình thế dầu sôi, lửa bỏng mà bà đã từng tìm tòi, nghiên cứu, để tìm một giải pháp vẹn toàn. Mười phút sau, bà Ngọc ung dung bước vào tiệm với cặp kính râm đúng “mốt”, không khác gì nữ điệp viên trong phim hành động. Cầm ly cà phê trên tay bà bước lại chiếc bàn có hai người đang ngồi và còn một chiếc ghế trống. Rất nhỏ nhẹ và lịch sự bà nghiêng mình:

-Xin lỗi ! tôi có thể ngồi chung... được không?

Người phụ nữ đưa mắt nhìn bà rồi nhìn người đàn ông bên cạnh trong khi người ấy đang nhìn chằm chằm ra phía cửa, không để ý đến người bên cạnh. Chẳng đợi ai gật đầu, bà ngồi xuống, thông thả quây café. Ba người đều im lặng. Bất chợt người đàn ông quay lại và chợt khám phá ra có một người lạ đang hiện diện, anh há hốc miệng, nói không ra lời. Bà Ngọc xô ghế đứng dậy với vẻ áy náy.

-Xin lỗi, nếu cậu không đồng ý thì tôi xin rút lui. Chúc cô cậu có những giờ phút thật vui vẻ, hạnh phúc.

Bà Ngọc đi nhanh ra cửa, nép sau góc cột. Bà chưa kịp đứng yên chỗ đã thấy Hữu bước ra bãi đậu xe, đảo mắt nhìn quanh, rồi leo xe phóng đi vội vã. Một phút sau, điện thoại của bà Ngọc reo liên

tục. Để treo tim thẳng rể, bà không bắt máy mà khoan khoái chờ nghe cái giọng lập ca, lập cập của nó qua tin nhắn “Má làm ơn nghe con giải thích. Là mấy thằng bạn mắc dịch gài bẫy hại con, chứ con không có gì với cô gái đó. Xin má tin con và đừng nói lại với vợ con”.

Dĩ nhiên là bà tin, vì thấy cái dáng điệu thấp tha, thấp thỏm, nhìn ra cửa trông ngóng của Hữu, bà cũng đoán được người bạn nào đó đã hẹn với Hữu, nhưng không tới mà để “người đẹp” đi thay. Chẳng ngờ, thằng rể của bà thuộc loại đảng hoàng nên kế mỹ nhân hoàn toàn bị thất bại. Ủ! vậy đi nghe con rể, đừng bày đặt “tìm hương, tìm hoa” cho khổ vợ, khổ con. Bà Ngọc nhớ lại nét mặt vô tư, hồn nhiên của Hữu lúc ca vọng cổ mà thương ời là thương. Nhất định, chiều nay bà sẽ dẫn vợ chồng Thu Hiền đi nhà hàng để ăn mừng. Không những mừng cho con gái mà còn mừng cho bà, vì bắt đầu từ đêm nay bà sẽ ngủ thẳng giấc, không còn chập chờn vì những con ác mộng. ■

VĂN THẨM MỐI TÌNH XƯA

Ngày... tháng... năm

Sao bây giờ mình lại nhớ người ta nhiều đến thế? Em tự nhủ thầm và bước nhẹ ra hiên nhà, tựa đầu trên những song sắt nhỏ, sơn màu bạc, dưới ánh trăng mờ mờ chiếu. Hương dạ lý nơi khu vườn nhà bên cạnh thoảng thoảng đưa sang với mùi thơm dịu dịu. Trời đêm hực nóng, không một chút gió lay động cành lá. Em thềm ngả lưng trên thảm cỏ xanh mơn, ướt đọng sương đêm, ngước mắt đếm sao, môi thì thầm một bản tình ca tuyệt vời. Đăng ạ! em đã mơ như thế cùng với hình ảnh anh êm đềm trong tâm tưởng. Em cũng không hiểu tại sao mình lại nghĩ đến anh trong giây phút này. Thế có phải là em yêu Đăng không? Em nhớ Khánh Diên yêu chàng Vĩnh Đăng của “khung trời đại học, con đường Duy Tân cây dài bóng mát” rồi sao? Eo ơi! em không chịu như thế đâu. Đăng nè! Em nhớ chỉ thích anh.

Thích và mến anh, chứ không yêu anh đâu nhé.
Đừng hiểu lầm cô bé nghe anh!

Ngày... tháng... năm

Hai ngày trôi qua em thu mình trong nỗi buồn câm nín. Đấng ơi! anh có biết là em nhỏ đang giận anh kinh khủng không? Anh có biết là anh rất đổi vô tình khi cúi xuống gần em hỏi nhỏ:

-Khánh Diên buồn gì mà im lặng thế?

Em ghét anh. Ghét anh hơn bất cứ ai trên đời này, vì anh đã không nhìn thấy những giận hờn trong mắt em, trên môi em và trong trái tim em. Nhưng mà... có phải em vô lý lắm không khi giận hờn anh. Ừ! mà tại sao em lại buồn, lại giận, khi bắt gặp anh thân mật với cô bạn cùng lớp. Người ta có phải là “gì gì” của mình đâu. Em thầm trách mình rồi mỉm cười vu vơ -nụ cười đầu tiên của hai ngày héo hắt với nỗi buồn u uất, chìm khuất trong hồn. Nhưng chẳng phải vì thế mà em hết giận anh đâu nhé. Em vẫn giận anh cho đến bao giờ...

Ngày... tháng... năm

Em đã đọc nhiều lần lá thư của anh do Thuần mang đến khi em một mình lặng lẽ chống tay trên hành lang hắt hiu buổi sáng. Nỗi xúc động làm mi em ứa lệ. Giận hờn ngày nào đầy đầy trong tim chừng như phôi phai, tan biết tự lúc nào.

Đặng ơi! tự dung em gọi anh bằng thứ âm thanh ngọt ngào, trù mền. Từ đó, có một nỗi hân hoan nào đâu lạ lòng, choáng ngợp cả vùng hồn xôn xao nỗi nhớ. Em nghe lạ với chính em. Tình cảm không sao phân tích được khi Thuần nhìn sâu vào mắt em, tò mò dò hỏi:

-Sao mi giận Đặng?

Em cúi đầu xấu hổ, không sao bày tỏ được bằng ngôn ngữ. Hỏi như thế, chứng tỏ Thuần đã biết từ đâu. Nhỏ bạn thân vâng vâng đuôi tóc em, lời rất khê:

-Có phải mi yêu Đặng?

-Eo ơi! con khi này nói bậy ghê ta...

Em chỉ nói được bấy nhiêu thôi rồi giấu mặt vào tóc, im lặng với cái căn môi thật đau. Có phải em yêu Đặng như Thuần vừa nói không? Có những sợi tơ mong manh nào đó đang rối bời trong tâm tư em. Đặng có biết cho em không?

Ngày... tháng... năm

Cả buổi tối em loay hoay trên bàn học mà chẳng có một chữ nào thấm vào đầu óc. Cảm giác lạ lùng trong buổi chiều nay như còn lảng đãng chung quanh. Em nâng niu những ngón tay dài, vuốt ve những sợi tóc mây, để tưởng chừng như hơi thở của anh còn vương trên đó. Sao em lảng mạng ghê nơi. Như bây giờ tự dung thêm nghe lại câu nói trầm ấm của anh “Khánh Diên có biết trong mắt em chứa

đựng thứ hạnh phúc êm đềm mà chưa lần nào anh nhìn thấy nơi ai”. Em biết là Đăng nói nịnh để em quên đi nỗi hờn giận hôm nào, chứ làm sao đôi mắt em đắm ám được, khi lúc nào nó cũng chực chờ trôi rơi giòng lệ. Mà sao hôm nay Đăng toàn nói những câu khó hiểu làm em suy nghĩ muốn vỡ tung đầu óc. Em ghét Đăng rồi đó biết không? Em không thèm nghĩ đến Đăng nữa đâu. Em đi ngủ đây.

Ngày... tháng... năm

Hơn một tuần Đăng xa Saigon. Thành phố rồi cũng buồn theo bước chân anh. Mỗi buổi tan học, em một mình đếm bước dưới những hàng cây thẳng tắp quen thuộc. Những cánh lá xanh xanh đan kín khung trời, không cho em nhìn thấy màu mây hạnh phúc, để thầm gửi lên đó những nhớ nhung sâu kín trong ngõ hẻm em. Em nghe nhớ Đăng lạ lùng. Nỗi nhớ làm em thần thờ trong từng cái nhìn, từng câu nói. Thuần cứ nhìn em với nụ cười như chế giễu. Khi ra về, nhỏ còn dúi vào tay em một mảnh giấy và dặn về nhà mới được đọc. Em thắc mắc mở ngay tờ giấy, sau cái quay lưng của Thuần.

*“Người đi một nửa hồn tôi mất
Một nửa hồn kia bỗng đại khờ.”*

Có phải mi đang tương tư anh chàng Đăng rồi không?”

Eo ơi! sao nhỏ Thuần cứ làm em rối trí. Hết yêu rồi lại tương tư. Mà có phải là em đang tương tư Đăng không? Làm gì có, con gái Gia Long “chảnh” lắm mà, có đời nào lại đi tương tư...

Nhưng nổi nhớ này phải gọi tên gì cho đúng đây? Trái tim ơi, hãy trả lời em đi.

Ngày... tháng... năm

Bây giờ thì em không làm sao trốn chạy được sự thật. Em đã yêu rồi. Yêu thật thiết tha, thật đậm đà. Đăng có hiểu? Em đã băng khuâng cả buổi chiều với lá thư màu xanh của Đăng. Ngọt ngào biết bao thứ hạnh phúc đầu tiên em đón nhận. Em không biết phải viết gì đây. Em bối rối đến cuống quýt cả chân tay. Đăng ơi! hẳn là ở nơi nào đó anh đang hình dung được nụ cười thẹn thù của em, như lần nào trở về phố thị, anh dịu dàng nắm nhẹ bờ vai gầy gò của em, với ánh mắt nồng nàn, trêu mến, giọng anh thật ân cần, âu yếm:

-Những ngày anh đi xa, Khánh Diên có nhớ anh không?

Em đã cắn môi, cúi mặt trên bờ vai anh, thỉnh thoảng với thoáng mắt long lanh giọt mừng. Nhưng Đăng có biết đó chính là lúc em nói thầm với chính em “Đăng ơi! em yêu Đăng”...

.....

Mấy mươi năm trôi qua, biết mấy ngàn lần chị đọc lại trang nhật ký cũ để nhớ về cuộc tình đã đi vào dĩ vãng, nhưng vẫn mãi nồng nàn trong trái tim đau, khi chị bồi hồi tưởng nhớ hình ảnh người tình tuổi học trò.

Ngày đó...

Đặng tình nguyện làm cái đuôi của “cô bé Khánh Diên xinh như mộng” (lời của anh) để tha hồ bị hành hạ. Mẹ thường mắng mỏ “Bây giờ hành hạ nó cho sướng, mai này cưới về rồi nó đi cho biết thân”. Khánh Diên phụng phịu lắc đầu “Con có thèm ung đâu mà cưới”. Nói thế nhưng lòng Diên vui khắp khởi, vì biết mẹ không ngăn cấm. Mẹ thương Đặng hiền lành, ôn hòa, chịu cực, chịu khó, phụ giúp, đỡ đần mẹ anh, người đàn bà đơn chiếc nuôi đàn con vất vả trăm bề.

Nhưng rồi tất cả đã đảo lộn sau ngày đất nước tang thương. Trong khi ba của Khánh Diên phải khăn gói vào trại cải tạo, thì ba Đặng từ miền Bắc quay về. Mới ngày nào Khánh Diên và Đặng còn tay trong tay, tung tăng trên từng con phố nhỏ, giờ đây, bỗng dung mỗi người một chiến tuyến, bốn mắt nhìn nhau nhưng sao quá ngỡ ngàng, chua xót, vì hai gia cảnh đối nghịch nhau.

Mẹ Khánh Diên rơi vào cảnh đói nghèo, vất vả, xác xơ cả tinh thần lẫn vật chất. Còn mẹ Đăng, người đàn bà lam lũ, hiền lành, ngày nào là hàng xóm thân thiết của gia đình Khánh Diên, bỗng chốc “cỏi lóp” khi ba Đăng, người đàn ông theo bạn bè đi tập kết, “áo gấm về làng” với chiếc lon thượng tá ngạo nghễ trên cổ áo. Gia đình Đăng rời bỏ căn nhà bé nhỏ, đơn sơ, mẹ Đăng trở thành chủ nhân ngôi biệt thự sang trọng của một thương gia bị tịch thu tài sản trong đợt đánh tư sản mà cha Đăng được quyền tiếp thu. Mẹ Khánh Diên ghen ngào, tủi nhục, khi mẹ Đăng hách dịch, kiêu căng, “day bảo” bà phải đi kinh tế mới, phải tuân thủ chính sách của nhà nước dành cho nguy quân tàn ác, có nợ máu với nhân dân thì chồng mới được hưởng sự khoan hồng. Có miệng mà không nói nên lời, vì sa cơ thất thế, bà uất ức trả đũa (?) bằng cách cấm Khánh Diên “không được giao du tình cảm với thằng con trai có cha là kẻ cướp nhà, cướp của người khác”. Đăng ngỗ ngược, đau đớn. Khánh Diên bàng hoàng với nước mắt xót xa.

Hình ảnh tiêu tụy, tang thương của cha trong ngày hai mẹ con lặn lội ra tận miền Bắc thăm nuôi, khiến lòng Khánh Diên đau như cắt, nên dầu có yêu Đăng bằng cả trái tim nồng nàn, tha thiết, Diên cũng chẳng dám cãi lời mẹ. Cuộc tình thơ mộng bỗng héo hon, tàn lụi. Không dám đặt lên đôi gánh đang nặng quăn vai mẹ thêm một nỗi buồn phiền

nào nữa, Khánh Diên đành quyết định chia tay trong im lặng, vì không trả lời được câu hỏi của Đăng “Ba anh là ba anh. Anh là anh. Như thế, anh có lỗi gì trong trong sự khốn khổ của ba em?”. Cho dầu Đăng không là nguyên nhân nổi thống khổ của gia đình mình, thì Khánh Diên cũng không thể duy trì mối tình đầu đẹp như mơ. Người con gái vẫn còn ngờ nghệch, ngây thơ, giữa một xã hội hỗn độn, đầy bất trắc, đành buông tay, quay lưng làm mặt lạ với người mình đang yêu thương, nhưng nhớ quá quay để vui lòng mẹ. Mẹ thương Khánh Diên, thương đứa con bất hạnh, sinh nhằm thế hệ. Mẹ đau thắt ruột gan khi nhìn con gái úp mặt vào gối, nén tiếng khóc nức nghẹn ngào trong nỗi đau đầu đời, nhưng nhớ đến người chồng thân yêu đang phải chịu cảnh hành hạ, đói khổ, bệnh hoạn nơi rừng thiêng, nước độc, bà không cam lòng để cho con trai của kẻ thù bước chân vào ngưỡng cửa nhà mình.

Cuối cùng, mẹ gạt nước mắt, chấp nhận chia lìa để cho Khánh Diên theo người chú ruột vượt biển, tìm đến miền đất hứa với lời dặn dò “Chỉ có cách này con mới có thể giúp mẹ lo cho ba và các em được tiếp tục học hành”. Mẹ biết Khánh Diên là đứa con hiền lành, hiếu thảo, nặng tình cảm gia đình, nên trao cho Diên một trọng trách nặng nề, dù trong thâm tâm của bà, đó không phải là mục đích chính, mà chỉ vì muốn dứt con gái ra khỏi mối tình

mà bà không thể chấp nhận được vì nỗi oán hận, căm thù đang chiếm trọn tâm tư bà.

Trước ngày đi, Khánh Diên gặp Đăng trên đường từ khu chợ bán quần áo cũ- nơi mẹ Khánh Diên đang lẫn lộn, xuôi ngược tìm kế sinh nhai- trở về nhà. Lần đầu tiên trong suốt thời gian tránh mặt, Khánh Diên dừng lại khi Đăng mừng rỡ, ngọt ngào lên tiếng gọi “Khánh Diên”. Lòng Diên quặn đau khi nhìn Đăng hốc hác với đôi mắt buồn vơi vợi. Thương Đăng quá đỗi, nhưng làm sao đây anh? Khánh Diên ứa nước mắt khi Đăng nói bằng giọng âm áp, nặng trĩu u buồn:

-Ngày mai anh đi xa rồi, em khỏi cần phải tránh mặt anh nữa.

Khánh Diên nghe giọng nói của mình có chút thảng thốt:

-Anh đi đâu?

-Đi... bộ đội.

Khánh Diên cúi mặt, trong nụ cười buồn thoáng chút mỉa mai.

-Ừ! anh phải đi... phải bảo vệ chế độ này, vì ba anh là quan lớn...

-Đừng cay đắng với anh nữa. Anh không vì cái gì, không vì ai hết. Anh đi để quên đời, quên mình, quên mọi tình tan vỡ một cách oan ức. Anh muốn nói lần cuối cùng, anh mãi mãi yêu em, hết kiếp này cho đến kiếp sau...

Khánh Diên vùng khỏi vòng tay ôm xiết của Đăng, hối hả chạy đi để che giấu niềm xúc cảm đang dâng trào trong trái tim xót xa từng nhịp đập. Ngày rời xa quê hương, rời xa mẹ và các em, trong túi hành trang gọn nhẹ, Khánh Diên không quên mang theo quyển nhật ký, như một kỷ vật gói trọn mọi tình đầu tình khô, chân thật, nhưng quá nhiều nước mắt.

Nơi miền đất tạm dung, Khánh Diên miệt mài làm việc để có tiền gửi về cho mẹ, cho em. Đó cũng là cách để Diên đừng thương, đừng nhớ, đừng nghe vết cắt trong lòng trần trở, thất đau. Rồi một ngày, trong lá thư của đứa em trai viết sang, báo tin gia đình đã nhận được thùng quà Diên gửi về. Thằng em viết thêm *“Hôm nay là đám tang của anh Đăng. Nghe nói xác anh được chuyển về từ một nơi nào xa lắm, lạ lắm mà em chưa từng biết...”*.

Trời đất như quay cuồng, Khánh Diên ngã vật xuống thảm, lã người trong cơn mê đau buốt tâm can, để rồi khi tỉnh dậy lại vật vả trong niềm hồi tiếc, sao lần cuối cùng gặp nhau, không nói với Đăng những lời nhung nhớ, thương yêu mình hằng ấp ủ. Diên không dám trách mẹ, nhưng rõ ràng, những điều bất hạnh mà gia đình Diên nhận lãnh đâu phải là lỗi của Đăng, sao anh phải gánh chịu hậu quả? Đăng ơi! em muốn nói như anh đã từng nói với

em “Em yêu anh mãi mãi, hết kiếp này cho đến kiếp sau”.

Chị gấp quyển nhật ký lại, tay chông cằm, mắt mơ màng nhìn ra cửa sổ. Từng vạt nắng tung tăng trên những phiến lá đang uốn mình trong cơn gió nhẹ. Màu cỏ non xanh mượt gợi nhớ những ngày tháng cũ. Ngày ấy đã xa. Xa lắm rồi. Nhưng hình ảnh người tình xưa vẫn sáng ngời trong trí nhớ, để chị còn hoài là nỗi âu lo, niềm hối hận triền miên của mẹ, vì những quyết định tàn nhẫn ngày đó. Bà đã cắt lìa mối tình đầu của chị, nhưng không can ngăn được tình yêu sâu đậm trong trái tim chị, nên mãi đến bây giờ, chị vẫn đi về một mình với niềm thương nhớ không nguôi. Đã nhiều lần chị nói với mẹ, thôi đừng ray rứt nữa, bởi chị bằng lòng với sự an bài của số phận. Số phận lẻ loi, cô độc đến hết cuộc đời. Nhưng chị vẫn luôn cảm thấy hạnh phúc với những giấc mơ có Đăng của ngày xưa yêu dấu. Trong đó, chị vẫn là cô nữ sinh Khánh Diên với màu áo trắng ngần, hồn nhiên nắm tay Đăng, chạy nhảy trên triền đồi chan hòa màu nắng hạ bình yên. ■

PHẦN II

ĐOẢN VĂN

NGÂN BÌNH

ẢO HAY THẬT?

1.-

-Anh à! em cần nói chuyện với anh một chút.

Mắt không rời khỏi “người tình mặt chữ nhật”,
giọng chồng hờ hững:

-Chuyện gì?

-...

Bầu không khí chợt “trở mình”. Lạnh ngắt.
Chồng dùng ngón tay đang gõ lốc cốc trên “key
board”, nháy mắt cười.

-Chuyện gì vậy?

Một nụ cười không đúng lúc, nên không còn
là nụ cười mà vợ vẫn hằng yêu thích. Hẳn chồng
thừa biết, chuyện vợ muốn nói không phải là chuyện
phim bộ Hàn quốc hay chuyện đại nhạc hội ở sông
bài vào tuần tới, với sự góp mặt của các danh ca

lùng lẩy. Lại càng không phải chuyện ông lảng giềng, chiều nay đã đi khắp xóm để dán giấy, tìm con chó lông trắng như tơ, dài chấm gót, mới lạc mất hồi trưa này, với số tiền hậu tạ khá hậu hĩnh, nên câu hỏi “chuyện gì?” làm “chuyện em muốn nói!” mà chưa nói được lại tăng thêm một “chapter” mang mùi chiến tranh, xa dấu hòa bình.

Vợ không phải là người ít nói, nhưng khi có chuyện buồn phiền xảy ra trong gia đình, vợ lại im ỉm cả ngày không nói một câu. Điều này khiến chồng bất an, nên nhiều lần khẩn khoản đề nghị “Có chuyện gì không vừa lòng, em cứ nói ra. Vợ chồng cần phải hiểu nhau, và muốn hiểu nhau thì phải đối thoại”. Chồng nói đúng lắm. Vợ nghĩ thế, vì... sách tâm lý cũng dạy như thế. Vậy là vợ cố gắng. Cố gắng từng ngày để có đủ dũng khí mà áp dụng cái điều, nói rất dễ mà làm rất khó.

Hôm qua, hai vợ chồng đã cãi nhau vì một chuyện rất nhỏ nhặt. Chẳng ai đúng, mà cũng chẳng ai sai. Chỉ là cách nghĩ của hai người khác nhau. Đơn giản vậy thôi mà vợ không kèm chế được sự nóng nảy -tính nóng nảy rất vô duyên đã mang đến cho vợ sự bất an và mặc cảm xấu xa, sau mỗi lần nó trỗi dậy, lần áp, đè bẹp cái “quyết tâm” sửa đổi của vợ. Cả ngày hôm sau, cứ thấy lòng mình bần khoản nên vợ nghĩ, hai vợ chồng cần phải đối thoại -vì chồng muốn thế mà. Nhưng bây giờ, thiện chí của

vợ như chiếc bong bóng xì hơi, xẹp lép. Từng bước chân chậm chậm đưa vợ vào phòng cùng câu hỏi “sự nhay cảm thương ngày của chồng đâu mất rồi hay vì chồng đang mê mẩn “người tình mặt chữ nhật” nên chẳng muốn rời xa nó? Dù lý do gì vợ cũng cảm thấy mắt mình cay cay, vương vương một chút buồn.

2.-

Tối tối, chồng lại miệt mài bên “người tình mặt chữ nhật”. Từ email quay sang “face book” với thư từ, hình ảnh và bao nhiêu thứ hấp dẫn khác do bạn bè gửi đến. Không gặp mặt nhưng vẫn vui đùa, hí hỏ với nhau. Chồng nghe lòng tràn ngập niềm vui đến quên hết mọi sự và tiếc sao thời gian quá ngắn, không đủ cho mình tung hoành khắp “mặt trận”. Nhiều lúc, nhìn thấy vợ một mình trước TV, tay bấm “remote” đổi đài không ngừng, chồng cũng đoán biết tâm trạng buồn bã, chán chường của vợ, nên tự hứa “Tối mai sẽ đóng máy, để xem phim với vợ”. Nhưng ngày mai, mãi mãi vẫn là ngày mai, nên lời tự hứa cũng chỉ là nước chảy qua cầu.

Chồng mê man với đời sống ảo, nên quên mất câu mình vẫn nói “vợ chồng cần phải đối thoại

để hiểu nhau”. Và chồng dần dần xao lãng với đời sống thật, với những gì đang có trong tầm tay.

3.-

Buổi tối, chồng lên giường, thấy bên cạnh mình trống một chỗ, nhưng đã mệt nhoài sau năm tiếng đồng hồ miệt mài trước màn ảnh chói loà ánh sáng, nên chẳng hề thức mắc.

Đánh một giấc say sưa đến sáng, chồng trời đây, vội vội, vàng vàng vào phòng vệ sinh, rồi phóng qua chiếc tủ cạnh bên, thay quần áo, vói tay lấy chìa khóa xe, bước ra phòng ăn. Nhìn chiếc bàn ăn phẳng phiu, không ly cà phê buổi sáng, không đĩa trứng gà ốp-la và khoanh bánh mì vừa nướng còn nóng hổi, chồng cau mày lên tiếng trách móc:

-Giờ này mà chưa có điểm tâm làm sao đi làm cho kịp đây?

-...

Nhà bếp vắng lặng như tờ. Chồng giật mình nhìn quanh và bước nhanh đến tủ lạnh. Một mảnh giấy trắng với hàng chữ thật đẹp, nghiêng nghiêng...

“Chắc anh đã bắt đầu chán những gì quen thuộc em đã làm cho anh bấy lâu nay và anh đang muốn tìm cái mới, cái lạ. Có lẽ, bữa điểm tâm hôm nay -nếu em làm- cũng thế. Cho nên, em sẽ để anh tìm món ăn mới -sau khi gõ “password” và bước vào thế giới ảo. Nơi đó, anh sẽ có tất cả những gì đối với anh... hấp dẫn nhất!”

Chồng hoảng hốt chạy ra mở cửa garage, chiếc xe màu tím bạc quen thuộc không còn đó. Chồng bấm điện thoại nhiều lần, nhưng vợ không bắt máy. Trong nỗi bàng hoàng, chồng nghe tiếng nói của vợ vang lên “Em cần nói chuyện với anh một chút!”.

Không biết là ảo hay là thật? Bởi vì, khi chồng quay sang trái, rồi sang phải, phía sau, rồi phía trước, cũng chỉ có mình chồng với chiếc bàn ăn trống trơn, lạnh lẽo. ■

CHỈ VÌ GHÉT ...

-Món đó ngon lành gì mà tụi nhỏ háo hức lạ lùng vậy?

-Em đừng thắc mắc. Cứ nhẹ nhàng ngấm nghĩa nó bằng cái nhìn thông cảm, em sẽ nhìn ra vấn đề.

-Vấn đề gì? Cứ tới ngày này là cha con anh làm em bực bội, khó chịu.

-Cha con anh nào có làm gì, chỉ tại em không chịu cởi mở. Tuổi thơ của con có bao nhiêu đâu, chiều một chút cho nó vui. Chẳng bao lâu nữa nó sẽ xa mình. Lúc đó, có muốn tìm lại phút giây này cũng hiếm hoi lắm. Ra ngoài, xem di cháu nó làm tới đâu rồi.

Anh xoa vai chị với nụ cười tươi và cái gật đầu như nài xin. Chị liếc nhẹ anh, rồi bước vào phòng ăn.

Chị chóa mắt khi nhìn chiếc bàn ăn đầy kín thức ăn, được bày biện đẹp mắt với con “turkey” vàng óng, đang nằm chễm chệ trên chiếc mâm lớn, có vẻ như thách thức chị. Chung quanh là bao nhiêu món mà chị chẳng bao giờ để mắt đến, như khoai tây, cà rốt, bánh mì nướng, bắp hộp, đậu que, cheese cake....

Hai đứa nhỏ xum xê khoe thành tích:

-Món “Mashed potato” này dì My dạy con làm. Ba thử đi, ngon lắm.

-Còn con làm “stuffing”. Con giỏi không ba?

Chẳng đứa nào khoe tài với chị, vì nó biết chị không thích món gà tây, và trong căn nhà này, chưa năm nào đón lễ bằng món ăn mà chúng vẫn thòm thèm, khi nghe bạn bè mô tả về bữa tiệc mà đối với chúng rất đặc biệt. Năm nay thì khác, em My của chị từ Boston sang đây, để “xum họp cùng anh chị và các cháu trong ngày Lễ Tạ Ơn”, đã tạo cho gia đình chị một sắc thái mới. Đặc biệt, My đề nghị tổ chức

bữa tiệc “Turkey” theo đúng truyền thống của người Mỹ. Đề nghị này đã được anh và hai con hoan nghênh nhiệt liệt. Dù không thích, chị cũng phải miễn cưỡng gật đầu, vì chẳng nỡ làm buồn lòng em.

Mỗi năm, đến ngày lễ, chị cũng làm món gà, nhưng là gà rô ti. Con gái than thở “Đây là món ăn thường ngày, đâu có gì lạ!”. Chị nghiêm giọng “Không ăn gà tây là không ăn, yêu cầu ba cha con đừng có ý kiến”. Vậy là vẫn ăn mừng lễ tạ ơn, nhưng là ngày lễ buồn thiu, không thực hiện được niềm ước mơ -mơ ước này thành hình từ những ngày còn ở Việt Nam, khi hai chị em được xem hình ảnh trên “Face book” của dì My.

Trước ngày lễ một tháng, hai đứa đã bàn bạc với nhau và gọi sang dì My cầu cứu. Vậy là My quyết định, năm nay sẽ cho hai cháu được toại nguyện.

Từ tối hôm trước, My đã chỉ cho các cháu giăng đèn, trang hoàng bàn tiệc với khăn trải bàn trắng tinh, rải rác trên mặt bàn là những chiếc lá mùa thu màu vàng, cam, đỏ, óng ánh kim tuyến với hai chân đèn màu bạc, cùng những sợi dây điện có bóng đèn bí tí nhưng sáng choang trên bệ lò sưởi.

Sáng sớm, ba dì cháu đã cười nói tíu tít trong lúc lãng xãng nấu nướng. Tất cả tạo nên bầu không khí ấm cúng chưa từng có trong ngôi nhà này, cùng niềm hân hoan cũng chưa từng thấy trên khuôn mặt của hai cô con gái.

My một tay cầm dao, một tay cầm nĩa, cắt từng lát thịt gà trắng phau, được viền bởi một vòng da thơm đậm gia vị màu vàng nâu, đặt lên đĩa của mỗi người. Nhìn ba cha con háo hức, chị cười thầm “cứ như là thiếu ăn nhiều năm vậy”.

Đến phiên mình, chị lắc đầu:

-Mấy dì cháu ăn đi, chị có món của chị.

-Món gì?

-Cũng món gà.

-Gà gì?

-Gà rô ti!

Hai đứa nhỏ tranh nhau trả lời, rồi che miệng cười rúc rích như trêu ghẹo chị.

-Chị phải ăn thử món này, để biết tài nghệ của dì cháu em.

-À...à... chị thích gà rô ti hơn.

My đẩy đĩa gà tây của mình qua một bên, dợm đứng dậy:

-Gà rô ti đâu, em sẽ ăn với chị cho có vẻ đoàn kết. Đây là ngày lễ sum họp, đoàn tụ gia đình, sao mình ăn uống có vẻ chia rẽ vậy.

-Gà nấu... từ hôm trước, cũ rồi.

-Vậy, chị ăn gà tây mới nướng nè.

-Chị không thích.

-Chưa ăn lần nào, sao lại không thích?

-Tại chị... ghét.... gà tây.

My chống tay nhìn chị, rồi như khám phá ra điều gì, cô cười ngặt nghẽo:

-Em nhớ rồi, hồi đó, mỗi lần má sai chị sang bác Năm thuê tiền hụi, lần nào chị cũng năn nỉ em đi dùm, vì chị sợ con gà tây.

-Hồi đó sợ, nhưng... bây giờ thì... ghét.

-Tại sao ghét?

-Tại... cái cổ nó lòng thòng, đỏ lòm thấy ón. Đã vậy, chị còn bị nó rượt mấy lần.

-Vậy thì chị càng phải ăn thịt nó cho bỏ ghét. Ồ không!...mà ăn vì lòng bác ái, và lòng bác ái của chị sẽ mang đến cho tất cả những người ở đây một buổi tối tuyệt vời, đúng nghĩa “Happy Thanksgiving”.

Hai cô con gái chấp tay van nài:

-Please! Please, mẹ!

Tám con mắt nhìn chăm chú vào đôi môi mím chặt của chị. Hồi hộp. Trông chờ. Vừa buồn cười, mà cũng vừa tội nghiệp. Thôi, “cũng đành nhắm mắt đưa chân”. Chị ngậm miếng thịt gà thơm đậm hương vị đậm đà, thơm phức, rồi lắng nghe và nhai rất khẽ. Nét mặt “khân trương” của bốn người họ làm chị bật cười. Những tiếng cười đồng loạt vang lên với âm thanh đầy nổi hân hoan khiến lòng chị òa vỡ một niềm vui bất ngờ.

Đó cũng là lúc chị nhận ra, bấy lâu nay mình chẳng quan tâm đến cảm xúc của chồng con, mà chỉ cứng nhắc bảo vệ quan điểm của mình, để bây giờ mới nhận ra, một bước lui khê khàng, một sự hòa đồng, thông cảm với tất cả yêu thương sẽ mang đến cho gia đình niềm hạnh phúc rạng ngời. ■

CHO EM XIN LỖI

-Chị Hai ơi! cho em nói chuyện với vợ em một chút.

-Em biết tính vợ em mà... nó đang nóng, có nói gì cũng vô ích. Em về nghỉ ngơi đi. Cả hai đứa cần phải bình tĩnh mới giải quyết được mọi chuyện.

Cánh cửa khép lại. Lâm ngần ngừ giây lát rồi buồn bã bước xuống bậc tam cấp, đi ra xe. Dư âm những lời nói hằn học của Sương vẫn còn đọng lại trong trí nhớ của Lâm.

-Anh là một người chồng vô tâm.

Lâm ngơ ngàng nhìn vợ mặt đỏ gay, vung tay ném những thứ nằm la liệt trên bàn, nào cà rốt, củ cải, dưa leo, nào chén, nào đĩa, về phía chiếc TV đang rộn ràng điệu nhạc sôi động.

-Tôi chẳng khác nào con ô sin làm hết mọi việc, trong khi anh điềm nhiên ngồi xem TV.

-Thì... từ trước đến nay, em có cho anh mó tay vào việc gì đâu?

-....

-Em cần anh làm gì thì nói đi.

-Không cần gì hết.

Sương vừa hét, vừa sông sộc lôi bé Tin đang say mê trò chơi với dàn xe lửa chạy xình xịch, đi ra cửa. Thằng bé trì lại, nhăn nhó “No, no!!!”. . Sương tát vào má Tin mấy cái tát tai nháng lửa. Thằng bé khóc thét, dẫy dụa trong đau đớn.

Sự việc xảy ra quá bất ngờ khiến Lâm đứng chết trân, chẳng biết phải làm gì. Chuyện gì đã xảy ra? Lâm nhúu mày tự hỏi. Thì... từ trước đến nay vẫn thế. Đi làm về, Sương lao vào bếp, lật rau, xào thịt, nấu nướng liên tay. Có bao giờ Sương than thở, phiền hà gì đâu. Nếu Lâm có đến gần, tỏ ý phụ giúp, Sương cũng xua tay:

-Anh cứ xem TV đi, chừng nào em nấu xong thì vào ăn.

Lâm ngỡ ý tầm con, Sương cũng lắc đầu:

-Không được, anh tắm con không sạch, còn làm nước tràn lênh lánh. Để đó em làm.

Vậy mà hôm nay Sương lại nổi giận, một con giận lên đến cực điểm mà Lâm chẳng thể ngờ. “Là lỗi của mình sao?”. Lâm tự hỏi rồi tự trả lời “Chắc bạn bè lại lờ ra, tiếng vào, chế giễu, cợt đùa chi đây! “.

Tin đã ngủ say. Sương ngồi cạnh bên, vừa khóc thút thít, vừa xoa má con, thì thầm:

-Mẹ xin lỗi con...

Chị Hai ngồi cạnh bên thở dài:

-Nó ngủ rồi, có nghe gì đâu mà nói hoài. Đánh cho đã rồi hối hận hả? Em tánh nào, tặc nấy. Chuyện gì cũng âm âm như trời sập. Giận chồng rồi quay qua đánh con. Mà đâu phải lỗi của Lâm. Cũng tại em. Cười nhau về, em đâu cho nó đụng tay vào việc nhà. Nào giờ em vẫn nói, em không muốn ảnh làm chuyện nhà, đàn ông mà làm chuyện đàn bà, mất hết chí khí nam nhi. Sao bây giờ lại trách nó? Mà Lâm cũng đâu phải là đứa không biết chuyện. Nếu bây giờ không kham nổi, thì nhỏ nhẹ nhờ nó

giúp một tay. Cứ làm thỉnh, ai biết ngứa đầu mà gãi. Nghe con Trâm nói, gắp em ngoài chợ. Hay là....

-....

Nhìn đôi mắt sụp xuống rất nhanh của Sương, chị Hai đoán biết phần nào sự việc:

-Em đó nha, cứ nghe lời khen chê của bạn bè rồi vợ chồng lung củng miết thôi. Già đầu rồi, làm gì cũng phải suy nghĩ... riết rồi không giống ai.

Giọng nói của chị Hai như sắc lại. Sương biết chị đang giận. Và Sương cũng giận mình tự ái vô lý.

Tan việc, Sương ghé chợ và gắp Trâm ở đó. Cô bạn ban cho Sương một cái nhìn ái ngại rồi nói một hơi:

-Thấy bà cực mà tôi bất xót. Không hiểu sao ông chồng bà vô tâm, tỉnh bơ ngồi xem TV trong lúc bà quần quật với ông táo. Bữa nào gửi ông qua nhà tôi cho ông xã tôi huấn luyện. Lúc đó, người ngồi xem TV là bà, chứ không phải là ông. Tội nghiệp bà, đúng là hồng nhan bạc phận.

Sương chưa kịp đính chính “Là tại tôi không muốn chồng mớ tay vào việc đàn bà, chứ không phải ông vô tâm”, thì cô bạn đã vẫy tay “bye” rồi biến

mất. Sương âm ức khi nghe người ta phê phán chồng mình vô tâm. Vậy mà khi bước vào nhà, nhìn thấy Lâm ngồi xem TV, Sương lại thấy chồng mình vô tâm thật. Thế là chiến tranh bùng nổ. Thế là Sương hành động theo cảm tính của mình, không cần biết đúng sai.

Sương nhớ lại những gì đã xảy ra, nhớ nét mặt ngơ ngác, chịu đựng đến tội nghiệp của chồng mà cảm thấy ân hận. Trái với tối hôm qua, Sương giận dữ quăng chiếc điện thoại vào góc giường khi nó reo ỉn ỏi, bây giờ, Sương lại nâng niu nó trên tay, chờ đợi tiếng chuông quen thuộc để nói câu “Xin lỗi anh, em đã sai rồi”. ■

BÀN TAY KHẼ NĂM

1.-

Buổi chiều, trở về nhà sau một ngày làm việc vất vả, mệt mỏi, nàng được chàng chào đón bằng khuôn mặt ủ ê.

-Hôm nay anh có chuyện buồn, em phải an ủi anh mới được.

-Chuyện buồn gì vậy anh?

-Anh mới bị cảnh sát cho một cái giấy phạt.

Nàng lặng lẽ nhìn chàng -như đã lặng lẽ tính toán, lặng lẽ âu lo về khoản tiền phải có để vợ chồng, con cái về Việt Nam thăm gia đình nhân ngày lễ giỗ mẹ. Thật sự, nàng muốn lên giọng, để vô “câu vọng cổ”:

“Sao anh không lái xe cẩn thận một chút, có phải tiết kiệm được hơn trăm bạc không?”

Nhưng nhìn thấy nụ cười vừa tình tứ, vừa nhu hiền cố hữu của chàng, nàng không nỡ, nên bước vội vào phòng tắm xối nước ào ào cho đỡ... buồn. Nàng trách thầm cho cái số lận đận của vợ chồng nàng “số nghèo hai chục năm nay, xây bao nhiêu mộng trắng tay vẫn nghèo”. Nhiều khi, nhìn thấy bạn bè ăn nên làm ra nàng cũng cảm thấy xót xang. Nhưng thôi, cứ tin rằng Thượng đế đã an bài, không làm sao cãi được số mạng -Như ngày xưa chàng đã viết từ một trại cải tạo xa xôi nào đó “Hãy quên anh đi, hãy tạo lập một cuộc đời mới, chứ... thương anh làm gì cho dang dở đời em...”. Nàng đã trả lời chàng bằng lời thư rất chân thành, rất tha thiết “Em chọn anh như chọn chính định mệnh của đời mình. Dù sung sướng, dù gian khổ em cũng sẵn sàng chấp nhận, miễn sao được ở bên cạnh anh suốt cuộc đời”.

Vậy thì... có sá gì một cái giấy phạt mà rà rà cho ông xã buồn lòng. Nàng thầm nhủ “đen bạc thì đỏ tình, ông bà mình ngày xưa vẫn nói thế mà”. Và nàng nghe nổi buồn trong lòng như nhẹ đi.

Có tiếng gõ cửa. Đứa con gái rón rén bước vào phòng, bật mí với nàng:

-Mẹ biết chiều này mình ăn cái gì không?

Nàng hôn lên đôi gò má bầu bĩnh của đứa con gái út, cao hơn nàng gần một gang tay:

-Làm sao Mẹ biết được. Bà ngoại nấu mà.

Giọng con bé thấp xuống như tiếng thì thầm:

-Không phải bà ngoại nấu, mà ba nấu đó. Ba biết mẹ thèm cua rang muối, nên ba làm cho mẹ ăn. Ba biểu đừng có nói, để “surprise” mẹ. Mẹ thích không?

Đứa con gái che miệng, hấp háy đôi mắt cười, khuôn mặt giống hệt chàng. Nàng ôm vai con, bắt chước giọng thì thầm của nó:

-Thích lắm, mẹ thích lắm. Được “đỏ tình” như thế này, thì cho dù “bạc có đen” bao nhiêu mẹ cũng không sợ.

Đứa con gái ngong tiếng Việt, nhú mày trước câu nói “khó hiểu” của mẹ. Nhưng tiếng cười của nó vẫn vang lên làm ấm cúng căn nhà đang tràn đầy hạnh phúc. Một hạnh phúc rất thật và rất nồng nàn của chàng và nàng.

2.-

Em của anh,

Chớp mắt là đã ba mươi ba năm gần bó cuộc tình sâu. Cám ơn em biết bao cho vừa, từ những ngày quen nhau, chiến tranh và những năm tù đầy sau cuộc chiến. Cám ơn em với những chắt chiu, để

gia đình bé nhỏ này trở thành mái ấm cho hai đứa con lớn lên theo cuộc tình mình.

Dù cuộc sống có đôi khi lẫn tẩn vài con sóng nhỏ, nhưng tình yêu vợ chồng vẫn mặn nồng, bền vững. Hãy cảm ơn nhau về những hy sinh, lo lắng mình đã dành cho nhau trong niềm hạnh phúc vô bờ em nhé!

Yêu em mãi mãi”.

Xếp mảnh giấy màu xanh, gói trọn những dòng chữ yêu thương chàng đã viết cho nàng trong ngày “Anniversary” vào tập lưu ảnh, nơi gìn giữ tất cả hình ảnh, thư từ chàng và nàng thường viết cho nhau trong mỗi lần kỷ niệm ngày cưới, nàng nghe lòng mình tràn ngập nỗi xúc động. Đọc câu chàng viết “Cuộc sống có đôi khi lẫn tẩn vài con sóng nhỏ” chị bật cười, khi nhớ lại lời chàng thường nói mỗi khi nàng cần nhắc chàng về cái tật bừa bãi, thiếu ngăn nắp, để nàng cứ phải lui cui dọn dẹp.

-Em hãy dành thời gian để nhìn anh thay vì nhìn cái bàn, cái tủ xem có sạch sẽ không. Có thể nào...em “bớt” sạch sẽ để “thêm” yêu thương cho anh đỡ khổ không em?

Sau cái liếc mắt sắc như dao để thay câu trả lời, nàng chột nghĩ... hình như chàng nói không sai. Có đôi lúc, đang trò chuyện vui vẻ, chột nhìn thấy cái chìa khóa xe nằm không đúng chỗ hay cái mũ

vất bừa nơi lò sưởi, nàng lại bức bối, đôi giọng trách móc làm chàng tiu nghỉu, không khí gia đình mất vui. Từ đó, nàng nghe lời chàng “bớt”, nhưng không phải bớt sạch sẽ, mà bớt cảm râm. Và chàng có tiến bộ chút xíu, không bày biện thoải mái như trước. Dĩ nhiên, nàng phải chấp nhận cái “chút xíu” đó, khi chàng thành thật thú nhận:

-Em thông cảm cho anh, vì anh đã ráng hết sức rồi!.

Nhưng có lẽ, đoạn văn tình cờ đọc được trên “internet” đã đánh động để nàng vui vẻ, thông cảm cho chàng về cái tính mà chàng cho rằng đã quen mấy chục năm nên khó sửa *“Trong cuộc sống, còn có rất nhiều thứ không hoàn hảo, và cả những con người không hoàn hảo. Cái mà tôi học được trong nhiều năm qua, chính là biết chấp nhận những lỗi lầm của nhau, và vui mừng với những nét độc đáo của nhau”*.

Khi những thanh củi trong lò sưởi đã cháy đều, chàng trở lại sofa cùng ly rượu đỏ. Với nụ cười âu yếm, chàng ngồi xuống cạnh nàng... và nàng cảm nhận được trọn vẹn ý nghĩa của những lời thật đẹp mà nàng đọc được từ tấm thiệp chúc mừng của cô bạn thân vừa gửi đến *“Ấm áp không phải là khi hai bàn tay xoa vào nhau, mà chính là lúc một bàn tay khẽ nắm một bàn tay”*. ■

BÍ MẬT CỦA NÀNG

1.-

Tháng trước, chàng tình cờ đọc được nhật ký của nàng.

Chiều hôm ấy.... có lẽ, ngay lúc đang hí hoáy trên trang giấy, thì bất ngờ... nàng phải quăng bút, tông cửa chạy vào nhà vệ sinh vì một lý do (!!!) nào đó. Phần chàng, cũng tình cờ bước vào phòng may (giang san của riêng nàng), mục đích là tìm một chiếc kim tây để ghim cái lưng quần pyjama đã giãn ra, mà nhiều lần nhờ nàng thay thun mới, nhưng dường như... nàng cố tình lờ đi, dù chàng đã nhắc đi, nhắc lại mỗi cả miệng. Vì vốn chỉ vừa ý chiếc quần ngủ này, nên chàng bực bội, cần nhắc “Làm ơn

giùm đi, lỏng le, lỏng lét, tuột lên, tuột xuống vầy hoài, sao mặc được!”. Nàng cười tùm tùm, giọng ung dung “Thì lấy kim tây ghim đỡ đi, bữa nay em bận”. Vậy là nhờ cái tật lười của nàng, nên chàng mới có cơ hội vào nơi chôn được xem là riêng tư của nàng và nhìn thấy tập nhật ký đang mở toang trên bàn. Có chủ ý, nên chàng chuồn ra ngoài thật nhanh để nàng không biết chàng đã khám phá được một bí mật mà nàng tưởng rằng không bao giờ bật mí.

Thế là từ đó, cứ đợi giờ nàng vào nhà tắm, chàng lại vội vã vào” vùng cấm địa”, đọc lên nhật ký của nàng. Có lẽ, chưa lần nào nhìn thấy chàng bước vào phòng may, nên nàng cứ vô tư cho đó là một chỗ kín đáo nhất, để cất giữ bí mật của mình và thoải mái phê phán chàng một cách thẳng thắn, trung thực. Điều đặc biệt là trong những trang nhật ký chi chít chữ, chỉ độc nhất có một nhân vật được nhắc đến, đó là chàng. Không phải nhắc để yêu, để thương, mà chỉ để phàn nàn, than thở về những tính nết trời ban của chàng “Người gì mà vừa ngang, vừa chướng, chỉ biết có mình chứ chẳng hề quan tâm đến vợ”. Chàng bĩu môi, cười khinh mạn “Ê! có hơi cường điệu đó nhe”.

Lúc mới đọc trang đầu, gan chàng sôi sùng sục, máu chàng dồn lên tận đỉnh đầu. Hàm răng như nghiến chặt với lời thề “Tôi sẽ cho cô biết tay”.

Nhưng khi đọc đến dòng chữ cuối của trang nhật ký ngày hôm đó, lòng chàng dịu đi và cảm giác nóng giận cũng tuột xuống thật nhanh “... *Thôi thì, trời cho sao chịu vậy chứ biết làm gì hơn. Người ta đã nói “giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời”. Bực thì cứ viết xuống đây cho bớt tức, chứ không lẽ đi kể lể với mọi người thì xấu mặt chồng, mà mặt chồng xấu đi thì chắc mình cũng chẳng đẹp để gì*”. Bây giờ chàng mới nhớ, đến đâu chàng cũng được mọi người khen “Good husband”. Chàng cười, dù chẳng hiểu căn cứ vào đâu mà người ta tặng cho chàng mỹ từ đó. Giờ mới nghĩ ra, chàng được vậy là nhờ nàng chưa từng nói xấu chàng với ai và cũng chưa từng tố khổ chàng trước mặt bạn bè, như các bạn của chàng vẫn thường xuyên bị vợ tấn công, mà không biết phải trả miếng bằng cách nào, đành phải dùng cách chữa “quê” duy nhất là nốc một hơi cho cạn chai bia vừa mới mở, kèm theo cái nhìn hằn học như để dằn mặt đối phương.

Từ đó, chàng tiếp tục giữ cái “job đọc lén” đáng đồng tiền, bát gạo này để biết tình hình. Mục đích của chàng không phải để sửa đổi như nàng mong muốn, mà là để biết nàng đang nghĩ gì và tìm cách chọc. Chọc cho bồ... ghét.

Có lần, nàng chì chiết:

-Bữa nay, con mắt anh bị méo hả?

Biết chắc nàng sẽ cần nhẫn, vì chàng đã để cái gì vào một chỗ nào đó không ngay hàng thẳng lối, chàng bèn đặt tay lên mí mắt, giọng vờ hoảng hốt:

-Hèn chi, này giờ anh cứ thấy miệng em méo méo sao đó.

Giọng nàng rất đổi dịu dàng -trước khi chuyển sang âm thanh chát chúa. Đó là dấu hiệu chiến tranh sẽ bùng nổ, nếu chàng còn tiếp tục khiêu chiến.

-Em nghe không rõ, nói lần nữa đi anh.

Chàng gãi đầu, cười hì hì.

-Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Em biết vậy, sao cứ cần nhẫn anh hoài.

Hôm nay, vừa nhận được cú điện thoại báo tin có nhiều hàng sale ở Macy, nàng vội vàng thay đổi xiêm y, sau khi dọn dò:

-Em đi shopping với Bảo Tâm, chắc ăn trưa với nó luôn, anh ở nhà tự túc nha.

Chàng OK lia lịa. Và khi xe nàg vừa khuất ở đầu ngõ, chàng đã cầm trên tay quyển nhật ký của nàg để tìm đề tài mới.

À há! không thấy hai chữ “anh ấy... “ như thường lệ, mà xuất hiện một cái tên, vừa đọc thấy, chàng đã giật nảy mình, nhất là những dòng chữ nối tiếp:

Điện thoại reo nửa đêm, Trinh hỏi mà như chất vấn:

-Nè! bữa họp mặt trường bà có gặp ông Tuấn không? Nghe nói ông đi tìm bà khắp nơi.

-À! Á....

-À là sao? Có hay không? Ủ! mà tôi có chút thắc mắc.... sao hồi đó bà chọn Khiêm, trong khi Tuấn đẹp trai, tính tình lại hiền lành, galant hết cỡ và mê bà như điên đảo. Hỏi thiệt, có khi nào bà nghĩ đến ông Tuấn và tiếc không?

-Ừm...ừm...

....

Chàng sực nhớ, lần nàg đi tham dự buổi họp mặt trường cũ, chàng đã từ chối không đi cùng, dù

nàng nài nỉ cả tháng trước. Thì ra, trong buổi họp mặt ấy, nàng đã hội ngộ “người xưa”. Khuôn mặt điển trai của Tuấn hiện rõ trong trí nhớ của chàng. Cho đến bây giờ, chàng cũng không hiểu sao nàng lại chọn chàng, khi trong cuộc chạy đua trồng cây si ngày ấy, Tuấn có nhiều điểm nổi trội hơn chàng.

Đọc lại câu trả lời “À! à! ùm ùm”, không rõ ràng của nàng, chàng bỗng nghi ngờ. Có thật là nàng đi shopping với Bảo Tâm, hay với... ù! có thể lắm, đi với bạn có gì mà phải vội vã. Nhíu mày suy nghĩ, chàng chợt nhớ, nàng không mặc jean như thường lệ, mà diện chiếc váy xòe, ngắn trên đầu gối, với chiếc áo lụa sát nách màu vàng thắm, bó sát chiếc bụng thon thả. Ngón tay chàng hơi run, hơi thở chàng dường như có chút gấp gáp... Chuyện gì đã xảy ra? chuyện gì đang xảy ra và chuyện gì sẽ xảy ra?.....

2.-

Vừa thấy chiếc xích tay lên xe, quay lại, nàng đã thấy chàng đứng ngay sau lưng. Cũng chiếc xích tay nhỏ, chàng hơn hờ “Anh đi với”. Nàng tròn mắt ngạc nhiên “Ừa! bữa nay trời sắp bão lớn chắc?”, rồi nàng đưa tay sờ trán chàng “Anh có khỏe không?”. Chàng gạt tay nàng, cười bên lên “Em làm

như anh không biết nhớ con”. Nàng nhún vai, cười hóm hỉnh “Ai biết đâu!”.

Suốt quãng đường bốn tiếng lái xe, thỉnh thoảng nàng lại ngã ra phía sau, tựa đầu vào ghế, nhắm mắt lại, cười tùm tùm. Không nhìn, nhưng nàng biết chắc, chàng đang quan sát nàng rất kỹ. Dĩ nhiên. Quan sát, cộng thêm chút thắc mắc, nghi ngờ, thì phải kỹ chó sao!.

Trước giờ, cứ hai tuần một lần, nàng lại lui cui nấu nướng đủ món, khi thì phở, khi thì bún riêu, rồi bún bò, gỏi cuốn.... tuần tự những món ăn mà Angela rất thích, rồi lái xe đi Houston, nơi con gái đang học năm thứ hai đại học, để cho nó và hai đứa bạn ở chung, thưởng thức món ăn đậm đà hương vị quê hương.

Đường xa, đi về chỉ ngày trước ngày sau, đi hoài nàng cũng thấm mệt. Có lần, nàng rủ chàng cùng đi, thì được trả lời “Ngồi xe lâu, anh đau lưng lắm”. Câu nói làm nàng bất mãn. “Anh trở thành người cha vô tâm từ khi nào vậy?”. Chàng cao giọng “Em có đau như anh đâu mà biết”. “Mỗi ngày, anh ngồi ba, bốn tiếng chơi game mà có nghe anh kêu ca đau đón gì đâu”. Nàng nhảy phóc lên lầu, một bước hai bậc thang trong cơn giận, nên không nghe tiếng chàng léo nhéo phía sau. Từ đó, chẳng bao giờ nàng nghĩ đến chuyện rủ rê chàng đi thăm con.

Chẳng biết từ lúc nào, chàng bị cuốn vào trò chơi game. Kể từ đó, không còn những buổi tối êm ả, hai vợ chồng ngồi bên nhau, say sưa “du lịch vòng quanh thế giới” qua những hình ảnh tuyệt đẹp trên màn ảnh, với cảnh núi đồi hùng vĩ, biển cả mênh mông, hay thích thú theo dõi và bàn luận sôi nổi về các nhân vật trong phim Hàn quốc. Kể từ đó, đêm đêm chàng miệt mài với “game”, chẳng màng đến vợ đang lẻ loi, đơn độc. Kể từ đó, chàng lơ là, không còn quan tâm, không còn xót xa khi thấy nàng quần quật nấu nướng, rồi còn phải dọn dẹp mọi thứ ngổn ngang do chàng ngày càng bày biện, cẩu thả. Nàng chẳng muốn tìm hiểu “game” là gì, tại sao có thể làm người ta mê mẩn đến thế, nhưng đôi lúc, nàng băng khuông tự hỏi, sau trò chơi ấy còn có gì nữa không, dù lòng tin dành cho chàng vẫn còn đó.

Một mình thui thủi buồn với nỗi ám ức khó bày tỏ, nàng thường gọi Trinh, rù rì tâm sự. Hồi đó, trong nhóm bạn bè thân thiết có chàng, có nàng, có Tuấn, có Thuận, có Minh, có Hồng, có Trinh... nhưng thân nhất với nàng là Trinh. Cô “Bắc kỳ nhỏ nhỏ” người nhỏ xíu, nhưng rất năng động và lanh lợi. Trinh biết rõ quá trình gian khổ của chàng, khi theo đuổi nàng giữa nhiều chàng trai, vừa Mỹ, vừa Việt... vậy mà bây giờ. Trinh thờ dài ngao ngán “Y chang anh rể tôi. Theo đuổi chị ghê lắm, cưới được rồi thì khác ngay, bao nhiêu ngọt ngào biến mất, hiện nguyên hình ông chồng gia trưởng”. Như thế có

người nói giùm mình những u uẩn trong lòng, nàng thổn thức “mở đập” cho nỗi buồn tủi đổ tràn như thác nước. Nàng giải tỏa nỗi buồn bằng nước mắt. Nhưng Trinh lại khác, Trinh có cách thực tế, mạnh mẽ hơn. Trinh đề ra kế hoạch và nàng tuân theo răm rắp. Màn kịch được dựng lên với tập nhật ký, với chiếc quần lung thun bị giãn để dẫn chàng vào vùng cấm địa, có tập nhật ký được bày sẵn, và quan trọng nhất là tên của một người mà ngày xưa từng là đối thủ, cùng tranh đua với chàng để chạy về mức ăn thua, trên con đường tình si mang tên nàng. Tất cả đều là giả tạo. Chẳng hạn, đoạn nhật ký:

“Sáng nay hẹn với Trinh ra công viên. Trò chuyện một lúc, Trinh đột ngột hỏi mình, có biết 4 câu thơ này không?

*Mà có trách chi những phút xao lòng
Ai cũng có một thời để yêu và để nhớ
Ai cũng có những phút giây ngoài vợ, ngoài chồng
Đừng có trách chi những xao lòng ...*

Và hỏi mình “Có đúng không?”. “Đúng mà cũng không đúng”. “Là sao?” “Nghĩa là, nếu được chồng yêu thương, quan tâm đúng mức, thì dù ai nói ngả, nói nghiêng, lòng ta vẫn vững như kiềng ba chân”. “Thật?”. “Trăm phần trăm thật”.

À há! dòng nhật ký vừa lên trang ngày thứ sáu, vậy là thứ bảy chàng đã tốt lên xe và làm tài xế cho nàng. Một tài xế rất lịch sự, dễ thương, in hệt chàng của mấy mươi năm về trước, khi cuộc tình hai người chớm nở trong khuôn viên trường đại học.

Nàng thắc mắc, không biết vì sao chàng chẳng hề tra hỏi về nhân vật thứ ba. Nhưng thật ra, đâu có bằng chứng nào về sự liên lạc giữa nàng và Tuấn. Chàng trở nên mềm mỏng hơn, không còn cau có, chọc giận nàng và thời gian dành cho người tình mang tên “game” cũng giảm bớt. Tuần trước, Trinh hí hửng tiết lộ, “Tuần trước, gặp Khiêm ở Target, tôi hù ông, mê game quá, có ngày mất vợ à nha. Có nghe vợ của Minh đang đòi ly dị không? Mất ông tròn không thua viên bi”. Biết đâu, lời cảnh báo này cũng có chút tác dụng.

Nàng nhìn sang trái, len lén ngắm nét mặt suy tư của chàng... sao bỗng thấy thương quá. Ừ! đâu sao, chàng cũng còn nhiều tính tốt mà. Ý nghĩ đó làm nàng cảm thấy nhẹ nhàng. Ngày mai, khi trở về nhà, nàng sẽ viết những dòng nhật ký cuối cùng. Lần này sẽ là những dòng chữ rất thật và rất chân tình *“Cám ơn anh đã cho em sống lại những giây phút ngọt ngào của ngày xưa yêu dấu và em đoán chắc, chẳng khi nào em có phút xao lòng vì bất cứ một ai”*.

Một điều quan trọng nữa là, mãi mãi chàng sẽ không biết bí mật của nàng. Đó là, toàn tập nhật ký, chỉ có phần cuối mới là tâm tình rất thật, mà nàng muốn gửi gắm đến chàng bằng tất cả yêu thương. ■

CÁI TÔI !!!

“Từ hôm nay, mình sẽ sống những ngày không có Khai bên cạnh”. Ý nghĩ đó làm nước mắt tôi trào ra, và rồi tôi phải lau thật nhanh khi nghe tiếng Dì Cát vọng vào phòng:

-Phượng ơi! ra ăn cơm.

Bữa cơm thật nhạt nhẽo, dù thức ăn toàn là những món tôi ưa thích. Dọn rửa xong, hai dì cháu nói chuyện đến khuya. Trước khi vào phòng, Dì Cát nhìn tôi bằng ánh mắt tinh nghịch:

-Hy vọng, đêm nay sẽ không có đứa khóc vì nhớ chồng.

Tôi cúi đầu, giấu nụ cười bên lên. Làm sao Dì Cát biết được trong chén canh hạnh phúc ngọt ngào mà tôi và Khai cùng nhau nhấm nháp bốn năm qua, đã bắt đầu lẫn vài hạt sạn. Tuy rất nhỏ, nhưng đôi khi nó cũng làm xốn xang miệng lưỡi. Khởi đầu là sự thiếu vắng những quan tâm, âu yếm mà từ lâu hai đứa vẫn dành cho nhau. Có lẽ, bắt đầu từ lần bác sĩ cho biết, tôi rất khó thụ thai, sau khi đứa con đầu lòng bị hư mất. Tôi biết Khai hựt hắng trước tin

buồn đó, nhưng tôi còn đau đớn, thất vọng hơn anh nhiều. Và, thay vì an ủi tôi bằng cái nắm tay như Khai vẫn thường làm, anh lại lặng lẽ cúi đầu đi một mạch ra bãi đậu xe, mặc cho tôi lùi thui bước từng bước nặng nề ở phía sau. Suốt buổi tối hôm đó, Khai không nói một lời và ngủ lại trong phòng làm việc. Thái độ của Khai làm cho tôi có cảm giác mình là người có lỗi. Đây chẳng phải là điều tôi muốn và sự bất hạnh này đâu chỉ dành cho Khai, mà cho luôn cả tôi. Có thể nói, bất hạnh của tôi còn lớn gấp mấy lần Khai, thì tại sao anh lại đối xử với tôi như thế? Nửa đêm, tôi bật dậy, lên xe, lái quanh quẩn hết đường này, sang đường khác với tâm trạng gần như tuyệt vọng. Bốn giờ sáng điện thoại reo, nhìn thấy tên Khai, tôi quăng điện thoại ra băng sau và quyết định đến nhà Tổ Minh, cách thành phố tôi đang ở hai tiếng lái xe.

Ngày kế tiếp, tôi vẫn không bật máy để nghe tin nhắn của Khai. Tổ Minh cảnh cáo tôi:

-Ngốc ạ! mày đang tạo cơ hội để chồng có cơ thay lòng, đổi dạ đó, biết không?

Tôi cười -nụ cười méo mó đầu tiên sau một ngày khóc vui không ăn, không ngủ.

-Không bao giờ có chuyện đó.

-Mày thật sự nghĩ như thế?

Tôi gạt đầu trước ánh mắt ngờ vực của Tố Minh.

-Thật ra, trước khi kết hôn tao và Khai đã giao kết, nếu một trong hai người cảm thấy tình yêu dành cho nhau không còn nữa thì nên thẳng thắn đề nghị chia tay. Đừng lừa dối, đừng ngoại tình, dù chỉ trong tư tưởng. Đó là điều tòi tệ nhất không nên có giữa hai người đã từng nắm tay thề hứa, sẽ mãi mãi giữ lòng chung thủy với nhau dù bất cứ hoàn cảnh nào.

Hai ngày sau tôi trở về nhà trong sự vui mừng của Khai. Anh chạy đi mua thức ăn -những món tôi ưa thích- và chăm sóc tôi từng ly, từng tý. Tôi cũng giữ thái độ nhỏ nhẹ, hòa nhã. Cả hai tuyệt nhiên không nhắc đến chuyện đã xảy ra. Nhưng sau ngày ấy, chừng như cái khoảng cách giữa chúng tôi bắt đầu tượng hình. Ánh mắt trù mến ngày nào được thay thế bằng cái nhìn có chút lạt lẽo, xa lạ. Những lời đối thoại mất dần âm hưởng tình tứ, ngọt ngào, mà thay vào đó là những câu nói cụt ngủn, đôi khi sắc lẹ, khiến cả hai phải chau mày khó chịu. Chiếc giường ấm cùng ngày trước, tôi và Khai luôn quần quýt lấy nhau, giờ hai đứa quay lưng lại, lẻ loi tìm giấc ngủ. Và cứ như thế, từng mảng yêu thương như giòng nước lạnh lẽo chảy dần ra biên cả, đến khi tôi giật mình nhìn lại, thì một bàn tay đã thôi nắm một bàn tay. Mỗi ngày, hình như người này chờ người kia nói một câu, hay làm cái gì đó để phá vỡ

tảng băng ngày càng dày, che chắn con đường hạnh phúc đang dần dần thu hẹp, nhưng không ai muốn bước một bước trước.

Cuối cùng, không chịu được bầu không khí gia đình ngày càng lạnh lẽo, nặng nề, tôi ngỏ ý đi xa một thời gian để hai vợ chồng, mỗi người có dịp nhìn lại mình, lắng nghe tiếng nói của trái tim mình và nếu thật sự tình yêu đã đứt áo ra đi, thì có lẽ cả hai cần đối diện với sự thật, để xem có nên duy trì cuộc hôn nhân này không? Đề nghị của tôi được Khai tán đồng. Nhưng thay vì hài lòng, tôi lại nghe có một chút tổn thương trong lòng.

Và rồi, một con bé chưa đầy ba mươi tuổi làm sao giấu được những xao động, bất ổn trong lòng mình, dưới đôi mắt dò xét tinh tế của Dì Cát. Tôi vừa khóc, vừa kể lể trong vòng tay vỗ về của người dì thân yêu.

-Thì ra, cả hai đứa đều bị nhốt kín trong bốn bức tường tự ái cao vợi vợi. Khai giận cháu vì câu nói “Em không sinh con được, thì anh có cơ hội để cưới một người vợ khác mà mẹ anh sẽ vừa ý hơn”. Khai cho rằng, cháu gieo tiếng ác cho mẹ Khai và đánh giá Khai quá thấp. Còn cháu thì nghĩ, Khai bỏ mặc cháu trong lúc cháu cần được yêu thương và an

ủi nhất. Đứa nào cũng cảm thấy bị tổn thương, nên chuyện bé xé ra to. Rồi thay vì nói ra những khúc mắc trong lòng, để hiểu và thông cảm nhau, thì hai đứa lại giấu kín và hành xử theo cảm tính của mình, đến nỗi hạnh phúc vợ chồng bị hao mòn.

Tôi xấu hổ cúi đầu, dần dần một lát mới dám thú nhận với Dì chính tôi là người muốn đi, nhưng khi Khai đồng ý tôi lại hụt hẫng. Tôi nghĩ, có lẽ Khai chẳng còn hứng thú gì khi ở cạnh tôi, nên thay vì giữ tôi lại bằng câu nói ngọt ngào “Anh không muốn xa em”, thì Khai lại vui vẻ lái xe đưa tôi đến tận nơi này. Điều đó làm tôi càng giận Khai hơn.

Dì Cát nhìn tôi, lắc đầu:

-Thật ra, quyết định đi xa của cháu rất hợp lý. Bởi vì, khi giữa hai vợ chồng có sự mâu thuẫn, đến nỗi không thể tìm được tiếng nói chung, thì việc chọn lựa một khoảng lặng giữa hai người là một lựa chọn khôn ngoan.

-Nhưng khoảng lặng đó, hình như là dấu hiệu của sự phai nhạt trong tình yêu, là sự chán chường của đời sống vợ chồng.

-Có lẽ Khai không nghĩ như cháu.

-Sao Dì biết?

-Dì đoán vậy... có thể không sai. Thế nào Khai cũng có gửi điện thư cho cháu... Nhưng quan trọng là... cháu có đọc không?

Ý nghĩ “chắc Khai kể lể gì với dì Cát đây” thoáng qua, tôi ưng ngạnh lắc đầu.

-Phượng à! mỗi người phải biết quên mình một chút thì hạnh phúc mới bền lâu. Hãy nói với Khai điều cháu cần nói. Hãy nghe từ Khai điều cháu muốn nghe. Mọi chuyện sẽ ổn khi cả hai mở lòng ra bằng thái độ thành khẩn và tràn đầy yêu thương.

Tôi phụng phịu trả lời:

-Dì nghĩ cháu có thể không tò mò tìm đọc tâm trạng của Khai sao? Nếu Dì đang nhớ ai đó bằng nỗi nhung nhớ dài vô tận, mà suốt năm ngày chỉ nhận được vài chữ ngắn ngủi, Dì có giận không? Này nhé, ngày thứ nhất không có một dòng chữ. Ngày thứ hai cũng trống không. Ngày thứ ba “Nhà vắng vẻ quá”. Ngày thứ tư “Buồn”. Ngày thứ năm “Nhớ...”. Có người chồng nào kiếm lời như thế không?

Dì Cát cốc đầu tôi trước khi bước ra khỏi phòng:

-Ừa! cháu biết giận, bộ Khai không biết giận sao?.

Ừ! thì để xem ngày thứ sáu, cái giận của Khai đi đến đâu. Tôi bật máy và đôi mắt như mở to hơn ngày thường, trước những dòng chữ...

****Ngày thứ sáu***

“Nhớ em quá. Hôm nay anh quyết định dẹp bỏ tự ái để nói với em rằng, anh yêu em hơn bao giờ hết và mơ ước lớn nhất của anh là được cùng em đi đến cuối cuộc đời. Chính cái khoảng lặng mênh mông bao trùm căn nhà bé nhỏ này đã giúp anh cảm nghiệm được tình cảm trung thật nhất anh đang dành cho em. Dù từ ngày ấy đến nay, không có một câu trả lời nào từ em, anh vẫn tin rằng trái tim em đang cùng một nhịp đập với anh. Ngay giây phút này, anh thêm được áp ủ bàn tay ấm áp của em và thêm được ôm xiết em vào lòng để nói với em ‘Đừng bao giờ mình xa nhau nữa dù chỉ là một phút ngắn ngủi’.

Những dòng chữ đều đặn bỗng nhòe nhạt trong dòng nước mắt. Ước gì, ngay phút giây này tôi được trở về căn nhà thân yêu của mình, nơi đó có tình yêu, có hạnh phúc, mà vì một phút nông nổi chúng tôi suýt làm đổ vỡ vì không biết dẹp bỏ cái tôi. ■

KHI CHÀNG VÀO BẾP

Nhìn thẳng con ngựa cô húp sạch tô nước lèo, còn chị thì vừa gác đũa, vừa cười tủm tỉm, anh xoa tay mãn nguyện. “Cuối cùng mình cũng làm được”. Tuy nghĩ vậy, nhưng anh vẫn muốn kiểm chứng lại, để thật sự hài lòng với những cố gắng không ngừng của mình.

-Ăn được không em?

Chị chưa kịp trả lời, thằng con đã giơ cao ngón tay cái, gật gù:

-Bố sẽ trở thành thợ nấu trứ danh trong tương lai.

Chị cúi xuống, khum bàn tay, che miệng lại thì thầm:

-Nói nhỏ thôi con, kéo hàng xóm nghe được... người ta cười đó.

Thằng con sửa thế ngồi, ưỡn cao ngực, tròn mắt:

-Cười gì....bố nấu ngon thiệt chứ bộ. Mẹ không biết là những thợ nấu ăn nổi tiếng trên thế giới bây giờ toàn là đàn ông sao?

Mắt chị liếc ngang, môi dưới trề ra dài cả tấc:

-Mẹ biết, nhưng bố con sẽ không có mặt trong đám đàn ông đó.

Nhìn nét mặt ỉu xiu của anh, chị đổi giọng ngọt ngào với nụ cười mơn trớn:

-Vi... bố còn phải ở nhà để nấu cho mẹ ăn nữa chứ.

Tiếng vỗ tay đồm độp của thằng con giỏi tài nịnh bố làm anh hớn hờ ra mặt. Đứng lên, anh tự thưởng mình thêm một tô mì hoành thánh nữa, vì đã làm nên thành tích vẻ vang.

Thật lòng mà nói, nếu chấm điểm, chị chỉ cho anh sáu điểm là cùng. Nhưng sự nhẫn nại, chịu cực, chịu khó là điều mà từ lúc cưới nhau đến giờ, chưa bao giờ chị nhìn thấy nơi anh, nên chị rộng lượng thưởng anh chín điểm chấm chín chín.

Cũng chẳng phải anh lười biếng, vô tâm, nhưng chị là người kỹ tính, anh làm gì chị cũng không vừa ý. Phần anh, bị chê trách hoài cũng dễ nổi quạu, vậy là hai vợ chồng, cứ mỗi lần “cộng tác lao động” ở nhà bếp là lại có tiếng chì, tiếng bác, tạo ra bầu không khí căng thẳng, chẳng khác nào cuộc

chiến tranh lạnh trong mối bang giao giữa Mỹ và Trung Cộng. Cuối cùng, chị quyết định làm bảng phân công. Anh đảm trách phân cắt cỏ, chăm sóc vườn tược, thuộc loại công tác “đối ngoại”. Chị lo phần “đối nội” bao gồm nấu ăn, giặt giũ. Việc hút bụi, vệ sinh phòng tắm, lau chùi nhà cửa thì vợ chồng, con cái cùng làm... để thể hiện tình đoàn kết và tương trợ lẫn nhau.

Tuần trước, đang lựa rau ở trong chợ, bỗng chị sẩy sầm mặt mày rồi ngã lăn quay dưới sàn. Vài phút sau, khi tỉnh dậy, thấy mọi người xúm xít xung quanh lo lắng, hỏi han, chị cố đứng lên nhưng không được, vì chân trái đau buốt. Cũng may, Hằng - cô bạn đồng nghiệp- ghé vào chợ đúng lúc, thấy vậy vội vàng đưa chị đến bác sĩ. Kết quả khám nghiệm cho biết chị bị tuột áp huyết đột ngột, nên ngất xỉu. Và hậu quả là cổ tay phải và xương mắc cá chân trái của chị nứt vỡ va chạm thế nào đó. Kể từ hôm ấy chị đành rửa tay gát kiềm, không được bèn mảng đến khu nhà bếp, chờ đến sáu tuần sau tái khám mới biết vết thương lành lặn chưa. Thế là suốt ngày chị cứ loay hoay trên sofa, khi nằm, khi ngồi, đến giờ cơm, anh phải chạy ra nhà hàng mua thức ăn mang về. Thấy chị buồn thỏm người trên ghế, nét mặt đầy vẻ suy tư, anh đoán chắc là chị đang lo lắng về khoản chi tiêu vượt quá kế hoạch trong tháng này, nên bèn gạ gẫm:

-Hay em để anh nấu thử xem sao nhé.

Thằng con vỗ tay hoan hô:

-Được đó mẹ, con sẽ phụ bố.

Chị nhìn sâu vào mắt anh. Bằng sự bén nhạy, chị biết anh đã đọc được được ý nghĩ của chị, nên miễn cưỡng gật đầu và tự động viên mình “ráng nuốt thì sẽ tiết kiệm được vài trăm bạc”. Thế là hôm sau, khi thằng con đi học về, hai cha con bắt tay vào việc, sau khi thông báo:

-Chiều nay, bố con anh sẽ cho em thưởng thức món hủ tíu Nam Vang độc nhất vô nhị.

Chị ngồi ở phòng khách, mắt dán vào TV, nhưng vẫn vờn tai nghe ngóng xem tình hình nấu nướng như thế nào. Hình như, hai bố con đang đặt hết tâm trí vào công việc quá mới mẻ này -hay vì quá căng thẳng- nên chị chỉ nghe tiếng động từ dao thớt, chứ hoàn toàn không có một âm thanh nào từ tiếng nói. Một lúc sau, có tiếng thằng con xì xầm:

-Bố làm có đúng không, sao cái vị của nó kỳ kỳ bố ơi.

-Ừm, bố làm y chang như người ta dạy trên “youtube” mà.

-Chắc không bố?

-Không tin thì đọc lại đi, nó đang ở sẵn trên “laptop” kia.

-Củ hành, muối, đường, tiêu, cà ri... bố ơi, sao chẳng thấy cân lượng gì cả.

-Thì... nó ghi là ... một chút muối... chút đường...

-Có rất nhiều người dạy trên “you tube”, sao bố không tìm cái có cân lượng chính xác để nấu hơn.

-Ừ thì... bố đâu có giờ để tìm tới, tìm lui. Nhìn thấy cái tựa “cách nấu hủ tíu Nam Vang cách tân” là bố chọn ngay....

Một khoảng im lặng bao trùm căn bếp cho đến khi thằng con la lên:

-Thôi rồi bố ơi... bố không thấy những cái “comment” của người đọc sao.

-Trời, bố có rảnh đâu mà đọc ba cái linh tinh đó..

-Phải xem thì mới biết người dạy có thật sự là thợ nấu giỏi không. Để con đọc cho bố nghe những gì người ta bình luận nhé. Hoan Lê “không biết nấu thì đừng lên giọng thầy đời”. Hoa nở muộn “Nấu dở như hạch mà cũng bày đặt dạy người khác”. Noan Trần “Biến chế tâm bậy, hủ tíu làm gì có cà ri. Tôm thì phải luộc chứ sao lại rim. Đẹp nghề đi má cho con nhờ”. Văn Vọng “Không biết sư phụ nấu giỏi cỡ nào, chứ đệ tử này vừa xuống núi sau khi thọ

giáo sư phụ, đã bị vợ bê nguyên tô cho vào thùng rác. Thiệt là đau khổ”. Lý Liên “Trời, hủ tẩu chứ bộ bánh canh sao mà đánh bột vào cho nước lèo sền sệt. Bó tay chắm cơm bà ơi!”

-Ôi! bố của con đã đại khờ trao duyên làm tướng cướp. Bột cà ri lỡ bỏ vào làm sao lấy ra. Tôm rim mặn rồi làm sao cứu gỡ....

-Đành phải chơi luôn thôi bố.

Hai bố con cười khục khặc một lúc rồi im phăng phắc. Chẳng biết chuyện gì xảy ra, chị sốt ruột, nên với tay lấy cây gậy, cố đứng lên, rồi khắp nhà, khắp khếnh từng bước lần dò vào bếp. Ôi thôi! cả một bãi chiến trường la liệt những vỏ tôm, mớ thịt mỡ lầy nhầy, những rau giá bèo bộn chưa rửa xong. Nghe tiếng động, bố con anh quay lại nhìn chị, rồi đồng loạt đưa bàn tay hầy còn bết bột gạo đầu, cười lộn lộn. Bình thường chị rất dễ nổi giận khi nhìn thấy “khu tự trị” của mình bết bết, ngồn ngang nhìn không chút vệ sinh, nhưng ngay giờ phút này... chị lại cảm động quá đỗi, chỉ muốn chớp ngay một pô ảnh để thương để ghi lại hình ảnh quý giá của cha con anh nơi căn bếp nhỏ, trong một mái ấm tràn đầy hạnh phúc. Và cũng nhờ cái xui xẻo mà chị hằng lầm bầm oán trách mấy ngày nay, chị mới khám phá ra gia đình mình là thiên đường êm ả nhất. ■

KIỆP SAU

Tôi có người bạn thân lâu năm, chị rất thích hát, dù giọng hát của chị không thể “gây mê” cho bất cứ ai, vì chị không vói được tới nốt cao, cũng không đáp xuống được nốt thấp, nó cứ lơ lơ sao đó. Vậy mà lúc nào chị cũng say sưa thả hồn vào bài hát -độc nhất một bài- “*Nếu được lựa chọn một lần nữa*”- mỗi khi bạn bè có dịp tụ họp hát karaoke.

Nếu bây giờ được chọn lựa một lần nữa

Thì chắc có lẽ vẫn yêu anh như ngày xưa

Nếu bây giờ được chọn lựa điều em ước mơ

Thì em tin em vẫn mơ như em từng mơ.

Hát đã không có tiền “cát-sê” mà còn bị chê ngay chóc, không cần nể nang hay né tránh “Nhạc sĩ sáng tác mà nghe bà hát, chắc phải ôm mặt khóc rống”. Chị cười hiền hòa và tiếp tục tra tấn lỗ nhĩ của người khác một cách vô tư. Riêng tôi, tôi không

chú ý đến giọng hát của chị, nhưng thích ngắm ánh mắt say sưa, đắm đuối của chị nhìn anh mỗi lần cất tiếng. Có người chọc ghẹo anh chồng:

-Bả mơ như thế thật à?.

Anh chồng cười cười:

- Biết đâu nà!.

-Vậy ông có mơ giống bả không?.

Anh không trả lời, tiếp tục cười cười, nhưng nụ cười lần này rất thoải mái. Thoải mái đến nỗi hờ hờ hơn mười cái răng....

Vậy là tôi kết luận một cách quả quyết rằng, ít nhất, cho đến bây giờ, cũng có được một cặp vợ chồng vẫn tiếp tục chọn nhau, nếu có xóa bàn làm lại. Và... phải chăng họ cũng sẽ sẵn sàng gặp nhau ở kiếp sau?

Chuyện nhắc lại chắc cũng có thể dùng chữ “hồi xưa”, vì từ lúc Cô-Vi đến thăm, chẳng ai có can đảm đề tụ tập hát hò nữa. Tuần trước, vào thăm diễn đàn Cô Gái Việt, thấy cô em tên Thúy bày “trò chơi” bằng cách *“Xin trung cầu ý kiến các chị em xem kiếp sau mình có muốn se duyên cùng người ấy nữa không?”*

Câu hỏi vừa đưa lên thì ào ào một tràng liên thanh nổ đòn, mà kèm theo ngón tay bấm cò đó, không biết có những đôi mắt hình viên đạn không?

Kiếp sau? Để suy nghĩ đã nha

Một đời osin thờ không ra

Chàng làm như cha, ăn rồi nhậu

Lỡ kiếp này thôi oải thấy bà

Thêm Nguyễn

Nghĩa nặng tình sâu đã buộc vào

Thương mình phận mỏng biết làm sao?

Thôi đành nhẫn nhịn qua ngày tháng

Chớ hẹn kiếp sau... chẳng dám nhào!

Như Thu

Kiếp sau? Thôi, đường ai nấy đi

Vì em ...lỡ hứa với ... mấy “cây si”

(Trả nợ cho xong, kéo ...mang tiếng)

Nào phải bon chen ham hố gì !!!

Kim Loan

Nghĩ có kiếp sau cũng dzui dzui

Quyết mở mắt sáng, quyết không đui

*Bài học cả đời xin ráng thuộc
Sống cho thoải mái tắm thân tui*

Thúy Messegee

*Mỗi kiếp thì em thích khác màu
Vì còn phân biệt những niềm đau
Tìm hương đủ vị vào thi phú
Lắm sắc vườn hoa ý tưởng giàu*

Minh Thúy

*Vốn người chín chắn, chẳng làm ào
Tính lại, suy đi, chẳng mộng cao:
Một tấm chồng siêng, chung thủy mãi...
Giàu vừa, đủ sức, chẳng ưa hào**

Thanh Hòa

(TH sợ ăn hào mà ông xã ưa lắm)

Đọc xong, tôi choáng váng mặt mày. Trời!
các ông đã làm gì mà mấy bà vợ chưa chi đã chuẩn
bị xách dép chạy te te. Nhưng... đó là “người thật,

việc thật”. Và sự thật phũ phàng đến nỗi tôi ngăn người khi nghe một ca sĩ quần quai, rên xiết:

Nếu chúng mình bên nhau mỗi ngày, là em vui sướng hay đọa đày?

Nếu chúng mình chia tay mai này, là em hạnh phúc hay chẳng may? (1)

Nói là nói vậy thôi, chứ chưa chắc “thơ là người”, vì có một nhạc sĩ đã viết rằng “*Con gái nói có là không*”, mà con gái và đàn bà cùng là giống nữ, nên tôi nghĩ, đến muôn đời câu hát ấy vẫn đúng y bon. Có nghĩa là trong tâm khảm các bà -vốn dĩ rất chung thủy- vẫn thì thầm “hẹn anh kiếp lai sinh”.

Đó là phần các bà, còn các ông thì sao?

Có lẽ, ta phải công nhận một điều, chỉ có những cuộc tình lỡ người ta mới hẹn nhau kiếp sau, vì khi câu thề được vẹn, thì đời chắc cũng phần nào mất đi niềm vui thú. Không những mất vui mà còn sầu, còn đau, còn hận, thì kiếp sau có gặp nhau cũng sẽ nín thở mà chạy, không dám ngoái đầu nhìn lại. Ôi, những vãn thơ hẹn kiếp sau của những cuộc tình lỡ sao mà da diết, nồng nàn đến nao lòng.

*Xin có quên người, dù.. héo bờ môi
Đời.. gieo giông bão, cho tình phai úa mau
Xin hẹn người kiếp sau!(2)*

*Anh hỡi anh
xin hẹn kiếp nào xa xăm
Tơ hồng vợ chồng trăm năm (3)*

*Thì đành thôi duyên cơ này buông bỏ
Án tình này đành hẹn ở kiếp sau (4)*

*Thôi em xanh mắt bỏ câu
Vàng tơ là tơ sợi nhỏ xin hầu kiếp sau (5)*

Trở lại câu hỏi “Đó là phần các bà, còn các ông thì sao?” Xin mời quý vị nghe câu trả lời của một đức lang quân khi được phỏng vấn.

-Tôi theo đuổi cô ấy gần bốn năm, phải tìm tòi mãi mới có được bí quyết để “tóm người trong mộng”. Tóm được cô ấy là chuyện nhỏ, nhưng cô ấy đã không buông tay tôi, dù lao đao, gian khổ trong suốt cuộc hành trình mấy mươi năm với bao giông bão của cuộc đời mới là chuyện lớn. Cho nên, dù là kiếp sau, hay kiếp tới, kiếp tới nữa, tôi cũng quyết tìm cho ra “người trong mộng” để sum họp, vui vầy.

Lời phát biểu được các bà vỗ tay tán thưởng nồng nhiệt, trong khi bạn bè của ông chụm đầu phê phán:

-Nó nói giỡn hay nói chơi vậy hả?

-Hừ! bà đứng ngay sau lưng kia, có cho vàng nó cũng không dám nói lời nghịch nhĩ bà...!!!”

-Nhưng... người trong mộng của nó bây giờ vẫn là bà... hay là một người nào khác?

Cho dù thế nào thì lời nói không mất tiền mua của Chàng cũng làm cho ruột gan Nàng như chìm trong suối mát.

Sáng nay, chị bạn thân gọi tôi phàn nàn:

-Tối qua, tôi cho ông đọc email của bà chuyển và hỏi ông có muốn kiếp sau gặp nhau không? Ông trầm ngâm một hồi, rồi nhỏ nhẹ hỏi “Em muốn anh nói thật phải không?”. Tuy chột dạ nhưng tôi vẫn cứng miệng trả lời muốn. Ông nhìn tôi không chút bấn khoăn, nuối tiếc rồi nói, đọc câu “*Kiếp này đã khổ thấy bà, Kiếp sau chỉ nữa, xin bà tha tôi!*” của anh chồng nào đó, anh cũng cảm thấy làm người khổ thiệt, nên chỉ muốn “*Kiếp sau xin chó làm người, làm cây thông đứng giữa trời mà reo*”. Anh sẽ được reo một cách tự do, chứ không bị theo dõi, bị dò xét và bị hỏi những câu hóc búa như vậy. He!he!!! ■

XIN LỖI !!!

Phillip vừa đứng lên rời khỏi bàn, Dĩ Như đưa tay đẩy nhẹ chiếc ghế, bước nhanh vào phòng vệ sinh. Đứng trước tấm gương, Dĩ Như ngắm soi đôi mi cong, thoa chút son hồng lên làn môi đã nhạt màu, điều đà sửa lại những lọn tóc đang thả dài trên đôi vai thon. Tất cả những động tác quen thuộc đó, mỗi ngày Dĩ Như lặp đi, lặp lại bằng sự hào hứng, thích thú. Nhưng hôm nay, Dĩ Như làm công việc đó chỉ vì muốn che đậy nỗi xốn xang trong lòng và cũng là cách để xua đuổi hình ảnh Phillip -với đôi mắt nâu nùng trên khuôn mặt buồn bã sau những giây phút bàng hoàng- ra khỏi tâm trí. Ngay lúc ấy, Dĩ Như cảm thấy chán ghét chức vụ “Manager” của mình. Cái chức vụ mà phải qua nhiều năm làm việc cật lực, chăm chỉ, mới đạt được và Dĩ Như cũng đã từng rất sung sướng, hãnh diện về nó. Nhưng khi nhận lệnh trao cho Phillip quyết định thôi việc từ “Sếp lớn”, Dĩ Như nghe trái tim đau thắt như chính

mình bị sa thải và ước gì mình chỉ là một nhân viên thường, để khỏi làm một điều mà lòng không muốn.

Tuần trước, khi nói chuyện với Sếp, Dĩ Như đã tận tình bênh vực Phillip. Chính Sếp cũng công nhận Phillip làm việc rất siêng năng cần cù, nhưng biết làm sao hơn, khi hiệu quả của công việc được đặt lên hàng đầu, quan trọng hơn tình cảm cá nhân.

Là một sinh viên vừa tốt nghiệp, chưa có kinh nghiệm lại thiếu sự nhanh nhẹn trời ban, dù cố gắng hết sức, Phillip vẫn không hoàn thành tốt công việc đang làm. Chắc chắn, từ hôm nay và trong những ngày sắp tới, Dĩ Như sẽ nhớ mãi cái dáng cao gầy của Phillip mỗi chiều rời chỗ làm với một xấp tài liệu dày cộm trên tay. Dĩ Như thấy thương quá người bạn đồng nghiệp hiền lành, đêm đêm miệt mài bên ngọn đèn khuya, để tìm tòi, học hỏi thêm. Nhưng công việc là công việc. Ông chủ lớn đâu cần biết đến nỗi đau đớn, hụt hẫng của người nhân viên, mới vài tháng trước hí hửng nhận việc, mà giờ đây đang lùi thui bước ra cửa với dáng vẻ thất vọng nãy nê. Không biết Phillip sẽ nói sao với mẹ nó, người đàn bà không có chồng, mỗi sáng đứng ngay ngạch cửa, đưa tay vẫy chào đứa con trai yêu quý của mình trong bộ quần áo tươm tất, cùng chiếc cà vạt trang trọng được mang lên cổ áo lần đầu tiên trong đời, bước lên chiếc xe cũ kỹ, lái tới chỗ làm với niềm hy vọng tràn trề vào một tương lai tươi sáng đang mở ra trước mắt.

Trong một lần ăn trưa chung, Phillip thật thà tâm sự cùng Dĩ Như :

-Mẹ em nuôi ba đứa con một mình. Chưa bao giờ tụi em biết mặt ba. Anh của em thì chỉ thích tụ tập bạn bè rong chơi, không học hành dù bị mẹ la rầy, trách mắng, kể cả khóc lóc, năn nỉ. Người chị kế mới mười bảy tuổi đã có thai. Chỉ còn lại em. Thật ra, em không có được trí thông minh như những bạn bè khác, nên học không giỏi, nhưng vì thương mẹ mà cố gắng. Cố gắng để không phụ niềm hoài vọng “con là niềm hãnh diện của mẹ”. Ngày em tốt nghiệp đại học, mẹ ôm em khóc trong sự vui mừng. Từ lúc biết suy nghĩ , chưa bao giờ em thấy mẹ vui như thế. Ánh mắt của mẹ rạng ngời hơn, khi em tìm được việc làm tốt, vì mẹ tin rằng cuộc đời em sẽ không tối tăm, nghèo khổ như mẹ đã từng phải hứng chịu từ bé đến lớn.

Với nụ cười trẻ thơ trông thật đáng yêu, Phillip thì thầm bên tai Dĩ Như, như sợ người khác nghe được:

-Nếu em được lên đến chức “Manager” như chị, không biết mẹ em hạnh phúc đến chừng nào.

Dĩ Như vỗ nhẹ lên bờ vai nhô xương của Phillip nói bằng giọng thân thiết:

-Ráng lên Phillip. Với sự tận tâm và cố gắng không ngừng của em, ngày đó sẽ không xa.

Lời nói rất chân thật của Dĩ Như mới cách đây một tháng, mà giờ đây bỗng trở thành phỉnh phờ, tựa như trêu ghẹo niềm mơ ước thật dễ thương của chàng trai trẻ không bước qua được số phận. Dĩ Như dựa lưng vào tường, nước mắt tuôn thành dòng trên má.

-Sorry! Phillip.. I am so sorry!!!! ■

TRỘM NHÌN

1.-

*Đôi khi trộm nhìn em
Xem dung nhan đó bây giờ ra sao.
Em có còn đôi má đào như ngày nào?*

...

Vừa bước vào nhà nàng đã nghe giọng “lảnh lót” của chàng. Không biết từ lúc nào chàng cứ rên rĩ, ngâm nga những lời hát tình tứ đó. Nếu từ trước đến nay chàng vẫn thế thì chẳng có gì để nàng thắc mắc. Nhưng chàng vốn là người chẳng thích âm nhạc. Mở TV lên, chàng chỉ chăm chú vào mục tin tức hoặc thể thao. Nếu chương trình chuyển sang mục hát hò là chàng đứng dậy, đi làm việc khác. Vậy mà mấy ngày nay... Sự thay đổi này làm nàng thấy lạ, có hơi ngờ ngợ, và bây giờ thì... có hơi ngờ vực. Nàng gọi chị Cả kể lể. Vừa dứt lời, một tràng khuyến cáo nổi lên làm nàng thấy nổi nghi ngờ của mình không còn “ảo” nữa, mà là “thật”.

-Coi chừng nha, thời buổi bây giờ, anh trai này, em gái mưa, kết nghĩa rào rào trên facebook, trên Iphone. Nhờ kỹ thuật số cao siêu mà vợ chồng qua mặt nhau bằng những lý do rất hợp lý. Nào là phải tôn trọng sự riêng tư, phải tin tưởng nhau tuyệt đối. Nào là...

Nàng như mất hồn khi nghe thêm tin tức nóng bỏng:

-Nói vậy chứ cũng phải từ từ điều tra, đừng hỏi dồn, hỏi dập. Bị quê, nó trở mặt, nện cho một trận phù mả thì đừng đổ thừa tại tao. Hôm rày, tin tức loan báo nạn bạo hành trong gia đình tăng vọt. Con đại dịch này làm mọi người bị nhốt cứng trong nhà, nên mấy “thằng chồng” hay nổi điên bất tử.

-Em cần anh giúp gì không?

Một bất ngờ khác!. Có bao giờ chàng “ga lăng” và siêng năng như thế đâu. Nàng chưa kịp cảm động thì đầu óc lại nhanh chóng liên tưởng đến câu nói của bạn “Khi ông chồng bỗng nhiên ngọt ngào, nhỏ nhẹ thì phải đề cao cảnh giác. Có thể, chàng đang “ăn vụng” và mặc cảm tội lỗi làm chàng cảm thấy phải đền bù cho vợ. Hoặc là, khi có tình cảm mới, lòng phơi phơi yêu đời, người ta rất dễ tử tế với người chung quanh”.

-Em... có nghe anh hỏi không?

Nàng giật mình, nhìn quanh tìm kiếm.

-À!...anh... anh lật giá dùm em.

Dứt lời, nàng chợt nhớ câu chàng thường nói “để vậy ăn được rồi, lật chi cho mất thời giờ”. Nàng chờ tiếng càn nhả. Nhưng không, chàng vui vẻ đồ mớ giá ra rỏ, tiếng hát lại bật ra “*đôi khi trộm nhìn em...*”. Em? Em nào đây? Nàng muốn hỏi chàng câu hỏi ấy với tất cả nỗi bức bối trong lòng, nhưng nhớ đến hai chữ bạo hành, đành trút nỗi âm ức xuống những nhát dao đang bực con cá chưa kịp rã đông.

2.-

Cuối cùng thì quyển album cũng hoàn tất. Không biết nàng sẽ vui hay buồn, thích hay không thích những bức ảnh mà chàng đã chụp lén, sau rất nhiều ngày chàng ngồi trước TV, nhưng ánh mắt lại hướng sang căn bếp, nơi nàng lui cui làm đủ thứ việc. Có ở nhà một thời gian dài như thế này chàng mới nhìn rõ sự vất vả của vợ.

Một hôm, anh bạn đồng nghiệp điện thoại thăm và nói “Sao ông nào cũng than buồn, than chán, rồi đâm ra cau có, gắt gỏng. Hãy nghĩ đến những người đang nhiễm bệnh để thấy rằng mình

quá may mắn. Rồi ở nhà, thay vì lê lết trên sofa suốt ngày với phim ảnh, ta hãy tham gia các trò chơi với con cái, hay vào bếp phụ vợ, dọn dẹp, sửa sang nhà cửa để cảm nhận được sự đầm ấm của gia đình mà lâu nay vì chúi đầu vào công việc, chẳng bao giờ mình để tâm đến. Ông thử nhìn trộm vợ một ngày, thì ông sẽ thấy.....

-Thấy cái gì?

-Thấy cái mà ông nhìn đó. Ha! Ha!!! Chắc ông đang cho là tôi nhảm nhí. Nhưng sẽ không nhảm nhí chút nào, nếu ông khám phá ra nhiều điều thú vị như câu hát “*Đôi khi trộm nhìn em.....*”

Vậy là chàng bắt đầu “trộm nhìn” để bắt gặp một khuôn mặt rất quen mà lại rất lạ khi nàng chăm chút công việc nội trợ. Có lúc thông thả, có lúc vội vàng. Có lúc căng thẳng, bức bối, có lúc lại tươi tắn, nhả nài. Bàn tay nàng hoạt động không ngừng, cả cơ thể chuyển động, lúc sang trái, lúc sang phải một cách nhanh nhẹn ... Rồi giọng nói, lúc nhẹ nhàng, dịu ngọt, lúc gắt gỏng, giận dữ, khi những thằng nhóc con tíu tít đùa giỡn, hoặc cãi cọ hung hăng.

Tất cả những gì nhìn thấy đã cho chàng biết, vì sao mình và các con có được cuộc sống an lành với những bữa cơm nóng sốt trong căn nhà sạch sẽ, ngăn nắp. Những điều mà trước kia chàng không mấy quan tâm và chẳng hề ước lượng được bao

nhieu khó nhọc trong những việc không tên mà người vợ thân yêu đã âm thầm gánh vác.

3.-

-Trời ơi! sao anh chụp chỉ những tấm ảnh xấu hoắc vậy? Phải báo trước để người ta ăn mặc tươm tất, tươi cười vui vẻ chứ. Coi nè! tấm này đang vận công để chặt thịt, tấm này nhăn nhó như khi, vì đang nếm canh chua... chua quá! Còn mấy tấm kia nữa. Sao cứ nhè lúc em xấu nhất mà chụp vậy? Em không thích chút nào.

-Nhưng anh rất thích, vì nó đẹp ở một góc cạnh khác. Chính góc cạnh em cho là xấu, đã cho anh và các con một mái gia đình thật ấm êm, hạnh phúc. Em có biết là anh đã “trộm nhìn em” bao nhiêu ngày mới có được từng đó bức ảnh không?

À! Thì ra... “Em” chính là nàng. Vậy mà....

Cám ơn anh. Nàng nói rất thâm và từ bây giờ nàng tin rằng, dù đôi má đào không còn hồng như ngày xưa, nhưng nàng vẫn giữ được trái tim chàng. Trái tim nồng ấm biết trọng tình, trọng nghĩa. ■

TỬNG

-Út ơi! cho con lên nhà Út ở mấy bữa nha.

Nghe giọng nói tắt nghẹn của cháu trai, Út đoán ngay chuyện gì đã xảy ra.

-Ừa! muốn ở mấy bữa thì ở, Út sẵn sàng. Có ở luôn, Út cũng “quéo cảm” (welcome).

Tiếng cười bật ra từ phía bên kia đầu dây, dù nước mắt đang đầm đìa trên khuôn mặt méo xẹo, mà không cần đối mặt Út cũng có thể hình dung được một cách rõ ràng.

Gác điện thoại, Út thở dài ngao ngán. Tuy là dì cháu nhưng Út và Tửng -con của chị Hai- cách nhau có hai tuổi. Cùng trang lứa, nên hai người thân thiết với nhau từ thuở nhỏ. Cái thuở vừa lên hai, lên bốn, mà lúc nào thằng cháu trai cũng Út Út, con con, ai nghe cũng tròn mắt, trầm trồ trong sự ngạc nhiên “Ui Cha! cái thằng Tửng này lễ phép dữ ta!”. Bởi cháu lễ phép nên Út yêu thương hết lòng, hết dạ và bênh vực tới cùng. Ai mà đụng tới Tửng thì biết tay

Út, dù Út còm côi và nhỏ xíu như biệt danh “chí mén” mà các anh chị đặt cho Út.

Lớn lên, Út xót ruột, xót gan, khi thấy mấy đứa em hiếp đáp Tùng mà chị Hai của Út thì giả dúi, giả điếc, không rầy la hay nói một lời cho phải lẽ công bằng. Những lúc đó, Tùng chỉ biết gọi điện thoại cho Út. Lần nào cũng vậy, Út cầm điện thoại thiết lâu, nhưng từ đầu tới cuối chỉ nghe tiếng khóc thút thít, chứ không hề có một lời than vãn, trách móc. Cuối cùng, bao giờ cũng là tiếng thở hắt ra nhẹ, như vừa trút xong một gánh nặng trong lòng với câu nói gọn lỏn “Con cúp máy nghe Út”. Nước mắt ứa ra, Út giận chị Hai vô kể. Nếu là Út, Út sẽ dốc hết tình thương cho đứa con bất hạnh, dè dặt bù cái lỗi mình tạo ra nó mà không cho nó sức khỏe và sự khôn ngoan, lanh lẹ như những đứa trẻ khác. Đàng này, chị Hai chỉ cung yêu, chiều chuộng những con đứa xinh đẹp, giỏi giang. Bởi vậy, đâu có đứa em nào coi Tùng ra gì. Đúng là lũ vô tâm, nhờn nhờ hưởng hết những điều tốt lành, sung sướng mà chẳng xót xa khi thấy anh mình bị đối xử ghẻ lạnh bởi người mẹ chỉ chú trọng, nâng niu những đứa con “làm nở mặt, nở mũi cha mẹ”.

Lần này, không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng khi Tùng quyết định qua Út ở là chuyện không nhỏ.

-Dạ Út đây chị Hai. Chị khỏe hông? Sao... muốn nói chuyện với Tùng hả? Ồi! cái thằng khờ khờ, khạo khạo, nói năng có ra hồn, ra vía gì đâu mà nói với nó chi cho mệt. Ủa.. ừa... vậy sao? Bữa nay thì chị biết ai lấy bọc tiền của chị rồi hả? Nghe nói, bữa đó chị đòi kêu cảnh sát còng đầu Tùng mà. Vậy chứ bữa nay có ai tới còng đầu thằng con cưng của chị hông? Đồ ác nhơn sát đức, tay nó lấy tiền mà miệng thì chửi anh nó là “đồ gian tham, vô lương tâm, nè bà già gàn đần xa trời, có chút xiu tiền hậu thân cũng nở lòng ăn cắp”. Nói năng có tình, có nghĩa quá nên đâu có ai nghi ngờ gì nó, cứ nè Tùng mà kết tội. Tội nghiệp Tùng, hiền như cục đất, bị người này đá qua, người kia đá lại, chỉ biết khóc thôi chứ không biết tự biện hộ cho mình... Thiệt hả?... Ủa! để Út đếm coi chị hồi hận được mấy ngày. Hả...! à... thì ra vậy... Bây giờ không có đứa nào ngó ngang gì tới chị phải hôn? Tôi chỉ ở một mình...! Cô đơn, lạnh lẽo dữ hén. Biết.. biết... Út hiểu cái cảnh ở một mình. Từ ngày anh Công bỏ Út theo ông, theo bà thì Út cũng vô vô một mình chứ có ai đâu. Chị Hai nhớ hông, lúc đó Tùng có xin chị để Tùng qua ở với Út vài tháng cho Út nguôi ngoai, nhưng đám con của chị hòa nhau mắng nhiếc Út lợi dụng Tùng, muốn dụ Tùng về ở chung để có người hầu hạ. Tùng thì “không hiểu tại sao mấy đứa nó không biết thương Út. ” Nhưng Út đi guốc trong bụng tụi nó, nên Út

hiều hết. Bởi Từng đi rồi thì ai gánh cái nặng, cái nhọc dùm tui nó, vì hồi nào tới giờ, một tay Từng chăm sóc chị mà... Sao? chị bệnh dữ lắm hả? Trời! lo gì, con chị đứa nào cũng có hiếu lắm mà, chị nhấc điện thoại gọi một tiếng là tui nó ùn ùn chạy tới. Hả! vậy sao?... kêu cả buổi nhưng không thấy mặt đứa nào hết. Ngộ hén!... cái gì?... nó dám nói chị giả bộ... Vậy sao?... bây giờ chị mới biết, chỉ có Từng là lo quần áo mỗi khi chị bệnh. Đúng rồi! chỉ có mình Từng mới sợ chị chết, chứ tui nó còn bận kiếm tiền, đâu có thì giờ lo chuyện chết sống của chị. Út hỏi thiệt nghen, chị Hai kêu Từng về mà chị nhắm Từng ở được bao lâu, hay là năm bữa, nửa tháng, thằng Kiên lại kiếm chuyện làm tình, làm tội Từng, rồi đuổi Từng đi. Vậy mà lúc nào chị cũng bệnh nó. Chị làm mẹ kiểu gì vậy? Bất công, thiên vị... Hứ! thương đứa nào thì kêu đứa đó đi... Cái gì, Út nói oan cho chị hả? Chị Hai à! Út già đầu rồi chứ đâu phải là con nít mà không biết nhận xét. Út biết, chị kêu Từng về là để có người hầu hạ, chớ chị nhớ thương gì cái thằng con ngu ngơ, chậm chạp. Ha! ha!!! nói trúng tim đen rồi phải không? Nè, nói đằng hoàng thì nghe chơi, còn chửi rửa thì... Út thắng đây!!!

Út buông máy, cong người cười hả hê vì “trả thù” được cho Từng. Vừa quay vào trong, định lên tiếng gọi thì Út đã thấy Từng đứng ngay sau lưng với cái túi xách trên tay.

-Ủa! gì vậy Tùng?

Đưa tay gãi nhè nhẹ sau ót, Tùng rụt rè:

-Út đưa con về nhà dùm đi Út.

Út tròn tròn đôi mắt:

-Chi?

-Út ơi! khuya... một mình má đi tiêu, lỡ té...
hổng biết làm sao. Mợ Bảy nói, già cỡ má, té một
cái là đi luôn đó Út.

Út quay đi, rướn cổ, nuốt hai ba bận mà cái
cục nghẹn không chịu trôi xuống “Chị Hai ơi!
Tùng... vậy đó, mà sao chị hổng thương Tùng hả
chị?”. ■

TỈNH

Chị buông điện thoại, ôm mặt khóc nức nở. Lần đầu tiên chị rơi nước mắt, như một dấu hiệu thua cuộc trong việc giáo dục con cái, mà anh và chị luôn đối nghịch nhau trong quan điểm và cách thức hành xử.

Anh khe khẽ lắc đầu rồi mở cửa bước ra sân sau. Con giận của anh như đầy hơn khi nghe giọng nói nghẹn ngào của Vicky, được thu âm bằng điện thoại bởi cô em vợ:

-Con không tin là mẹ thương con. Mẹ thương mẹ thì đúng hơn. Mẹ muốn con học giỏi, muốn con trở thành dược sĩ, không phải vì tương lai của con, mà chỉ để mẹ khoe khoang với bạn bè. Con biết ngành học con đang muốn theo đuổi, sẽ không làm mẹ nở mặt bằng tấm bằng dược sĩ. Nhưng đó không phải là cái con muốn. Con muốn được cầm cọ, vẽ tranh. Con muốn được nhìn ngắm thiên nhiên, đàn

trải nỗi đam mê của mình qua nét cọ, qua sự pha trộn màu sắc đầy thú vị, chứ không muốn vùi đầu vào những công thức, những con số khô khan...

Vicky còn nói nhiều nữa. Những cảm xúc. Những buồn bã. Những thất vọng, mà vốn liếng tiếng Anh của anh không đủ để anh có thể hiểu tất cả. Nhưng anh tin, chị thừa khả năng để hiểu tận tường nỗi uất ức của con mình. Anh nhớ, thời gian đầu đến Mỹ, anh một mình làm lụng vất vả, lo toan chuyện cơm áo để chị dồn hết nỗ lực trong việc đèn sách, với mong muốn hoàn tất chương trình đại học “cho bằng chúng bạn“. Nhưng cuối cùng, vì quá đuối sức chị đành phải buông tay sau những cố gắng rã rời. Và từ đó, chị lánh mặt bạn bè “để khỏi phải xấu hổ”.

Thời gian ấy, chị sống triền miên trong mặc cảm thua kém. Không khí gia đình như chìm theo tâm tư ảm đạm của chị.

“Em ơi! mỗi người một số phận, mỗi người một hoàn cảnh. Hãy bằng lòng với cái mình đang có thì tâm hồn mới được bình an, vui vẻ”.

Những lời an ủi ngọt ngào của anh được trả đũa bằng sự gay gắt:

“An phận là tư tưởng của những người thụ động, lười biếng, không có ý chí tiến thân. Còn tôi, tôi muốn tiến thân, anh nghe rõ chưa?”.

Nhưng trớ trêu thay, không tiến thân được bằng khả năng của mình, chị bèn dựa vào con để ngẩng mặt nhìn đời. Từ tư tưởng đó, chị đã gián tiếp giao trọng trách nặng nề cho đứa con gái duy nhất của mình bằng sự ép buộc, kiểm soát gắt gao, để chị được tự hào về phần thưởng, về số điểm của con trong thành quả học tập.

Tội nghiệp con anh, tuổi thơ của nó không được vui đùa thỏa thích trên cầu tuột, xích đu, trên chiếc xe đạp chạy vòng quanh công viên, mà bị cột dính trên bàn học, với những trang sách chi chít chữ và con số.

Có lần, anh đọc cho chị nghe một bài viết về họa sĩ Danie Winn, người đã từ bỏ tấm bằng bác sĩ để theo đuổi niềm đam mê hội họa, hoàn toàn trái ngược với điều cha mẹ ông mong muốn. Nhưng với lòng yêu thương, cha mẹ ông đã hết lòng ủng hộ và cuối cùng ông đã đạt được sự thành công ngoài sức tưởng tượng. Anh hy vọng, câu chuyện này sẽ đánh

động trái tim sắt đá của chị. Nhưng không, chị quắc mắt, nói mà như hét vào mặt anh:

-Con mình là học sinh xuất sắc, tốt nghiệp ưu hạng, bao nhiêu trường đại học danh tiếng cấp học bổng, tại sao không theo ngành y để sau này giàu sang, có địa vị trong xã hội, mà lại chọn ngành học không tìm được việc làm, nghèo kiệt xác. Nó làm được gì với cái danh họa sĩ, hay phải ngồi ở lề đường vẽ tranh để kiếm sống. Anh cứ kể những chuyện vớ vẩn đó cho nó bắt chước, rồi cũng có ngày nó chống lại tôi.

Và ngày ấy đã đến. Nhưng không phải do anh, mà vì Vicky không chịu đựng được áp lực nặng nề. Chị làm cho con bé cảm thấy mình chỉ được thương yêu khi răm rắp tuân theo ý muốn của mẹ, khi thành quả học tập thật xuất sắc. Nếu ngược lại, nó chỉ nhận được sự lạnh lùng, nghiêm khắc. Vicky cảm thấy cô đơn ngay trong gia đình của mình. Cũng chính nỗi cô đơn đáng sợ đó đã đẩy Vicky đến một quyết định táo bạo. Thoát ly. Và nó ra đi trong im lặng. Chị ngất đi trong sự hoảng hốt tột cùng. “Tại sao? Chuyện gì đã xảy ra? Ai làm cho nó buồn?” Chị luôn miệng khóc gào với những câu hỏi

không được trả lời. Nhưng anh tin rằng, trong thâm tâm, chị là người hiểu rõ nguyên nhân hơn ai hết.

Năm mươi chín ngày sau khi Vicky rời nhà, chị bị viêm và vỡ ruột thừa phải vào bệnh viện và trải qua ca mổ khẩn cấp. Nỗi lo lắng, buồn bã triền miên, vì Vicky nhất quyết cắt đứt liên lạc, khiến anh chị hao mòn cả tinh thần lẫn thể xác, cộng thêm cơn bệnh hiểm nguy của chị, khiến anh suýt ngã quy. Nhưng khi nhìn thấy Vicky tắt tả chạy vào bệnh viện, anh cảm thấy mọi mệt mỏi như tan biến. Tiếng khóc nức nở của Vicky làm anh cảm thấy hạnh phúc tràn trề.

-Con xin lỗi mẹ. Con hứa sẽ không làm trái ý mẹ. Không làm mẹ buồn nữa.

Chị đưa bàn tay yếu ớt, vuốt tóc con với nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt phờ phạc, héo hon, vì thiếu ăn, thiếu ngủ suốt năm mươi chín ngày.

-Bây giờ, mẹ không cần gì hết, chỉ cần con thôi. Mẹ thương con, thương con nhất trên đời, con biết không?

Niềm xúc động khiến anh không ngăn được nước mắt.

Phép màu đã đến qua cơn bệnh bất ngờ của chị, và anh tin rằng, phúc lành của Ông Trên sẽ chan hòa trong căn nhà nhỏ bé, cũ kỹ, nhưng từ đây sẽ ngập đầy yêu thương.■

LỜI DẶN DÒ CỦA MÁ

Gia đình tôi không thuộc hệ giàu sang, nên khi qua đời, Má không để lại gì cho tôi -đưa con duy nhất- ngoài các dòng chữ trên những mảnh giấy rời, cất trong bọc plastic, được giấu kín dưới đáy tủ mà tôi đã tình cờ tìm thấy khi dọn dẹp lại căn phòng của Má.

Thời gian gần đây Ba tôi yếu nhiều, nên ông cũng không còn siêng năng trò chuyện, ngoài những câu an ủi ông dành cho tôi mỗi khi thấy tôi khóc “Má con đi êm ái như vậy là tốt lắm, đừng buồn con”. Có phải đó cũng là điều ba tự an ủi khi nhớ đến, nghĩ về người phụ nữ của đời mình, với những lo lắng, chăm sóc ông, từ thuở tóc xanh cho đến lúc da mồi, tóc bạc, bằng tất cả sự hy sinh và lòng yêu thương tận tụy.

Tôi rất sợ khi phải nhìn thấy những giọt nước mắt len ra từ đôi mắt già nua, lăn dài trên gò má hom hem, nhưng cũng không thể trả những mảnh giấy này vào nơi đã được cất giấu, nên một buổi chiều, khi ánh nắng tàn hiu hắt

ngoài khung cửa sổ, tôi ngập ngừng đưa cho ba. Ba hỏi:

-Gì vậy con?

Tôi áp bàn tay mình lên bàn tay giá lạnh, chỉ còn da bọc xương của ba, khẽ khàng hỏi:

-Ba xem, chữ viết của ai đây?

Ba đưa mảnh giấy lên ngang tầm mắt, rồi quay sang nhìn tôi. Trong khoảng lặng khá lâu, tôi như nghe rõ nhịp tim của ba. Thôn thốc. Bồi hồi. Với làn hơi yếu đuối ba nói bằng giọng nghèn nghẹn:

-Con đọc dùm ba.

*Ba con Nguyệt,
Em sắp xa anh rồi, sức yếu hơi tàn không còn lo cho anh được. Vậy anh ráng giữ gìn sức khỏe và tự lo cho mình, khi nào bệnh hoạn thì cho con biết, đừng buồn rầu gì hết. Vĩnh biệt ông ngoại Diễm Hạ-Diễm Hân. Chúc ông luôn mạnh khỏe và Chúa ban phúc lành cho ông.*

Sinh Nguyệt hai con,

Má biết sẽ ra đi, má gọi ba lại hai con săn sóc dùm má, đừng để ba buồn. Sinh, má nhờ con chịu cực khi ba con đau yếu. Nguyệt thì yếu đuối lắm, lo không nổi. Cảm ơn con là đưa con rất có hiếu với ba má.

Vĩnh biệt hai con. Chúc hai con luôn khỏe mạnh và được ơn Chúa ban.

Má.

BÀ CON NGUYỆT
 Em sắp xa anh rồi sức yếu hỏi Tân không còn lo
 cho anh được.
 Vậy anh ráng giữ gìn sức khỏe và tử lo cho
 mình, khi bệnh hoạn thì cho con biết, đừng buồn
 rầu gì hết.
 Vĩnh biệt ông ngoại - D. HẠ + D. HÂN.
 Chúc ông luôn khỏe mạnh và Chúa Phước.
 Sinh - NGUYỆT 2 CON BAN PHƯỚC TẠNH CHO ÔNG
 Má biết sẽ ra đi, má gọi Ba lại 2 con săn sóc
 dùm má đừng để Ba buồn.
 Sinh, má nhờ con chịu cực khi Ba con đau yếu
 Nguyệt thì yếu đuối lắm, lo không nổi.
 Cảm ơn con là đưa con rất có hiếu với Ba + Má.
 Vĩnh biệt 2 con.
 Chúc 2 con luôn khỏe mạnh và
 được ơn Chúa ban.

Má
 Thueee

Lau nhẹ giòng nước mắt, tôi cho tay vào bọc plastic lấy tờ giấy thứ hai đọc tiếp. Ba mím môi, giờ tay ngấn lại:

-Má con... cả một đời lo lắng cho chồng, cho con. Con nhớ không, hồi đó ba đi làm lương công chức chẳng có bao nhiêu, nhờ má con chi tiêu tận tiện, rồi chịu khó lặn lội quần áo may thêm. Nhờ vậy mà ba mua được chiếc Vespa và mua được căn nhà...

Giọng ba vang lên đều đều, khơi dậy trong tôi một quá khứ êm đềm, hạnh phúc của một gia đình chỉ có hai vợ chồng và duy nhất một đứa con gái được hưởng trọn vẹn tình yêu thương của ba má.

Má tôi, cả đời không se sua, chưng diện. Má chỉ là một người đàn bà giản dị, đơn sơ như lời dặn dò sau cuối trên mảnh giấy trắng mong manh để lại cho ba và tôi.

“Khi má mất, hai con chỉ mặc cho má bộ đồ đen, mang đôi vớ và đôi dép, rồi đem theo hai bộ đồ má gói sẵn, một khăn đội đầu và một khăn lau mặt”[]

PHẦN III

HẠNH PHÚC TRONG TAY

ĐẶNG HIẾU SINH

AI ĐÚNG, AI SAI?

Sau mấy lượt “dzô dzô” đầy “khí thế”, các ông đã từng có một thời tuổi trẻ chiến đấu ngoan cường để bảo vệ lý tưởng tự do, có vẻ gay cấn hơn trong mục tranh luận về cuộc chiến khốc liệt tại Ukraine.

- Thật không ngờ, Nga có sức mạnh quân sự gấp mấy lần so với Ukraine mà lại thất bại cay đắng. Chắc lão Putin cũng mang tâm trạng như Tào Tháo lúc đang uống rượu đế, nhai “kê lặc” (gân gà) trong một trận đem binh đánh Lưu Bị. Tào Tháo còn có Dương Tu đem chém cho đỡ quê rồi lui binh. Còn Putin chém ai đây để bỏ chạy mà không mất sĩ diện.

- Theo tôi, Nga không bao giờ bỏ cuộc. Một tên đồ tể như Putin, đã lỡ leo lưng cọp thì sẽ chơi liều mạng. Quân đội và vũ khí của Nga trội hơn quá nhiều, trong khi Ukraine chỉ có tinh thần chiến đấu kiên cường và phải nhờ vào sự yểm trợ vũ khí của Âu Châu và Mỹ, nên sẽ bị hạn chế rất nhiều.

- Tổng thống Zelensky đã nói “... Chúng ta không có lợi thế về kỹ thuật so với kẻ thù của mình. Chúng ta không cùng đẳng cấp ở đó”. Biết đâu, Nga

dám chơi một quả bom nguyên tử chiến thuật tại Ukraine. Liệu quân đội Ukraine có còn chiến đấu được không? Hoa Kỳ và Nato sẽ phản ứng thế nào? Vì sợ chiến tranh thế giới thứ ba với bom nguyên tử, Mỹ và Nato có dám đáp trả không? Vì vậy, tôi nghĩ cuối cùng Nga sẽ thắng. Đúng không?

-Ông sai rồi, đại nghĩa luôn thắng hung tàn. Ukraine có chính nghĩa làm sao thua được. Coi bộ ông “cuồng Nga” dữ hén!

-Ê! đừng chụp mũ bậy bạ nghe.

-Xin lỗi à nha, tôi đâu có dư tiền để mua mũ chụp cho ông. Rõ ràng ông vừa nói “cuối cùng Nga sẽ thắng”.

Anh Hậu xua tay:

-Bây giờ, tình thế đã chuyển biến khác với dự đoán của mọi người. Mục tiêu ban đầu của Nga là tiếp quản hoàn toàn Ukraine, nhưng không nuốt được nên Nga buộc phải thay đổi chiến lược, chỉ cố gắng chiếm giữ vùng Donbas. Các khu vực ly khai Donetsk và Luhansk có các phiên quân thân Nga hỗ trợ, nên có thể họ sẽ thắng và Nga sẽ tạm ngừng chiến tranh rồi tính sau, vì kinh tế cạn kiệt... Nhưng hai ông ơi! đừng tranh đúng, tranh sai khi mình không thể hiểu hết những toan tính của....

Anh Hậu chưa dứt lời, anh Kiên đã trợn mắt, đặt ly bia xuống bàn cái cộp. Thấy tình hình bắt đầu căng, anh Lân vội xen vào:

-Nè, bữa nay tôi muốn khùng vì chiến tranh lạnh ở nhà, nên ra đây gặp mấy ông, nói chuyện cho khuây khỏa. Làm ơn đổi đề tài vui vui đi cho tôi nhờ.

Anh Trần quay sang hỏi sau khi hóp ngum bia đã lạt:

-Lạnh cỡ nào nói nghe thử coi.

-Thật ra, tôi “có những niềm riêng” giấu kín bấy lâu nay không dám thổ lộ cùng ai. Số là tiệm nail của bà xã tôi mấy năm gần đây làm ăn khấm khá, nên bà bắt đầu ăn diện. Khổ nỗi, năm nay bà cũng năm bó rồi mà bắt chước các cô thợ trẻ, mặc toàn thời trang của tuổi “teen” mới chết chứ. Tôi góp ý thì bà nói “Làm chủ mà ăn mặc thua thợ, tui nó cười, chê mình nhà quê”. Cũng có lý. Nhưng cái tính “lạ đời” của bà làm tôi quá mệt mỏi.

-Lạ đời chỗ nào? Bà bắt ông đi theo xách giỏ hả?

-Nếu chỉ xách giỏ thì chẳng có gì đáng phàn nàn. Đằng này, thay vì vào phòng thử đồ rồi chọn

cái mình thích, bà lại ôm hết về nhà. Sau khi mặc thử, cái nào ưng bà giữ lại, còn lại bao nhiêu thì đem trả.

Anh Hậu cười khà khà:

-Người lạ là ông đó. Bà không lấy hết thì tiền trong ngân hàng của ông không bị hao hụt. Khỏe re còn than thở gì nữa.

-Vấn đề không phải là tiền, mà vì... người phải đi trả đồ là tôi. Tính tôi xưa nay rất ngại làm chuyện đó. Lỡ mua món gì không vừa ý, tôi nhét vào góc tủ, rồi sau đó cho ai là xong. Nhiều lần tôi cự nự “Lần sau, bà làm ơn mặc thử, rồi chọn ngay trong tiệm, chứ đừng bắt tôi cứ phải cười cầu tài với mấy con nhỏ tính tiền, vừa hỏi, vừa cười như chế giễu khi biết tôi bị vợ đi”. Không thèm quan tâm đến nỗi khổ của tôi, bà vô tư đùa giỡn “Trời, được dịp thỏ thẻ với mấy nàng mắt xanh tóc vàng, khoái quá còn làm bộ”. Mỗi lần thấy bà khệ nệ mang quần áo về là tôi lạnh tóc gáy. Bà mặc thử rồi đi qua, đi lại, điệu đà hỏi “Anh ơi! đẹp không?”. Biết mình sẽ không thể nào thoát được “tai kiếp”, nên tôi phang ngang cho bõ ghét “Bà mà đẹp thì thế giới này sẽ không còn người xấu”. Thế là chiến tranh lạnh xảy ra. Nhưng đến hồi kết cuộc thì tôi vẫn là người sắp hàng trước quầy “Customer service” để trả đồ.

-Tại sao ông phải đi trả mà không phải là bà?

-Ở nhà, bà chỉ giỏi tài lần tôi thôi, chứ ra ngoài thì mắc cỡ.

-Vậy là ông được vợ xếp vào hàng chai mặt. Vui thiệt. Dzô! Dzô.

Sau khi ực hết ly bia, anh Lân hùng chí kể tiếp:

-Chưa hết, còn vụ này mới dữ dội nè. Trước đại dịch, hai vợ chồng về Việt Nam dự đám cưới thằng cháu. Khi chuẩn bị đến nhà hàng, bà lôi trong vali ra một chiếc áo đầm xịn ở Nordstrom, gần sáu trăm Mỹ kim và cái xách tay hiệu LV, giá cao ngất ngưỡng. Nhìn số tiền tôi tá hỏa tam tinh, miệng đờ ra không nói được câu nào. Bà nhìn tôi, cười đắc ý “Em biết anh xót tiền, nhưng đừng lo, túi tiền của anh không bị mẻ một xu, trong khi mấy con bạn “đại gia” của em sẽ lé mắt. Anh giúp em giấu kỹ cái bảng giá vào bên trong áo. Nhớ đừng cắt bỏ, khi về Mỹ, “mình” đem trả, lấy tiền lại, mát mát gì đâu mà sợ. Anh thấy em tính giỏi không?”. Nghe tới đó lỗ tai tôi lùng bùng. “Mình” là ai, ngoài thằng già này. Hết ý kiến. Làm gì bây giờ? không lẽ lại cãi nhau cho em cháu chê cười. Thấy tôi im lặng, bà bồi thêm cú chót để chắc ăn việc làm đó đúng “Em thực hiện y chang lời anh nhắc nhở -nhớ mặc quần áo đẹp để lấy

le với thằng bồ cũ của em”. Thì ra, tôi đã sai khi quên mất cái tính “lạ đời” của vợ mình nên nói đùa không đúng chỗ, mà tôi là người lãnh hậu quả. Không biết bà vợ tôi hãnh diện đến chừng nào lúc bạn bè của bà sầm soi cái xách tay hiệu nổi tiếng và trầm trồ khen ngợi bộ đầm bà mặc, theo cái “Đúng” của bà, trong khi tôi quá ngượng vì cái “Sai” của mình.

Bạn thân mến,

Chuyện dài chiến sự Ukraine đã gây xáo trộn khôn lường trên mọi mặt, từ chính trị đến kinh tế và tạo ra biết bao khó khăn cho nhiều quốc gia trên thế giới. Bi thảm nhất là nạn nhân của chiến tranh. Nhà tan cửa nát, ly tán, chết chóc. Tác động của nó cũng sẽ ảnh hưởng không nhỏ đến cuộc sống của chính chúng ta tại đất nước an bình này. Không ai đoán được ngày sau sẽ ra sao. Nhưng những tranh cãi trên bàn nhậu có thể sẽ dẫn đến “chiến tranh nhỏ”, có thể làm sút mẻ tình bạn như chơi.

Anh Lân đã kịp thời cứu vãn tình thế bằng câu chuyện “cười ra nước mắt” không kém phần lâm ly. Anh cũng là một nạn nhân đáng thương, nhưng đành phải một mình ôm nỗi đắng cay, vì không làm sao thay đổi được nhận thức của vợ để chị nhận ra cái “Sai” của mình trong mục đích đúng đắn là làm đẹp của phụ nữ. Chị thoải mái mua

sấm, ăn diện mà không cần biết có ai bị thiệt hại về tinh thần, vật chất vì mình. Chỉ biết làm sao để không mất thời giờ, tiền bạc nhiều mà lại được người khác ngưỡng mộ như chị nghĩ! Điều đó đối với chị là “Đúng”. Hành động này phát sinh từ tư duy của chị, và anh chồng đừng mong thay đổi, ngoài việc căm lặng để gia đình được sống trong bầu không khí an bình.

Thật không dễ dàng để thay đổi nhận thức của một người, dù đó là người thân cận nhất. Vì cuộc sống là một sự đấu tranh liên tục, mà con người phải phán đoán giữa Đúng và Sai. Sự phán đoán mỗi người đều tùy thuộc vào tư duy mỗi người. Mà tư duy của từng người, vừa tự biến đổi qua quá trình hoạt động của bản thân, vừa chịu sự tác động biến đổi từ môi trường xã hội thông qua hoạt động có tính vật chất.

Thôi thế đành thôi anh Lân ơi!. Đành ngậm ngùi nhìn bà U50 vô tư với cái bóp LV mà thầm nguyện “Xung quanh là trần gian, chỉ xin em huyền nhiệm, lung linh một thiên thần”.(*)

* Ca khúc Những ngày Sài Gòn-Thơ Lâm Xuân Thi-Nhạc Hoài An

LÃNG... XỆT

1.-

-Thôi đi bà, làm bà ngoại rồi mà còn nắm tay, nắm chân gì không biết. Bộ bà đi không nổi sao mà đòi tôi dắt?

Ông gạt tay và liếc ngang bà một cái rồi xăm xăm đi vào quán phở. Bà muốn cầm tay ông, tìm chút hơi ấm giữa tiết đông lạnh giá với từng cơn gió rét, nhưng thái độ của ông làm bà cảm thấy hụt hẫng. Lùi thui bước vào bàn, bà tự tay kéo ghế, nét mặt tiu ngưu. Hai ông bà chẳng ai nói lời nào.

Ông chọn cho mình một tô phở đặc biệt với nước béo, hành trần. Bà cau mày nhìn ông, đôi mắt đôi sang hình viên đạn, giọng nói chát chúa như lần đạn thoát khỏi nòng súng:

-Cholesterol cao ngất ngưỡng mà không chịu kiêng cử, lúc nào cũng “nước béo, hành trần”. Bữa nào nghệt tim mới biết thế nào là béo... béo!

- Muốn ăn gì chọn lựa, để thằng cháu nó chờ kìa.

Ông ngược nhìn cậu tiếp viên đang cười tủm tỉm.

-Đi nhà hàng thì phải ăn cho ngon mới đúng điệu phải không cháu?. Ai như bà, vào nhà hàng mà cứ như ăn chay, thà ở nhà ăn cho khỏe cái thân.

-Dạ, không sao đâu, bác gái cứ thông thả chọn, cháu chờ được mà. Thấy hai bác vui tính.... giống như bố mẹ cháu, lần nào đi ăn, hai ông bà cũng khích tướng nhau. Bố cháu nói, nhờ vậy mà sống lâu. Ha!ha!!! thôi bác gái cứ xem thực đơn, chút nữa cháu quay lại.

-Bà thấy chưa, cứ cái tật kiểm soát việc ăn uống của tôi, tụi nhỏ mới dám chọc quê mình.

-Thì cũng tại ông, tưởng ra ngoài ăn cho vui, nhưng ông lại làm tôi bức bối. Tôi qua, xem phim Hàn quốc, tôi thấy có câu nói rất thích hợp với ông

“Trên đời có ba loại đàn ông đáng ghét. Thứ nhất là loại đàn ông không biết “ga lăng” với vợ. Thứ hai là loại đàn ông, trước mặt người khác phải phình ra cho có vẻ oai phong để chứng tỏ với mọi người, tôi không phải là “thằng sợ vợ”. Thứ ba là loại đàn ông khôn vặt, biết thừa nước đục thả câu, biết chọn nơi, chọn lúc không ai ngăn cản được, để ăn cho đã cái răng, không chịu kiêng cử, dù tim gan, phèo phổi đã rệu hết rồi”. Ông là loại hàng hiếm, vì một mình ông gom hết cả ba.

-Ừ! tôi là hàng quý hiếm mà. Còn bà thì không biết trân trọng cái gì mình có, tối ngày cứ chờ tôi sơ hở là bắt bẻ. Nói thiệt, bà đừng giận, nhiều khi... tôi thấy bà lãng xẹt.

2.-

-Ông có thấy bà Khuê hôm đám cưới con ông Quan không?

-...

-Ông thấy chiếc áo đầm bà ấy mặc có đẹp không?

-Tôi có để ý đâu mà biết.

-Ừ! thì... mấy đứa nhỏ hay bảo tôi, mẹ mặc áo đầm cho thoải mái, mùa hè mà mặc quần tây chỉ cho chật chội, khó chịu. Nghe tụi nó nói cũng đúng, nên tôi định... ông thấy được không?

-Sao lại không? miễn bà thích là được.

-Ừ! ngày mai ăn đám giỗ ở nhà chú Thiện, thế nào cũng có bà Khuê. Ông nhớ nhìn kỹ, rồi bữa nào ông đi với tôi, tìm mua một cái.

Ông nhiệt tình:

-Muốn thì ăn cơm xong tôi chở bà đi.

Cửa tiệm quần áo khá lớn, bà lạng tới, lạng lui bao nhiêu bận, quanh khu bán quần áo và khu giày dép mà chẳng thấy ông. Một lúc chớm mệt, bà đâm bực bội, nên đứng nép bên phòng thử quần áo, lục bóp, tìm điện thoại thì nghe tiếng ông vang vang bên dãy quần áo phía sau phòng thử.

-Vâng chào chị. Gặp chị sau nhé.

Bà rẽ sang trái, thấy ông đang ngắm bà Khuê với nụ cười tươi tắn trên môi. Bà đến bên cạnh rồi mà đôi mắt ông vẫn còn đeo dính sau lưng bà Khuê.

Bà hắng giọng, ông quay lại nhìn, rồi chỉ tay về phía trước, không tiếc lời khen ngợi:

-Bà nhìn xem, bà Khuê mặc chiếc áo trông đẹp quá, phải không?

Bà liếc ông một cái, giọng thật nhỏ nhưng nặng còn hơn búa tạ:

-Phải rồi, bởi vậy ông mới nhìn nhỏ giải.

-Cái gì? thì... chính bà bảo tôi nhìn, sao giờ xiên xỏ tôi là sao?

-Hừ... ông sinh tật dè xòm hòi nào vậy? già cúp thùng thiếc rồi nha.

Ông nhìn sừng bà. Lời phê phán nặng nề của bà làm cơn giận của ông bùng lên:

-Cái bà này, sao biểu tôi nhìn... giờ lại xỉa xói, móc ghéo. Hừ! lẳng xẹt!

Ông quay lưng đi một mạch ra cửa, lên xe, nhấn mạnh chân ga. Bà vẫn đứng đó, hậm hực chờ ông trở lại mà không ngờ mình đã bị bỏ lại.

Cô Trâm vừa cười, vừa lắc đầu với chút ngán ngẩm:

-Đây chỉ là hai câu chuyện tiêu biểu cho hàng chục, hàng trăm lần cãi nhau của bố mẹ em. Mẹ em lúc nào cũng kết thúc cuộc cãi vã bằng câu nói quen thuộc “Sao tôi với ông tối ngày cứ gấu ó nhau vì những chuyện lằng xẹt vậy hè!”. Buồn cười là hai chữ lằng xẹt in trong trí của thằng bé út nhà em. Mỗi lần ông bà cụ bắt đầu to tiếng là thằng nhỏ chạy vào nín áo em, chỉ vào phòng ông bà nói “Mẹ, ông bà lại... lằng xẹt nữa kìa”.

Bạn thân mến,

Trong bữa tiệc mừng kỷ niệm ngày cưới của một cặp đôi, sau khi quan khách nâng ly chúc mừng rất náo nhiệt, “Cô dâu chú rể bốn mươi năm” cười như pháo nổ khi chia sẻ kinh nghiệm về cuộc hôn nhân của mình.

-Bí quyết để sống đến ngày hôm nay, cũng như còn giữ được mái ấm gia đình trong suốt bốn mươi năm nội chiến từng ngày, trên một chiến trường chỉ có hai đối thủ, mà cho đến giờ này không người nào chết, là phải chấp nhận sự thay đổi của chữ “lằng” trong ngôn tình của hai người”.

-Ý anh là sao?

Người MC thắc mắc hỏi. Với khuôn mặt hớn hở, chú rề nói:

-Lúc mới yêu, tụi tôi luôn dành cho nhau những gì lãng mạn nhất. Rồi từ từ... không biết từ bao giờ, sự lãng mạn biến mất với những cuộc tranh cãi vì những chuyện không đâu, nếu không muốn nói là lãng xẹt”.

Một tràng pháo tay vang lên biểu hiện sự đồng tình của hầu hết quan khách có mặt ngày hôm đó. Tiếp lời chú rề, người MC hào hứng kể chuyện tiếp:

-Có một ông chồng, suốt đời luôn chí thú làm ăn để có tiền lo lắng cho gia đình, con cái. Ông không hề quan tâm đến kỷ niệm ngày cưới hay sinh nhật vợ. Đến tuổi về hưu, ông có dịp tham dự tiệc tùng của bạn bè vào những dịp lễ đặc biệt ấy, thấy hay hay nên ông có ý định sẽ dành cho vợ một ngạc nhiên đặc biệt. Đúng ngày cưới ba mươi lăm năm về trước, ông mua lẵng hoa lan thật đẹp để tặng cho vợ. Với ý nghĩ bà sẽ cảm động đến rơi lệ vì món quà bất ngờ này. Về đến nhà, ông nhẹ nhẹ mở cửa bước vào, giấu lẵng hoa sau lưng, đến bên bà đang loay hoay trong bếp, ông kê mặt vào gáy bà thủ thỉ “Hôm

nay, để kỷ niệm ngày cưới của tụi mình, anh có món quà tặng em”. Rồi ông hớn hờ đưa lẵng hoa lan ra. Không ngờ, bà trừng mắt “Bộ ông trúng gió hả? tôi dặn ông mua bó rau muống để nấu canh, sao không mua mà mua cái thứ này làm chi. Lãng xẹt hà!”.

Người MC còn “bonus” thêm một câu chuyện, mà theo anh “có thể xếp vào hàng lãng xẹt”.

-Trong tang lễ ông chồng già, bà vợ vừa khóc, vừa kể lể “Ông ơi, sao bỏ tôi mà đi. Từ nay tôi sống một mình, đâu còn ai cãi nhau với tôi nữa”.

Cuộc đời thường là một nghịch lý. Có câu nói “Thứ duy nhất chắc chắn, là không có điều gì chắc chắn. Thứ duy nhất không thay đổi, là sự thay đổi”. Hay trong một chuyện vui cười, con bò nói rằng: “Ai cũng bảo mình ngu (ngu như bò), nhưng lại muốn uống sữa mình để được thông minh!”

Vợ chồng già cũng vậy, sẽ đến một ngày nào đó, khi người bạn đường sống bên mình gần hết cuộc đời không còn nữa, ta mới nhận ra rằng, vì thương yêu, muốn thay đổi người chồng/ người vợ điều này, điều nọ, cho cuộc sống lứa đôi hạnh phúc

hơn, nhưng ý tốt đẹp đó đã sinh ra những va chạm từ biết bao điều nhỏ nhất, đã không thay đổi được gì, mà chỉ thay đổi từ chỗ lãng mạng của một thời xuân xanh hạnh phúc thành lãng xẹt khi tóc đã thay màu. Để rồi... một ngày sẽ có người thâm thì thương khóc “Lãng xẹt ơi, sao đành bỏ tôi mà đi!”. ■

CHO CON ĐIỀU GÌ?

Vừa chích ngừa được vài tháng thì các tiểu bang chấm dứt lệnh hạn chế. Vợ chồng anh Khiêm giải tỏa căng thẳng bằng cách đi thăm bạn bè đã hơn mười mấy năm không gặp.

Đầu tiên là Khánh, người bạn thân cùng sống ở trại tị nạn Galang, Indonesia, từ năm 1985. Anh chị có một bé gái và sau này có thêm một con trai khi đến Mỹ. Định cư tại Texas và làm việc khá vất vả, dành dụm, tiết kiệm từng đồng từng cắc để thực hiện mong ước “làm chủ lấy mình”. Và anh chị đã thành đạt ý nguyện khi mở một tiệm bán bánh mì. Ban đầu chỉ là tiệm nhỏ, sau đó mở rộng ra và tiệm ngày càng phát triển, với số lượng khách đông đảo hơn dự tính.

Khoảng năm 2003, anh Khiêm có đến thăm, nhân dịp con gái anh chị Khánh tốt nghiệp phổ thông. Lúc đó, anh chị đã mua căn nhà khá lớn nằm trên khu đất rộng, ở vùng Bắc Houston. Anh Khiêm

trầm trở và thích thú, vì căn nhà này ở vùng DC -nơi anh gia đình anh đang ở- ít nhất cũng trên một triệu đô. Chị Khánh nói “Mua căn nhà này, để mai sau thằng Tùng lập gia đình về ở chung, chứ thật ra chúng tôi đi làm suốt tuần, chỉ nghỉ ngày thứ Hai, rồi phải lo lau chùi, dọn dẹp hết ngày, có hưởng thụ được gì đâu”.

-Lần này gặp lại, trông anh chị già hẳn ra ở tuổi sáu mươi lăm với mái tóc bạc phơ. Trong bữa cơm chiều thân mật, anh Khánh tâm sự trong tiếng thở dài.

-Trâm đã lập gia đình và có hai đứa con. Vợ chồng nó cùng làm việc cho hãng bảo hiểm Farmer, đang sống ở Austin. Khi Trâm hoàn tất chương trình đại học, tôi muốn để lại tiệm bánh mì cho nó. Tiệm rất phát đạt, thu nhập cao, số lượng nhân viên phụ giúp đầy đủ, nó không phải làm việc cực nhọc. Vừa tự làm chủ, vừa có lợi tức cao hơn tiền lương hàng tháng, rồi lại ở chung nhà với cha mẹ, chẳng phải tốn kém gì, vậy mà nó nhất quyết từ chối. Bây giờ có chồng, dọn về Austin, sống tàng tàng ở đó.

-Còn cháu Tùng thì sao?

Anh Khánh lắc đầu, than thở tiếp:

-Ôi, cái thằng cứng đầu này làm vợ chồng tôi muốn điên lên được. Thằng bé học giỏi, tốt nghiệp điểm cao, nên tôi muốn nó theo học ngành y tại trường đại học nổi tiếng ở Houston. Trường gần nhà, rất tiện lợi cho việc ăn ở, học hành. Vậy mà nó có nghe lời cha mẹ đâu, theo bạn bè, gia nhập binh chủng Hải quân và phục vụ trong quân đội năm năm. Giải ngũ về, làm nghề địa ốc, cưới vợ Mỹ, mua cái nhà cách đây hơn một tiếng lái xe để ở. Thấy vậy, tôi gọi vợ chồng nó về đây, nhà rộng thênh thang mặc sức mà ở, nhưng nó nói “muốn được riêng tư”. Thiệt tình, cái đám nhỏ này không hiểu được. Nhớ hồi còn trẻ, mình mong được cha mẹ lo như vậy cho sướng tấm thân mà có được đâu.

-Năm nay đã tới tuổi hưu rồi, anh chị cũng tính chuyện nghỉ ngơi đi chứ.

-Số tội này còn vương vớ nợ trần, nên không nỡ rời bỏ cái tiệm đang ăn nên, làm ra. Điều quan trọng là cũng muốn vun vén ít tiền của, để lại cho con cháu về sau.

Chị Khánh chen vào:

-Giờ đến phiên hai ông bà thành thật khai báo đi chứ.

Hớp chút bìa cho mát giọng, anh Khiêm bắt đầu câu chuyện gia đình mình:

-Vợ chồng tôi cũng còn tiệm “grocery”. Năm rồi, giãn cách xã hội vì dịch bệnh, vậy mà tiệm chúng tôi khá lên. Bây giờ, có cậu em phụ việc, nên mới đi chơi được. Quần quật suốt mười lăm năm, không có ngày nghỉ. Chắt chiu tiền bạc để lo cho con học hành, mong nó theo đuổi ngành nghề kiếm được nhiều tiền và được trọng vọng, nhưng có đứa nào chịu nghe đâu. Thấy con mấy người bạn, đứa bác sĩ, đứa dược sĩ mà mắc ham.

-Ừa, mấy năm trước nghe chị nói cháu Nga học dược sĩ mà?

-Ừ, thì tụi này thuyết phục gãy lưỡi nó mới đồng ý, nhưng học một năm thì bỏ, theo đuổi ngành thẩm mỹ. Hiện tại, nó cũng có “business” riêng. Con em kế là Hạnh, tôi bảo nó “Con học dược sĩ cho ba đi”, nó cười cười, không cãi một lời, nhưng cuối cùng theo học “Graphic Design”. Ngày xưa, tôi là dược sĩ, có tiệm thuốc tây ở Việt Nam, sang đây, không có điều kiện để đi học lại, nên phải bỏ dở. Giờ mong có một đứa con nối nghiệp mình, nhưng coi như trượt quớt. Còn thằng Út thì xin tiền ba mẹ để theo khóa học sửa hệ thống “Engine Control Unit” của xe. Nó nói, khi lấy được bằng thì sẽ đi làm, để kiếm tiền theo học ngành luật, mà không cần

ba mẹ giúp. Thật là khổ tâm, mấy mươi năm mình làm việc cực nhọc, tiết kiệm tiền bạc, mong sao cho con học cái nghề như mình muốn, nhưng trật đường rầy hết trơn. Cũng như anh chị vậy, tôi hết sức cố gắng lo cho con cái, mà chẳng đứa nào theo ý mình, cũng chẳng quan tâm đến tài sản cha mẹ gầy dựng để lại cho chúng. Chị em nó, đứa nào cũng từ chối thẳng thừng “Ba mẹ cứ giữ đó mà dưỡng già, tụi con tự lo thân được rồi”.

Ở cuối bàn, Chị Khiêm lắc đầu, nói nhỏ vào tai chị Khánh:

-Quanh quẩn từng ấy chuyện mà cha con gặp nhau lúc nào cũng hực hực mất vui. Thời nào phải theo thời ấy. Bây giờ làm sao có chuyện cha mẹ đặt đâu con ngồi đó, phải không chị?

-Thật ra, mới đầu tôi cũng muốn hướng con cái đi theo con đường mình vạch sẵn, nhưng dần dần thấy suy nghĩ đó đã lỗi thời, nên thôi, không có ý kiến gì về chuyện học hành của tụi nó nữa. Nhưng ông Khánh thì ngược lại, lúc nào cũng cho mình đúng. Bởi vậy, tụi nó lén đặt cho ông biệt danh “ông bố độc tài”.

Bạn thân mến,

Rất nhiều bậc cha mẹ thuộc thế hệ trưởng thành ở Việt Nam, thường hướng dẫn con cái theo quan niệm rất cũ của mình - đã bén rễ sâu từ bao đời- ấn định sẵn cho con cái theo lối đi mà họ cho là phải như thế mới thành công, hạnh phúc. Họ hy sinh làm việc vất vả, làm chủ cơ sở thương mại, mua đất, mua nhà to và muốn con cái tiếp quản công việc mình đang làm, hoặc muốn con cái phải trở thành bác sĩ, được sĩ mới giàu có và được trọng vọng. Dầu biết điều đó xuất phát từ tình yêu thương, mong muốn con có sự nghiệp vững vàng, không phải oằn vai, vất vả chống chọi với thách thức cuộc đời, nhưng rất nhiều lãnh vực trong xã hội trước đây giờ đã đổi thay, có cái đã biến mất, mà phụ huynh vẫn khư khư không chịu thay đổi tư duy. Họ đã dùng những định kiến của mình ép con cái, không cho chúng cơ hội thực hiện niềm mơ ước tuổi trẻ.

Vấn đề để lại tài sản, vật chất cho con sau này, không có gì sai, thật sự còn cần thiết, nếu cha mẹ có điều kiện và một kế hoạch tốt. Sở hữu một kiến thức sâu rộng và một tài sản hay cơ sở kinh doanh có sẵn, con cái sẽ dễ dàng lập nghiệp theo cách mà chúng chọn. Nhưng đừng nghĩ tài sản là yếu tố nhất thiết, sẽ bảo đảm sự thành công cho con cái, mà đó có thể chỉ là sự trợ giúp bước đầu hay là một chỗ dựa trong lúc ngặt nghèo khi vấp ngã.

Điều quan trọng nhất mà người viết muốn gửi gắm nơi đây là, cha mẹ hãy làm hết sức những bổn phận với tình yêu vô điều kiện cho con cái, khi chúng còn sống kề cận bên ta. Cho chúng lời khuyên theo kinh nghiệm của ta, nhưng phải tôn trọng quyết định chọn hướng đi của chúng. Thử và sai lầm. Sai lầm rồi tự đứng lên. Đó là quy luật tất yếu của quá trình trưởng thành. Đừng thất vọng và tự dằn vò khi con cái chọn con đường đi khác hướng, không theo ý mình, rồi nghĩ chúng sẽ thất bại.

Ngày nào còn sống với tâm trạng như thế, thì cha mẹ mới thật sự là người thất bại và bất hạnh, vì không thấy đâu là niềm hạnh phúc của người đã yêu thương và nuôi con khôn lớn. ■

CHƯA CÓ CÂU TRẢ LỜI

Hơn hai năm tôi mới gặp Diệu, cô bé vẫn vui tươi, lí lắc như thuở nào. Nhìn ngón tay đeo nhẫn của Diệu trông tron, tôi ngạc nhiên:

-Ừa! Diệu chưa đám cưới hả? Cháu với Thụy sao rồi?

Ngập ngừng giây lát, bằng giọng trầm buồn Diệu tâm sự.

Diệu quen Thụy trong buổi tiệc sinh nhật tại nhà người bạn cách đây hơn ba năm. Ngay từ giây phút đầu, nét tuấn tú và tính tình lịch thiệp của Thụy đã cuốn hút Diệu, người con gái chưa từng có bạn trai. Sau đó không lâu, Diệu trở thành bạn gái của Thụy. Thụy học giỏi và tốt nghiệp kỹ sư với điểm cao, nên có việc làm khá vững vàng. Cả hai cùng tham gia sinh hoạt trong một đoàn thể. Diệu và Thụy

có nhiều sở thích hợp nhau, nên có thể cùng nhau nói chuyện và thưởng thức những chương trình âm nhạc, nghệ thuật rất tâm đắc, và một điều không kém phần quan trọng là cùng tôn giáo. Dù lớn lên ở Mỹ, nhưng Thụy đã được giáo dục theo lối Việt Nam. Thụy nói tiếng Việt giỏi, lễ phép với người lớn, nên mọi người trong gia đình Diệu đều cảm mến. Hơn một năm trôi qua, sự quan hệ của Diệu và Thụy rất tốt đẹp vì được sự đồng ý của hai gia đình. Càng ngày Diệu càng yêu Thụy hơn và nghĩ rằng anh sẽ là người chồng hoàn hảo mà Diệu hằng mong ước.

Năm trước, Diệu và Thụy cùng tham dự Trại Hè do nhóm tổ chức ở một khu nghỉ mát rất nên thơ. Nhóm trưởng phân chia phòng ngủ cho tất cả bạn nữ, còn các bạn nam thì ngủ ở phòng game và phòng khách. Việc nấu nướng thì phân chia theo từng tổ, có nam nữ phối hợp. Thụy và Diệu vào cùng một tổ. Trong những trò chơi, Thụy luôn là người rất năng nổ, nhưng trong lúc thi đua lại lộ tính nóng nảy hay đôi co với đội bạn. Có một trận tranh tài bóng rổ, Thụy đã cãi quyết liệt về một lỗi mà anh cho là oan, khi bị trọng tài ghi banh rơi ra ngoài biên. Thụy nhất quyết là banh rơi sát đường biên. Dù các bạn trong

đội can ngăn, Thụy cũng nhất quyết mình đứng và lớn tiếng phản đối trọng tài rồi nghỉ chơi. Đứng bên ngoài, quan sát từ đầu sự việc, Diệu rất bất mãn thái độ của Thụy. Khi Thụy bỏ ra ngoài với khuôn mặt đỏ gay vì tức giận, Diệu đến bên khuyên nhủ:

-Thôi bỏ đi, chỉ là chơi đùa cho vui, chứ có phải ăn thua bạc triệu đâu mà anh giận dữ như thế.

Thụy quay lại quát:

-Em biết gì mà nói. Nếu ăn thua bạc triệu thì anh không bỏ cuộc đâu!

Diệu càng bất bình trước thái độ hung hăng của Thụy nên bỏ đi. Suốt buổi chiều hôm ấy, Diệu không nói chuyện với Thụy. Ngày hôm sau, đến phiên toán của Diệu nấu ăn, Diệu lại khám phá ra Thụy có thêm tính lười biếng. Khi dọn dẹp, Thụy luôn luôn tìm việc nhẹ nhất hoặc lờ đi cho người khác làm. Trong lúc một anh bạn khệ nệ khiêng ba bịch rác lớn, Thụy đứng gần đó, chỉ nhặt những tờ giấy rơi mà không đến giúp. Khi Diệu chạy đến đỡ một bịch rác, Thụy mới chịu đi theo, dành lấy phần của Diệu. Buổi tối lúc nói chuyện, Diệu trách Thụy về chuyện này, Thụy cười thản nhiên:

-Thằng Tuấn khỏe như voi, xách ba bao rác là chuyện nhỏ, có nặng nề gì đâu mà anh phải giúp.

Sau chuyến cắm trại, Diệu rất buồn khi khám phá ở Thụy hai tính xấu mà từ xưa đến nay Diệu vẫn ghét cay, ghét đắng. Nóng tính và lười biếng. Trong gia đình, bố Diệu là người rất siêng năng. Bất cứ ở đâu, ông cũng sẵn sàng làm mọi việc giúp người khác, dù không phải là việc của ông và chưa bao giờ Diệu thấy ông nóng nảy, gây gổ với ai, kể cả vợ con trong gia đình. Ông luôn luôn âu yếm ngọt ngào, kể cả lúc Diệu có lỗi, ông cũng rầy dạy một cách ôn tồn. Chính điều đó làm Diệu thất vọng nào nề, dù Thụy có nhiều đức tính khác, như không ăn chơi, rượu chè, lễ phép, hiếu thảo với cha mẹ, biết tiết kiệm, luôn luôn chịu khó học hỏi để thăng tiến nghề nghiệp.

Vài tháng sau, Thụy ngỏ lời cầu hôn. Nếu lời cầu hôn này được nói ra trước cuộc cắm trại, có lẽ Diệu sẽ đón nhận một cách sung sướng. Nhưng bây giờ, Diệu vẫn mãi băn khoăn tự hỏi, không biết khi về với nhau, Diệu có thay đổi được những tính xấu của Thụy? Dù cả hai rất yêu nhau, nhưng liệu Diệu có thể tìm được hạnh phúc bên người chồng nóng tính và chẳng hề quan tâm đến người khác không?

Bạn thân mến,

Điều nan giải của Diệu, chắc cũng là ưu tư của nhiều cô gái khi phải chọn lựa câu trả lời "Yes" hay "No", trước người mình đã từng ao ước được kết hôn.

Trong thời gian tìm hiểu để đi đến hôn nhân, lắm khi người ta khám phá ra những tính xấu của đối tượng trong một dịp tình cờ nào đó và điều đó đã làm thay đổi những quyết định quan trọng của họ. Tính xấu của con người có thể sửa được không? Và làm thế nào để thay đổi tính tình người bạn đời? Người viết nghĩ rằng, những tính xấu như lười biếng, cẩu thả ... có thể thay đổi được, với điều kiện người vợ hay chồng, chính là tấm gương sáng và bền bỉ trong tình yêu chân thành và sâu đậm. Chẳng hạn, khi thấy người yêu của mình đến giúp người bạn mang rác đi đổ thì Thụy đã dành lấy công việc đó. Những việc tương tự như thế được thể hiện đều đặn, cộng thêm lời nhắc nhở ân cần, chắc chắn Thụy sẽ thay đổi được cái tính "ai làm mặc ai". Còn tính tình mỗi người như nóng nảy hay ích kỷ, vô tâm...v.v. thì khó mà thay đổi được. Bạn hãy nhìn

con trẻ, từ lúc chập chững, chúng đã thể hiện cá tính đặc biệt, dù không ai dạy bảo. Chỉ khác nhau là những tính tốt và xấu phát triển nhiều hay ít, tùy thuộc vào cách dạy dỗ của cha mẹ.

Khi chọn người phối ngẫu, bạn sẽ thất vọng nếu ước muốn tìm được một người hoàn hảo -vì sẽ không có người hoàn hảo trên cõi đời này. Bạn hãy liệt kê những tiêu chuẩn mà bạn cho là quan trọng nhất. Thí dụ, đạo đức cá nhân, sắc diện bên ngoài, chịu khó làm việc, biết tôn trọng gia đình... Nếu bạn vừa ý với người có đủ những tiêu chuẩn này, thì đồng thời bạn cũng phải chấp nhận một số khuyết điểm khác cũng ở nơi người này. Điều cần thiết là làm sao để bạn biết, tình yêu người ấy đối với bạn có đủ lớn không và ngược lại. Chỉ có tình yêu thật sự, người ta mới có thể tìm được hạnh phúc, dù ở đâu và người ấy ra sao.

Tôi xin kể một câu chuyện có thật. Anh B là một thanh niên có chí. Trải qua bao vất vả trong cuộc sống, anh đã lấy được mảnh bằng kỹ sư. Anh ôm ấp giấc mộng sẽ thành công, giàu có và hạnh phúc bên một người vợ vừa xinh đẹp, vừa có khả năng kiếm tiền, ngoài xã hội phải lịch thiệp, trong gia đình phải xuất sắc từ nhà bếp cho đến phòng

ngủ. Bạn sẽ nghĩ rằng “Ồ! làm sao tìm được người có tiêu chuẩn cao như vậy và ông ta là cái gì mà đòi hỏi nhiều thế?”. Thật sự, anh đã tìm được. Nhưng những phụ nữ ấy đã lần lượt ra đi, vì họ cũng đòi hỏi ở người chồng tiêu chuẩn cao hơn anh đang có. Mười lăm năm, anh lặn ngụp trong những hoan lạc và đau khổ của cuộc sống. Đến lúc cô đơn vì mắt hết, anh mới khám phá ra rằng, chính anh phải là người chồng lý tưởng trước. Vận may còn sót lại, nên anh đã tìm được niềm hạnh phúc thật sự nơi người vợ -không có đủ những điều anh mong muốn-khi tuổi sắp về chiều. Dù sao vẫn còn kịp!

Cuối cùng, xin gửi đến bạn lời cầu nguyện rất ý nghĩa để chúng ta cùng suy gẫm “Xin ban cho con thêm sự nhẫn nại, để con có thể chấp nhận một người với bản tính của họ, thay vì đòi hỏi họ phải rập theo khuôn khổ con muốn”. ■

CON NUÔI

Có lần tham dự buổi tiệc gây quỹ giúp trẻ mồ côi, tôi ngồi cùng bàn với Phụng, con của bác Thủy mà tôi được quen biết trong sinh hoạt cộng đồng trước đây. Đến phần ban tổ chức kêu gọi lòng hảo tâm của quan khách qua sự đóng góp hiện kim, cô nói với tôi:

-Anh có thể đưa giúp cái “check” này cho ban tổ chức không? Em ngại đi lên đó quá.

Tôi vui vẻ đứng lên, đi về phía sân khấu, với một chút ngạc nhiên khi nhìn thấy con số một ngàn trên ngân phiếu.

-Em là một đứa bé mồ côi, nên rất muốn giúp các chương trình này.

Phụng tâm sự với nụ cười buồn.

-Vậy... Bác Thủy là mẹ nuôi của Phụng?

-Dạ, ba mẹ xin em từ cô nhi viện VN. Em sang Mỹ khi được bốn tuổi. Lúc nhỏ, em rất ngoan và nói tiếng Việt rất giỏi. Vào tuổi mới lớn, em bắt đầu theo bạn bè và bắt chước chúng đủ thứ xấu. Với mặc cảm ngoại hình không đẹp như các bạn Mỹ trắng, em nhuộm tóc vàng, ăn diện theo thời trang lập dị. Em hay trốn học đi chơi, nên ba mẹ thường bị mời đến trường để nói chuyện về việc bỏ học của em. Em bắt đầu bị la rầy, kiểm soát. Có lần đi tiệc sinh nhật ở nhà bạn, đã về trễ lại còn uống rượu, mẹ đón em ở cửa, bà nổi giận quát tháo, em cũng lớn tiếng phản đối “Con mười bảy tuổi rồi. Ba mẹ không có quyền kiểm soát con như con nít”. Mẹ giận quá, tát em một cái xiềng niềng. Từ đó, em bất mãn và có ý tưởng bỏ nhà đi hoang.

Một hôm, tình cờ em nghe ba mẹ cãi nhau trong phòng ngủ mà nguyên nhân chỉ vì sự hư đốn, bướng bỉnh của em. Và câu nói của mẹ đã làm em sững người trong nỗi bàng hoàng.

-Anh đừng trách em sao quá nghiêm khắc. Không nghiêm khắc làm sao con nên người. Dầu em không rút ruột đẻ nó, nhưng lúc nào em cũng thương yêu, chứ có bao giờ em xem nó là con nuôi đâu.

Từ đó, cứ mỗi lần bị rầy em lại tủi thân, tự nhủ mình là con nuôi nên bị đối xử bạc bẽo. Sống với ba mẹ mà em có cảm tưởng như ở tù với kỷ luật khe khắt, nào là không được đi chơi khuya, không được có bạn trai, không được ăn mặc theo thời trang. Đã thế, lúc nào cũng nghe giảng thuyết, phải ngoan ngoãn, phải lo học hành và nhiều cái “phải” khác, làm em muốn nổi điên. Em mang mối hận trong lòng, nhất định khi xong trung học sẽ thoát ly để sống tự lập.

Thế là em quyết định cùng với bạn trai trốn khỏi nhà ngay sau lễ tốt nghiệp. Chúng em đến San Jose tìm việc làm và sống với nhau thật hạnh phúc, vui vẻ. Hai năm sau, khi em sinh đứa con đầu lòng, cũng là lúc bạn trai em bắt đầu theo bạn bè chơi bời lêu lổng, chẳng ngó ngàng gì đến vợ con. Lúc con trai được một tuổi thì anh ấy bỏ rơi mẹ con em để sống với người phụ nữ khác. Cuộc đời em bắt đầu những chuỗi ngày đen tối, khổ sở. Quen được chiều chuộng, chu cấp phủ phê khi còn ở với ba mẹ, nên em không biết làm gì để sinh sống. Tiền trợ cấp xã hội eo hẹp không đủ, em phải xin làm thêm ở một tiệm phở để lãnh tiền mặt. Vừa vất vả, vừa buồn tủi, vì bị đối xử tệ bạc, lúc đó, em mới nhận ra rằng, chỉ

có ba mẹ mới thật lòng thương yêu mình. Em vô cùng hối hận khi nghĩ đến công lao nuôi dưỡng của ba mẹ, nhưng xấu hổ không dám trở về nhà. Sống một mình, một thân với bao khôn khổ đeo riết, đã có lúc em đã nghĩ đến cái chết, nhưng nhìn con lại không đành.

Hai năm sau, ba của đứa bé tìm về. Anh tỏ lòng ân hận và van xin em cho anh chuộc lỗi. Vì muốn con mình có cha, nên em chấp nhận trở lại. Cuộc sống vừa bắt đầu êm ả thì anh ấy bị tai nạn qua đời. Mang niềm đau quá lớn, em bỗng thêm một nơi nương tựa, một an ủi ân cần, nên thu hết can đảm gọi điện thoại xin lỗi ba mẹ. Được tin em, ông bà mừng lắm, tức tốc đến San Jose và mang mẹ con em trở về. Mới sáu năm không gặp mà ba mẹ già thấy rõ. Sau đó, em được những người bạn của ba mẹ cho biết, suốt thời gian em bỏ nhà ra đi, ba mẹ không ngừng tìm kiếm em qua người thân, qua những dòng nhắn tin tha thiết trên báo. Em hối hận vô cùng, quyết chí làm lại cuộc đời để phụng dưỡng ba mẹ khi về già. Nhưng một năm sau, ba em qua đời sau cơn bạo bệnh. Có lẽ, một phần cũng vì sự bất hiếu của em trước đây đã làm cho ba lo buồn, khiến sức

khỏe bị suy sụp. Niềm hối hận này lúc nào cũng đè nặng trong lòng em...

Bạn thân mến,

Con nuôi là một vấn đề rất tế nhị và phức tạp, dễ tạo nên chấn động tâm lý trong lòng những đứa trẻ ở vào hoàn cảnh đó. Khi người ta chưa từng trải qua những khổ đau của cuộc đời, chưa biết giá trị của sự hy sinh, thì chỉ cần một tình huống không thuận lợi cũng có thể tạo thành cơn sốc và gây ra biết bao điều đáng tiếc.

Thứ nghĩ, nếu ở vào hoàn cảnh có con nuôi, chúng ta có nên nói cho đứa bé biết hay không? Nói vào lúc nào? Hay không bao giờ nói? Câu hỏi này chắc chắn sẽ khó có một giải đáp hoàn toàn đúng cho mỗi gia đình, vì có nhiều tình lý khác nhau.

Nếu cho đứa bé biết từ nhỏ, thì mỗi khi nó phạm lỗi, cha mẹ rầy la, sửa dạy, với mục đích uốn nắn nó trở thành người tốt, đôi khi gây tác dụng ngược như trường hợp của Phượng. Nếu đợi đến khi trưởng thành mới nói, có thể đứa bé sẽ hờn trách cha mẹ không thành thật, không tôn trọng n, vì đã che giấu sự thật trong một thời gian quá dài. Nếu quyết định chôn vùi tất cả, lỡ sau này người con biết

được, sẽ oán giận cha mẹ nuôi ích kỷ, gian dối, vì bất cứ ai cũng đều muốn biết rõ thân thế của mình.

Xin kể chuyện một người bạn Mỹ của tôi. Ông có người con nuôi xin từ Đại Hàn. Sau khi nghiên cứu các bài viết về tâm lý, ông bà biết chắc rằng đứa bé sẽ sớm mắc vấn đề về thân thế của mình, nên khi đứa bé bắt đầu biết nhận thức, ông bà thường cho nó xem những đoạn phim nói về cảnh nghèo khổ của những đứa bé mồ côi, nghèo đói, lang thang ở các nước Á Châu. Mục đích là muốn lòng thương người được nảy sinh trong tâm hồn đứa bé, và cũng là cách chuẩn bị tinh thần để đứa bé có thể chấp nhận một cách tự nhiên, thoải mái, khi biết rằng nó chỉ là đứa con nuôi và nhờ ông bà đem về nuôi dưỡng mà nó thoát khỏi đời sống đen tối, bất hạnh. Khi đứa bé được mười hai tuổi, ông bà đã kể rõ về thân thế của nó. Đứa bé có ngỡ ngàng, có buồn bã, nhưng trong chỉ một thời gian ngắn. Sau đó, nó tiếp tục sống bình thường, vì hiểu rằng, nhờ tình yêu thương và sự che chở của cha mẹ nuôi, nó mới có được một cuộc sống sung sướng, hạnh phúc. Bây giờ, dù đã tốt nghiệp kỹ sư, người con nuôi vẫn còn ở chung với ông bà và là một đứa con hiếu thảo, ngoan ngoãn.

Nhìn quanh, có lẽ chúng ta cũng thấy, không phải tất cả những người có cha mẹ ruột đều được hạnh phúc, và không phải đứa con ruột nào cũng thảo hiếu. Tôi nghĩ rằng, con nuôi hay con ruột không phải là vấn đề, mà chính tình yêu bao la của cha mẹ mới là môi trường nuôi dưỡng, vun trồng cho hạnh phúc được nảy mầm và phát triển trong mái ấm gia đình. ■

DẠY THUỞ CÒN THƠ

-Mẹ, con muốn mua cái xe này.

-Không! đồ chơi đầy nhà rồi, mua về chơi mấy ngày rồi bỏ mà cứ đòi mua. Không mua gì hết, nghe chưa?

Đang loay hoay chọn cái yên xe đạp, tôi phải dừng tay lại, vì giọng nói mang âm điệu giận dữ như vượt cả “bức tường âm thanh” của người phụ nữ ở khu hàng đồ chơi trẻ con bên cạnh. Với tính tò mò cố hữu, tôi bước qua để xem xét tình hình thì thấy một bé trai vùng khỏi tay người mẹ và chộp lấy trái banh bóng chày.

-Muốn ăn đòn phải không? Bỏ xuống ngay.

Thằng bé vẫn ương ngạnh giữ lấy trái banh. Chị giơ tay, phát vào cái bóng tròn u mấy cái liên tiếp, thằng bé nằm lăn xuống sàn nhà, khóc âm ỉ. Chị lôi con dậy, nó chống cự kịch liệt. Trong cơn giận như bùng lên tới đỉnh, chị cho cậu “quý tử” hai

cái tát tay, rồi mở điện thoại, nói oang oang như chỗ không người:

-Anh ở đâu, lại khu đồ chơi mau. Thằng Peter quậy tan nát đây nè. Anh đó nha, lúc nào cũng cầm đầu coi máy móc. Tối đây, đem nó ra xe cho tôi mua thức ăn, còn không thì đi về, rồi ngày mai nhin đói. Đúng là cha nào con nấy, thấy cái gì cũng đòi mua.

Không biết anh chồng phản ứng ra sao, chứ tôi thì lạnh xương sống khi nhìn nét mặt hầm hầm của chị. “Ôi! thằng con báo hại, làm cho bố nó bị dính miếng”. Hình như la hét chồng con chưa đã nư, chị quét luôn đôi mắt rực lửa sang hai bà Mỹ đứng cùng dãy hàng, đang thì thầm, to nhỏ với nhau. Dù không nghe thấy gì, nhưng tôi cảm nhận được sự bất mãn, khó chịu của họ, nên dọt lẹ, vì ngượng ngùng bởi cách hành xử với con cái có phần thô bạo của đồng hương mình.

Buổi chiều, bên mâm cơm nóng sốt, tôi đã chia xẻ câu chuyện này với các thành viên trong gia đình.

Chị Hai nói rằng, không nên la mắng trẻ, nhất là ở nơi công cộng. Chị không chú trọng đến việc tâm lý trẻ sẽ bị ảnh hưởng thế nào, mà chỉ sợ người

Mỹ cười chê dân Việt Nam mình và nhất là sợ cảnh Sát bắt phạt vì bạo hành trẻ nhỏ.

Anh Ba thì khác.

-Những đứa trẻ hư hỏng, không vừa ý cái gì là nằm lăn ra khóc ở giữa chợ như vậy, thì cha mẹ phải nện cho nó một trận, chứ có gì mà sợ người Mỹ chê cười. Có lần, tôi nhìn thấy ông bố người Mỹ cũng đánh, cũng lôi xềnh xệch và thấy đứa bé vào chiếc xe đẩy, mặc cho nó la hét, vùng vẫy. Con nít đòi cái gì cũng chiều chuộng thì làm sao dạy dỗ được. Con tôi hồi nhỏ, đứa nào cãi lại là tôi cho ăn roi mây. Tới bây giờ, tụi nó sắp lập gia đình rồi mà chỉ cần tôi tăng hắng một tiếng là nghe lời răm rắp.

Chị Hai trề môi, liếc xéo:

-Ừ! cậu hay lắm. Bởi vậy, con của cậu, có đứa nào gần gũi, thân mật với cậu đâu. Tới già, thui thủi một mình cho biết thân.

Anh Ba không chịu thua:

-Chị sợ con bỏ, nên lúc nào cũng chiều nó. Tôi khác chị, tôi không cần đứa nào nuôi hết. Về

già, đã có chính phủ lo. Chỉ cần chúng nó thành đạt, kiếm được nhiều tiền là tốt rồi.

Thấy anh chị bắt đầu tranh cãi, tôi vội vàng xen vào:

-Anh chị ơi, em xin can. Ai cũng có cách dạy con theo quan niệm mình. Em chỉ muốn nói đến vấn đề tâm lý. Đối với những đứa trẻ phá phách, cứng đầu, muốn nó nghe lời, cha mẹ có phải cần la hét, đánh phạt không? Ngoài ra, với cái nhìn của người khác, thì thái độ dạy con hung hãn của bậc cha mẹ, mà người mình thường nói “thương cho roi cho vọt” nơi công cộng có phải là cách hành xử của một người có văn hóa hay không?

Bạn thân mến,

Theo định kiến đã ăn sâu vào tâm thức biết bao đời và đã trở thành khuôn mẫu trong việc giáo dục con cái của người Việt là phải nghiêm khắc. Vì muốn con cái nên người, nên khi trẻ thể hiện hành động nghịch ý mình, cha mẹ không ngăn được sự tức giận, đã la mắng, răn đe và dùng cả roi đòn để ngăn chặn. Như trường hợp anh của người kể câu chuyện

trên là một mẫu hình mà bậc cha mẹ luôn tự hào -vì được con cái sợ. Có lẽ, nhiều thế hệ đã trưởng thành theo truyền thống gia đình Việt Nam từ xưa, đã quen với nề nếp này, nên mặc nhiên chấp nhận đó là lối giáo dục của nền văn hóa Đông Phương. Và có lẽ, cũng có nhiều người lúc nhỏ đã từng bị quở phạt, la mắng bất kể ở đâu khi làm điều gì không đúng ý cha mẹ, nên người ta xem hành động dạy con của người phụ nữ trong chợ rất bình thường. Giáo dục con cái là một phạm trù rất lớn, ở trang này người viết muốn chia sẻ vài ý nghĩ về sự la mắng con nhỏ nơi công cộng sẽ có hậu quả thế nào đối với trẻ và sự đánh giá của người khác khi nhìn cách hành xử như thế của cha mẹ.

***Với con trẻ:**

Tiến sĩ Joseph Shrand, giảng viên môn Tâm Thần Học tại Trường Y Harvard cho biết: "Chúng ta thường tức giận bởi vì muốn con mình ngừng làm cái này, hoặc muốn làm cái kia". Đây là những hành vi mà cha mẹ mong muốn con cái thay đổi, có thể dẫn tới một con tức giận bộc phát. La hét là phản ứng của một người khi họ tức giận. Không có gì sai khi chúng ta cảm thấy tức giận một điều gì đó,

nhưng cái cách mọi người làm với sự tức giận mới là vấn đề nghiêm trọng" (*)

Đối với cậu bé bốn, năm tuổi, ham thích món đồ chơi mới là chuyện rất bình thường. Người mẹ lại phán đoán đứa trẻ như suy nghĩ của người lớn “Đã có rồi sao lại đòi mua nữa”. Do đó, khi không ngăn được hành động của đứa trẻ, thì người mẹ đã trút cơn giận lên đứa bé bằng lời la hét bạo lực và đe dọa. Việc la mắng thường xuyên khiến trí óc non nớt của cậu bé hình thành nỗi sợ hãi, sự bất an về tâm lý, dẫn đến việc trẻ nhỏ dễ gắt gỏng, giận dữ, thích la mắng.

***Đối với cái nhìn từ người xung quanh:**

Theo luật lệ bảo vệ trẻ con ở Hoa Kỳ “Việc tát tay trẻ em cũng là phạm pháp, dù người đánh bé là ai, kể cả cha mẹ cũng là phạm tội. Khi đã có tội, họ sẽ bị bắt bỏ vào tù ngay lập tức và phải ra tòa để nhận quyết định khởi tố”. Đó là về luật lệ gắt gao, đưa đến hậu quả không lường được. Khi người bản xứ nhìn thấy hành động dạy con của người mẹ, họ sẽ xem đó là loại người xấu, thiếu giáo dục.

Người viết đã cảm kích cách hành xử thật nhẹ nhàng của người mẹ Mỹ tại bưu điện cách đây

không lâu. Hôm đó, trong lúc đến bưu điện sắp hàng để gửi quà Giáng Sinh, có một bà mẹ khoảng ba mươi tuổi, tay bế bé gái nhỏ, dắt thêm hai cậu trai chừng khoảng ba và năm tuổi. Đứng chờ lâu, hai cậu nhóc bắt đầu rời mẹ, bước tới ngắm nghía cái kệ bày bì thư và tặng phẩm. Đứa bé lớn bắt đầu táy máy, lấy bì thư đưa cho em và ngồi xuống chơi. Một vài người quay sang, nhìn với vẻ ái ngại. Bà mẹ liền rời hàng, bước đến gần hai con, ngồi xuống nhỏ nhẹ nói “Hãy để những thứ này vào chỗ cũ, vì đây là vật riêng của bưu điện, không phải đồ chơi của các con. Đứng lên xếp hàng với mẹ. Khi xong việc, về nhà, con sẽ chơi với đồ chơi của con. Các con ngoan, mẹ yêu các con”. Đứa con trai lớn vùng vằng, phụng phịu. Cô vuốt tóc, tiếp tục thì thầm, rồi ôm hai trẻ sát vào đứa bé gái cô đang bế trên tay. Hai đứa trẻ cúi đầu lắng nghe, sau đó đem trả tất cả vào chỗ cũ. Có lẽ, hành động của cô đã gây được sự cảm kích, nên người khách đứng đầu hàng nói lớn “Tôi xin nhường chỗ này cho cô, để cô khỏi phải chờ”. Nói xong, ông bước lui vào chỗ người mẹ đã sắp hàng, gần phía sau cùng.

Tôi nghĩ, cách hành xử tử tế của người phụ nữ này đã làm cho người chung quanh cảm mến. Và

cử chỉ nhẹ nhàng, lời nói ngon ngọt ấy sẽ tạo nên một cuộc sống vui vẻ, tốt đẹp về sau cho những đứa trẻ khi chúng trưởng thành. ■

(*)Homepage Dr. Joseph Shrand

ĐÚA CON NÀO CÓ HIẾU?

Điện thoại reo từng chập trong lúc Liên đang rửa chén. Định làm xong sẽ gọi lại, nhưng tiếng chuông nhạc dường như hấp tấp, vội vã, không chịu ngưng, Liên đành phải lau tay, lên tiếng:

-Con đây dì Út.

-Liên à, sao mẹ con ho cả tuần, mệt mỏi không ăn ngủ được mà con không đưa đi khám bệnh? Hôm qua, mẹ con gọi cho dì, nói con sợ mất sở hụi, không dám nghỉ, cứ ôm tiệm nail làm riết mà không để tâm đến bệnh hoạn của mẹ.

-Dì Út ơi, mẹ con chỉ ho, nhảy mũi chút đỉnh vì “allergy” thôi. Con đưa thuốc, mẹ không chịu uống, nói bệnh này hà rầm chứ có gì nặng nề gì đâu mà uống hoài cho lòn thuốc.

-Ừ... thì dì muốn nhắc con, mẹ con năm nay hơn tám mươi rồi, ngày tháng theo ông, theo bà cũng không xa, con ráng chăm sóc mẹ chu đáo. Chị Ba con và thằng Tâm bận rộn chuyện làm ăn, lại ở xa, nên không báo hiếu cho mẹ được, chỉ còn con....

Liên cao giọng, cướp lời:

-Còn con, rảnh rang hơn, sung sướng hơn. Khỏi phải đi làm, ở nhà mà mỗi tháng được lãnh tiền chăm sóc mẹ già của chương trình “home care”, hồng chùng con còn “ăn” luôn tiền già của mẹ nữa. Chị em của con ai cũng nói vậy, cả dì Út cũng nghĩ vậy nữa phải không?

-Đâu có... Dì ... chỉ...

-Con sướng quá mà sao không chị em nào vào lãnh cái sướng của con đi. Ai cũng lo chuyện làm ăn của họ, còn con, con cũng muốn được như chị Ba với thằng Tâm, ở xa, lâu lâu gọi thăm mẹ, ngon ngọt lời thương nhớ, tới lễ lộc thì gửi quà về cho mẹ, không một lần nghe mẹ trách móc, lấy hờn, mà còn được mẹ khoe khoang với mọi người, tui nó ở xa chứ hiểu thảo với tui lắm. Còn cái đứa ở chung lo lắng từ A tới Z thì bị mẹ gọi khắp bàn dân thiên hạ để than phiền, nó cho tui ăn uống như tù, lạt lẽo khô khan, lúc nào cũng phải kiêng cử, đồ ăn ngon thì giấu biệt. Hồi đó, dì Út nuôi bà ngoại, con nghĩ dì cũng quá hiểu tính nết thất thường của người già, cũng một chuyện mà bữa nay nói vậy, ngày mai nói khác, rồi móc nghéo, cay đắng với con cái, sao giờ

dì lại lên tiếng trách con, khi chưa biết hết mọi chuyện. Mẹ con khen chị Ba có hiểu lắm, lo cho mẹ từng chút một. Vậy mà sang đây ở mấy bữa, con đã nhắc, bác sĩ nói đường của mẹ cao lắm phải cử ngọt, chị đâu có nghe, cứ mua chè cho mẹ, còn bỏ cốt dừa thiệt nhiều cho béo, cho ngon, rồi đêm đó mẹ bị tiêu chảy, đi không kịp, phân rớt rải từ phòng ngủ ra tới phòng tắm, con lui cui dọn dẹp, tẩy rửa, lụp cụp mấy tiếng đồng hồ, chị Ba ngủ ở phòng bên cạnh, im re không bước ra hỏi thăm một tiếng, chứ đừng nói là giúp con lau chùi, rửa ráy cho mẹ. Vậy theo dì, đứa con có hiếu của mẹ nên làm gì lúc đó hả dì Út?

-Ừ! thì.... chị Ba con... tệ thiệt...

-Con tưởng, dì cũng nói giống như cách biện hộ của chị Ba “mày làm quen rồi... chứ tao ,... nghe mùi đó là tao bị mưa”. Nghe chị Ba nói mà con không biết nên cười hay nên khóc. Dì có biết là con rất muốn được ra ngoài đi làm, để được tiếp xúc với bạn bè, mở mang kiến thức, chứ con đâu muốn ru rú trong nhà. Với học vấn, khả năng của con, con có thể kiếm tiền gấp ba lần số tiền ít ỏi con nhận được từ công việc của “home care”. Nhưng vì thương mẹ, con phải chấp nhận. Vậy mà đâu có ai thêm hiểu cho con. Chị em của con dạy con phải biết báo hiếu công

on dưỡng dục của mẹ. Nhưng chính bản thân họ có làm được điều đó không? Hiếu thảo với cha mẹ là bổn phận của tất cả con cái, chứ đâu phải riêng một đứa nào. Chữ hiếu đâu phải chỉ là tiền, là lời nói đầu môi, chót lưỡi. Nếu không ai làm được thì hãy để yên cho con làm. Con không sanh nạnh, so bì, nhưng đừng tỏ ra mình là đứa con có hiếu, mà chữ hiếu của họ chỉ là mớ lý thuyết suôn, rồi dần vật, chỉ trích con. Đừng dạy dỗ con phải hiếu thảo với cha mẹ theo cái cách nói được mà không làm được của họ....

Liên tắt máy trong tiếng khóc uất nghẹn.

Bạn thân mến,

Không phải chỉ có Liên là người con -tạm gọi là “bất hạnh” chứ không phải là “bất hiếu- trong mắt người mẹ già đang ở tuổi thay tính đổi nết đâu, mà có rất nhiều người con đã phải nhận những sự phê phán sai lạc từ cha mẹ, người mà họ đang chăm nom, phụng dưỡng.

Hầu hết những người già khi không còn đi lại sinh hoạt bên ngoài được, không có thú vui nào khác ngoài việc dán mắt trên màn hình TV mỗi ngày, rất dễ bị chứng trầm cảm. Con cháu đang

sống chung nhà, thường bận rộn cuộc sống, cũng không có thì giờ ngồi bên cạnh chuyện trò, thăm hỏi han chi li (dù trước kia vẫn vậy) nên cảm thấy mình bị lãng quên, cô độc. Do đó, dễ sinh lòng bất mãn và lúc nào cũng cho là đứa con đang chung sống với mình bất hiếu, nên hay than phiền với các đứa con ở xa hay người họ hàng, bè bạn.

Đây là hội chứng “trái nết” của tuổi già, gây ra sự bất hạnh cho cả cha mẹ và người con đang sống cùng. Đa số, những gia đình người Việt không tránh khỏi tình trạng đau lòng này và cũng không cách gì để thay đổi được nào trạng của người già cho tới ngày nhắm mắt. Chỉ có người con là nạn nhân của sự phán xét sai lệch phải cam tâm chấp nhận.

Điều đáng nói là sự kết án mù quáng của các anh chị em không sống chung dưới một mái nhà, để tận mắt nhìn thấy từng sự việc xảy ra trong cuộc sống hàng ngày, như trường hợp của cô Liên trong câu chuyện. Đã hy sinh bỏ công việc để ở nhà chăm sóc mẹ từng miếng ăn, giấc ngủ và chịu đựng cả tính tình thay đổi nắng mưa của mẹ già, nếu không phải vì tình thương, vì chữ hiếu, liệu cô có làm được hay không? Cân đo về mặt vật chất, số tiền già và

luong của chương trình “home care”, có xứng đáng với những gì Liên đang làm cho mẹ hay không?

Một chị bạn của người viết có bốn anh chị em và chị là người ở cùng cha mẹ. Cha chị D rất thương chị, vì hiểu những khó khăn của chị khi mẹ chị bắt đầu đổi tính. Ông luôn lên tiếng rầy la những anh chị em của chị D, vì nghe lời mẹ -những lời nói không đúng sự thật- nên lúc nào cũng nặng nề, la mắng chị. Một ngày kia, ba chị họp cả gia đình và ra lệnh, “thằng Ba đón mẹ về ở ba tháng, kể đến là con Sáu, rồi con Bảy, luân phiên như vậy cho mẹ thỏa lòng mong ước” (vì mẹ chị luôn nói “nếu ở với thằng Ba, con Sáu tôi sẽ sung sướng hơn”). Kế hoạch của ba chị được thực hiện ngay sau đó với “con Sáu” là người thường “dài mồm” chê trách người khác (nguyên văn câu nói của ba chị). Chị D tưởng mọi chuyện sẽ tốt đẹp theo ước nguyện của mẹ chị đối với những đứa con hiếu thảo theo cách đánh giá của bà, nhưng không ngờ, mỗi nhà bà chỉ ở được vồn vẹn trên dưới một tháng. Cuối cùng, chưa hết một vòng do ba chị chỉ định, thì mẹ chị đã méo mào gọi chị đón về, vì lúc đó bà mới biết “chỉ có con D là hiếu thảo, chăm lo mẹ hết lòng”. Lúc đó, mẹ chị mới hiểu đâu phải đứa con nào cũng chịu

cực, chịu khó. Và cũng chính lúc đó bà nhận biết được đứa con nào thật sự có hiếu. May mắn là anh chị em của chị D cũng biết phục thiện khi thành thật nhìn nhận “khó làm vừa lòng mẹ”. Và cũng từ đó họ không còn xia xói chị như đã từng làm như thế trong nhiều năm qua.

Xin đồng cảm với chị Liên trong hoàn cảnh đáng buồn này, nếu có niềm tin tôn giáo thì hãy cầu nguyện cho nhẹ lòng. Đừng hỏi tại sao cha mẹ và con cái đã từng yêu thương cả một đời không muốn lìa xa, mà khi hơi thở cha mẹ già chỉ còn thoi thóp như ngọn đèn sắp tắt lại sanh ra nỗi oan nghiệt này, bởi vì:

“Thế giới có triệu điều không hiểu
Càng hiểu không ra lúc cuối đời
Chẳng sao, khi đã nằm trong đất
Đọc ở sao trời sẽ hiểu thôi” (*)

* Bài thơ “Không hiểu” của nhà văn Mai Thảo

NÊN HAY KHÔNG?

Tôi, một cô gái độc thân dù đã ba mươi sáu cái xuân xanh. Xin đừng nghĩ rằng tôi xấu như ma trôi nên “Ế” mà tội nghiệp. Cũng chẳng phải vì cái tên Bông ngô ngô, là tên cúng cơm ba mẹ đặt cho tôi, mà từ bé tôi đã ghét thậm tệ. Trước khi thi quốc tịch, tôi cũng có ý định đổi tên khác. Nhưng một lần, tình cờ nghe bạn bè bàn tán về một người tên Nguyễn Thị Mung, sang Hoa kỳ cải danh là Nguyễn Bích Vi. Sau một thời gian chị bảo lãnh cha mẹ, anh chị em và có cơ hội gặp họ hàng, bạn bè cũ, ai cũng gọi chị là Mung chứ chẳng Vi Veo gì cả, đã vậy họ còn dè bỉu, chê bai. Thế là tôi đành quyết định mang tên Bông cho đến hết cuộc đời.

Không phải là chủ tiệm bán pháo để tự nổ về bản thân, mà thật sự khi nhìn ngắm mình trong gương, rồi nhớ lại những lời tâng bốc của các đồng nghiệp nam “Cô Bông à! đáng cô mặc áo dài đẹp

không thua người mẫu, lại thêm đôi mắt to, nụ cười xinh tỏa sáng, ai mà lọt được vào mắt cô, chắc hạnh phúc lắm”, thì tôi tin rằng sắc diện mình cũng thuộc loại ưa nhìn.

Thật sự, cũng có nhiều anh chàng theo đuổi, tán tỉnh đủ kiểu, nhưng chưa bao giờ tôi cảm thấy rung động. Bản thân tôi cũng chẳng thấy nhu cầu phải có bạn trai. Tôi cảm thấy cuộc sống của mình rất thoải mái. Chiều chiều đi làm về, dạo một vòng trong khu mua sắm hay tạt vào quán, gọi một món ăn mình ưa thích, rồi thong thả thưởng thức. Sau đó về nhà, xem TV hoặc nằm dài trên giường lướt “facebook” cũng cảm thấy cuộc sống thật thú vị.

Tuần trước, đi Houston thăm chị bạn vừa hồi phục sau tai nạn xe cộ. Hai vợ chồng chị hục hặc nhiều năm rồi, nhất là từ khi gia đình của chị từ tiểu bang khác dọn về đây, ở cùng thành phố với chị. Có mẹ, có chị em, ngày ngày gặp mặt trò chuyện vui vẻ, chị lại càng lạnh nhạt với chồng hơn. Chị sẵn sàng buông lời nặng nề chồng trước mặt người khác “Chồng gì mà chán tận cổ, không kiếm được nhiều tiền mà còn ngang bướng. Nếu được làm lại từ đầu, tôi sẽ không ngu dại chọn anh”. Vậy mà lần này gặp lại, nhìn cách chị âu yếm, thân mật với chồng tôi rất

ngạc nhiên. Chị kể với tôi bằng giọng nói đầy xúc động:

-Tôi nằm một chỗ, hai cánh tay băng bột không làm gì được. Từ chuyện ăn uống, tắm rửa, vệ sinh, một tay anh ấy chăm sóc, lo lắng, không than thở một câu. Hơn tháng trời, mấy đứa em ghé qua đôi lần, thăm hỏi qua loa rồi biệt tích. Bây giờ mới biết, có chồng bên cạnh là một điều cần thiết và hạnh phúc vô cùng.

Nghe chị tâm sự, tôi có chút băn khoăn. Không biết mình có nên ung ai làm chồng, để lỡ khi bệnh hoạn, già yếu còn có người cận kề, săn sóc. Thế là tôi làm một vòng thăm hỏi bạn bè để nhờ “gỡ rối tơ lòng”.

Chị Dung kết hôn được hai mươi năm, thờ dài nào nuốt khi nghe câu hỏi của tôi.

-Lấy chồng làm gì? Em có biết là em đang sung sướng lắm không? Được tự do, thoải mái, muốn đi đâu, muốn làm gì cũng không bị ai phiền hà. Cũng không phải khó chịu, bức bối vì những tật xấu của chồng mà khi còn là tình nhân mình không nhìn thấy. Rồi khi có đứa con đầu lòng, chàng mê con đến độ mỗi ngày đi làm về chỉ biết chơi với con,

chứ chẳng thèm nhìn xem cái mặt của chị tròn hay méo. Đến bữa con thứ hai thì từ mê con chàng chuyển sang mê “computer”. Thôi thì, tã sữa, con khóc, con la gi cũng chỉ một tay chị. Thói đời là vậy đó, có chồng là “mang gông vào cổ” Bông ơi.

Ngược với chị Dung, Duyên lại khuyên:

-Bông nên chọn anh chàng nào hiền lành, có việc làm ổn định và thương Bông thật lòng. Nếu người ấy cầu hôn, dù chưa thấy rung động, nhưng có chút cảm mến thì nên ưng thuận. Duyên nghĩ, sống với nhau dần dần tình yêu sẽ đến. Ông bà mình ngày xưa có quen nhau đâu, vậy mà qua mai mối, cưới nhau rồi cũng ở với nhau mãi kiếp, con cháu đầy đàn. Có người chồng bên cạnh, Bông sẽ cảm nhận được niềm hạnh phúc êm đềm. Chưa kể... lúc giận, có người để mình xả xối, lúc buồn có bờ vai để tựa vào mà khóc. Tối lửa tắt đèn có người kề cận, nhất là... đỡ sợ ma.

Khi viết những dòng này, tâm trạng tôi đang bất an, bối rối, vì không biết nghe ai. Hiện tôi có quen với một người đàn ông bốn mươi tuổi, đã ly dị hai năm. Anh chàng khá bảnh trai, lịch thiệp. Tôi cũng có cảm tình chút chút với anh ấy. Một anh

khác trạc tuổi tôi, tình tình vui vẻ, cộng thêm chút khôi hài, nên rất có duyên trong cách ăn nói, nhưng lại thất nghiệp liên miên. Hai chàng theo tôi cả năm. Tôi chưa thương ai, cũng không ghét ai, nên còn phân vân chưa muốn lấy chồng. Nhưng không biết vài năm nữa già hơn, có còn ai theo đuổi để mình chọn lựa hay không?

Bạn thân mến,

Cô Bông này cũng ngộ thiệt, thường người ta hỏi lòng mình “có yêu hay không?” trước khi quyết định lấy chồng, chứ ai lại đi hỏi lung tung. Bởi vậy, tôi biết tại sao đến giờ này cô vẫn còn “Ế”!. Nhưng nghĩ cho cùng, có lẽ quanh chúng ta cũng có nhiều cô Bông lắm. Nếu được nhờ “cố vấn” thì bạn sẽ trả lời thế nào hay cũng như nhiều bà đã dám nói thật “Nếu cho tôi trẻ lại và chọn lựa, thì nhất định tôi sẽ chẳng bao giờ chấp nhận lên xe hoa với lão già đang ở bên cạnh tôi. Người gì mà ngoan cố, lợm thợm, bừa bãi...”. Tôi biết, đó cũng là suy nghĩ của nhiều bà vợ, vì hầu như ông chồng nào cũng khó ưa, trừ khi ông ấy ngã lăn ra chết ngày

hôm nay, các bà mới cảm nhận được một sự mát mát chẳng bao giờ đến bù được.

Với tôi, cô Bông không cần phải băn khoăn, ưu tư về việc có nên lấy chồng hay không? Nếu không tin vào số mạng cũng được, nhưng tôi biết chắc một điều, khi trái tim thật sự bị một người chiếm lĩnh, thì cô sẽ không cần hỏi ý kiến ai và lúc đó, những lời khuyên dù bất cứ của ai cũng đều vô nghĩa. Một sức mạnh vô hình nào đó sẽ dạy cô nên hay không nên lấy chồng. Còn bây giờ, cô phải đi hỏi lung tung vì cô chưa yêu đầy thôi. Tôi không biết trả lời sao cho đúng câu hỏi của cô “có nên lấy chồng không?”. Nhưng chắc chắn, nếu quyết định lấy chồng chỉ vì... con gái lớn, không có chồng sợ mang tiếng ế, hoặc không có chồng thì người ta xì xầm này nọ, hoặc không có chồng, lấy ai kề cận khi ốm đau, thì quyết định này sẽ chẳng bao giờ mang hạnh phúc đến cho cô, mà là cô tự trói mình vào một chuỗi dài ràng buộc vô cùng khó chịu, đôi khi đau khổ cho đến hết cuộc đời.

Hôn nhân là duyên số, có khi nó đến một cách tình cờ, nhưng phải là vì tình yêu, chứ không vì sợ ế.

Độc thân cũng là ơn gọi riêng tư mỗi người trong một đoạn đời hay suốt đời, mà hạnh phúc vẫn nở hoa tùy cách chọn lựa để sống. Không có tình yêu hôn nhân, không có nghĩa bất hạnh. Bởi vì còn nhiều thứ tình yêu khác không kém phần cao đẹp. Nhiều người đã chọn cuộc sống độc thân để dành tình yêu cho quê hương, cho đồng bào, hoặc dấn thân vào các công tác xã hội qua những việc làm từ thiện, phục vụ tha nhân, v.v...

Hãy khám phá đi, rồi bạn sẽ thấy không cần phải băn khoăn vì tiếng “Ế” dài hạn. ■

NHỮNG MỐI TÌNH XƯA

-Tôi nhớ bài hát mà khi còn đi học tôi và bạn bè rất thích "*Bài không tên số 2*" của Vũ Thành An, với lời nhạc ngâm ngùi "*Đời một người con gái, ước mơ đã nhiều, trời không cho được mấy, đến khi lấy chồng, chỉ còn mối tình mang theo...*". Không biết cô thì sao, có mang tâm sự thâm kín này khi bước lên xe hoa không?

-Anh Trần là mối tình đầu của tôi. Đến bây giờ, anh ấy vẫn là người tôi yêu, nên tôi chẳng có tâm sự thâm kín nào cả.

-Còn Trần thì sao? Có bao giờ anh tự thú về những mối tình dĩ vãng không?

-Không bao giờ anh ạ, nhiều khi tôi cũng tò mò muốn biết trong lòng anh ấy, thỉnh thoảng còn

vương vẫn một bóng hình nào không? Nhưng điều tra khéo léo cách nào thì anh xã nhà tôi cũng cười trừ và nói “ngoài em ra, anh không có ai khác”.

-Cô tin như vậy sao? Dĩ nhiên, tôi không dám nói là bây giờ anh Trần có một người nào đó ngoài cô, nhưng tôi tin rằng, trước khi gặp và yêu cô, ít nhất anh ấy cũng có một mối tình vắt vai. Cô thấy không, hiền như tôi mà cũng có đến hai mối tình trước khi cưới vợ, huống hồ gì anh ấy.

-Thôi đi anh ơi! tôi đâu dại gì mà lập luận như anh. Tại sao tôi không tin những điều tốt đẹp như lời nhà tôi nói cho tâm hồn yên ổn, thanh thoi, mà lại thắc mắc rồi suy diễn rằng anh ấy vẫn còn mơ tưởng đến một mối tình xưa. Làm như vậy chỉ khiến tôi héo hắt vì đau khổ, vì hờn ghen.

-Trái tim phụ nữ hình như hơi hẹp hòi phải không cô?. Chuyện xa lắc xa lơ thì có gì mà ghen hờn, đau đớn. Tôi vẫn thường kể cho má bày trẻ nghe những kỷ niệm với mấy cô bồ hồi còn đi lính, tôi thấy bã có buồn giận gì đâu.

-Sao anh biết là chị không buồn?

- Thì... khi tôi hào hứng nhắc chuyện ngày xưa, bà chăm chú lắng nghe như đang theo dõi phim Hàn quốc một cách rất hồn nhiên. Có lần, tôi kể chuyện một người em gái hậu phươngra tận tiền đồn để thăm tôi và ở lại mấy ngày, bà xà tôi còn hỏi “cô ấy ngủ ở đâu, ăn uống ra sao?”. Tôi thật thà khai báo, không giấu giếm điều gì. Tôi nghĩ chuyện đã cũ, hơn nữa, đó là những chuyện đã xảy ra trước khi chúng tôi cưới nhau thì có gì mà phải ghen. Nghe xong, bà còn chọc ghẹo tôi bằng câu hỏi “sao anh không lấy cô ấy cho em đỡ khổ”. Tôi có người bạn văn chương lai láng, hần hay viết về mối tình cũ, với những màn lâm ly. Đã vậy hần còn cả gan kể lể nổi nhưng nhớ, tiếc nuối dành cho người xưa nữa chứ. Vậy mà bà xà của hần tỉnh bơ, có hề hần gì đâu.

-Mấy ông thì chỉ thích nói cho đã cái miệng rồi kết luận những người vợ như chúng tôi chẳng buồn. Anh có biết, đôi khi chúng tôi phải giả điếc, làm ngơ không? Thí dụ, có hôm nào đó chị Liên nói với anh, trước khi trở thành vợ anh, chị đã yêu say mê một người thanh niên khác, đã từng đi chơi với nhau và đã có những ngày thật vui vẻ, hạnh phúc ở Nha Trang, Đà Lạt và cho đến bây giờ, thỉnh thoảng chị vẫn nhớ về kỷ niệm êm đềm ấy...thì anh nghĩ

sao? Có thật sự là anh không hề hấn gì hay là anh sẽ điên tiết lên?

-Nhưng mà...tôi là đàn ông, nên chuyện yêu đương lãng nhăng trước hôn nhân là chuyện thường. Còn mấy cô là ...đàn bà con gái phải khác chứ!

-Tại sao lại bắt công vậy chứ?. Không lẽ, con gái không được có người yêu trước khi lấy chồng à?

-Ừ... thì... ông bà mình ngày xưa cho đó là đức hạnh của phụ nữ Việt Nam.

-Cứ cho là lập luận của anh đúng đi, nhưng thử hỏi, vậy mấy cô mà anh đã từng nói yêu đương, từng đến thăm anh ở một nơi xa xôi nào đó, sao anh không cưới người ta mà đi cưới chị Liên còn “mới tinh”. Vậy, những người con gái ấy ra sao? Người ta cũng phải có chồng và chồng người ta cũng nghĩ như anh thì hạnh phúc gia đình ấy sẽ ra sao?

- Cô hỏi chi lắc léo vậy? chỉ có trời mới biết là chuyện gì đã xảy ra cho những người xưa của tôi. Dĩ nhiên, tôi vẫn mong họ có hạnh phúc. Thật sự.... đôi khi tôi cũng tự hỏi, không biết chồng của họ có

biết và buồn về những chuyện dĩ vãng của vợ mình hay không?

Bạn thân mến,

Cho dù là đàn ông, hẳn bạn cũng nhận ra sự bất công nếu có người nào đó bảo “Tôi có quyền yêu đương trước hôn nhân vì tôi là đàn ông, còn vợ tôi thì không. Tuy nhiên, có một sự thật phũ phàng là đàn bà âm thầm chấp nhận sự bất công đó - Không những chỉ ở thời xưa mà cho đến bây giờ, hình như ít nhiều vẫn còn đọng lại- Không biết có phải từ quan niệm “traí làm nên, năm thê bảy thiếp - gái làm nên, thủ tiết thờ chồng” của thời phong kiến hay không? Có nhiều ông thích khoe thành tích -cái gọi là “số đào hoa”- khi còn độc thân, trước mặt nhiều người, kể cả khi có mặt vợ mình ở đó và vênh vênh tự đắc như là một chiến tích anh hùng. Có lẽ, họ chưa bao giờ nghĩ rằng, điều đó gây tổn thương cho vợ. Họ tưởng rằng, nói như vậy giá trị họ sẽ được nâng lên, nhưng biết đâu rằng, chính điều đó đã làm giảm giá trị của họ, vì đã dẫm lên niềm đau chôn giấu của người tình xưa và người vợ bây giờ như lời ca dao

Trách người quân tử vô tình

Chơi hoa, xong lại bẻ cành bán rao

Đã là con người, khi lớn lên, bước vào tuổi trưởng thành ai cũng có khuynh hướng luyến ái với một người khác phái. Đó là điều bình thường. Tùy theo môi trường sống, văn hoá, giáo dục gia đình mà mỗi người có đối tượng và sự rung động khác nhau. Có một giai đoạn nào đó, người ta tưởng rằng tình yêu mình đang có thật vĩ đại, nhưng sau này nghĩ lại, thật sự nó không lớn lao như họ từng nghĩ. Đồng thời, có những người yêu nhau tha thiết, chân thành, họ có cả một pho tình sử như Romeo & Juliett", nhưng vì hoàn cảnh trái ngang nào đó, nhất là trong giai đoạn đất nước chiến tranh, hay sự đổi đời thật đột ngột, thật tàn nhẫn đối với những người thua trận, làm nên những cuộc biệt ly không định trước mà họ đành phải mất nhau. Thật đáng khâm phục khi có người đã chọn cuộc sống độc thân với một lý tưởng khác, để tôn thờ mối tình vô vọng đó. Nhưng cũng chẳng có gì đáng trách khi có người, theo thời gian vết thương lòng lành lặn dần "và con tim đã vui trở lại" để họ xây dựng mái ấm gia đình, an vui với cuộc đời mới. Và dĩ nhiên, không dễ gì quên những kỷ niệm của một thời "để yêu và để nhớ".

Mỗi người đều có quyền gìn giữ trong ngăn kéo trái tim những kỷ niệm rất riêng, nhưng cũng đừng vì nó mà làm vẩn đục niềm hạnh phúc đang có trong tay. Thành thật khai báo chuyện tình trong quá khứ, dù chỉ là vui hay khoe khoang một thời tuổi trẻ hào hoa, không phải là điều tốt. Vì điều đó có thể mang nỗi buồn đến cho người đang bên cạnh cuộc đời mình, cho dù cuộc sống gia đình hiện tại không phải lúc nào cũng êm ái, yên bình. ■

TA VỚI TA!

Hơn một năm “Covid” hoành hành, cuộc sống bình thường của mọi người đã có biết bao thay đổi. Tuần rồi, nghe tin vui, mọi giãn cách xã hội được nói lỏng, vì phần lớn dân chúng đã được chích ngừa đầy đủ, nên việc họp mặt gia đình, bạn bè cũng được mở rộng. Nhân dịp này, tôi mời vài cặp bạn thân đến nhà để xả bầu tâm sự, sau một năm chỉ chuyện trò, thăm hỏi qua điện thoại. Cuộc hội ngộ vui như ngày tết, người nào cũng tay xách, nách mang, nào là thịt thà, rượu bia, hoa trái ê hề. Thôi thì, đủ mọi chuyện vui buồn trong gia đình, giữa vợ chồng, con cái, với những chuyện “bây giờ mới biết” khi bị bó chân trong nhà một thời gian khá lâu.

Anh Ban, người ồn ào nhất trong nhóm, lúc nào cũng trào lộng:

-Ai nói gì thì nói chứ tôi cảm ơn “em Covid-19” lắm. Ban đầu thì hơi khủng hoảng, nhưng nhờ

“em” mà tôi được ở nhà chăm sóc “người tình mũm mũm này” (anh vờ vai chị vợ bên cạnh, đang cười híp mắt). Cũng nhờ chính phủ trả cho hai đầu lương, vừa thất nghiệp, vừa trợ cấp liên bang, rồi nào là gói cứu trợ sáu trăm... ngàn tư, lại không được đi mua sắm, đi nhà hàng, khỏi tốn tiền xăng nhớt, vậy là có dịp đếm tiền một nghỉ. Một năm ở nhà mà lợi tức gấp đôi năm đi làm. Nói thì bị thiên hạ chửi, nhưng tôi vẫn cảm ơn “em Covid.”He!he!!!

-Xí... ông lúc nào cũng nghĩ đến tiền mà không hề quan tâm đến cái khác. Nhìn lại ông và tôi đi. Ở nhà, cứ ăn rồi ngủ, nên bây giờ cái bụng chang bang, tướng đi ỉn ỉn như đôi lợn béo, ăn diện sao cũng thấy “phản nghệ thuật”. Nhìn kia, dáng thon thả của chị Tính thấy mà bắt ham.

-Nói thiệt với em, chứ từ trước tới giờ anh chưa bao giờ chê chán người tình “búp bê mũm mũm” của anh à nha. He!he!!!

Chị Luông hăng giọng:

-Ông nào ngồi trước mặt vợ cũng hiền lành, đạo đức như thánh nhân. “*Không cần biết, em là ai*” (*), anh cũng một mực yêu em, chung thủy với em từ đầu tới cuối”, nhưng ra đường thấy gái “sexy”,

chân dài tới nách, là nhìn không chớp mắt. Đàn ông các anh, “virus” phản trắc đây người.

-Em ơi! đừng quơ đũa cả nắm. Đàn ông, cũng có người này người khác, chứ như anh đây một mực chung tình, ra đường cứ nhìn thẳng mà đi. Đôi khi bị xui xẻo, nên tự nhiên... có mấy cô đồng đánh đi trước mắt, phải vội lấy kính đen mang vào...

Chị Luông trừng mắt nhìn chồng:

-Mang kiếng đen làm gì... để tôi đừng thấy cặp mắt dê xồm của ông hả?

Một trận cười hả hê vang lên. Chủ nhà rộn ràng mời mọc:

-Ông bà ơi, cho tôi can. Nào...mời mọi người nâng ly, chúc mừng chúng ta vẫn còn nguyên vẹn trong con đại dịch.

Tiếng cụng ly côm cốp, tiếp theo là những câu chuyện, những tiếng cười vang lên như pháo nổ. Chỉ riêng anh chị Thắng, thỉnh thoảng nói cười cho có lệ, hầu như họ chú tâm vào chiếc điện thoại đang nằm trước mặt hơn là góp chuyện với bạn bè. Một điều rất khác lạ so với biệt danh “Cô Bắc Kỳ nho

nhỏ”, mà cả nhóm đặt cho chị Thắng từ mười năm trước khi cả nhóm thường tụ họp hát karaoke. Chị Thắng luyện thoáng, hoạt bát của ngày nào bây giờ đã khác. Đôi môi chị lúc nào cũng cười mỉm... mà không biết chị cười vì câu chuyện vui của bạn bè trên bàn tiệc, hay cười với ai đó trên chiếc điện thoại chị đang chăm chú theo dõi. Không dẫn được sự tò mò, tôi khêu chị hỏi nhỏ:

-Ừa!“Cô Bắc Kỳ nho nhỏ” bộ bữa nay biến thành “Bà Bắc Kỳ già nua” rồi hay sao mà im lìm vậy?

Chị chưa kịp trả lời, tôi đã hỏi tiếp:

-Bộ có chuyện gì quan trọng lắm sao mà chị cứ phải theo dõi điện thoại vậy?

Chị Thắng ngược lên nhìn tôi, có vẻ ngập ngừng. Anh Thắng xen vào:

-À!.... À... tụi tôi đang xem “facebook”...
Mấy người bạn ở VN cho biết, mọi người đang lo ngại Covid bùng phát mạnh, vì du khách bên Tàu qua nhiều quá...

Nói xong, anh chị vói tay, gấp qua loa vài món ăn rồi lại tiếp tục chăm chăm vào màn hình điện thoại, tiếp tục ngơ ngác, lúng túng khi có ai bất ngờ gọi tên:

-Phải không anh Thắng?

-Có đúng không chị Thắng?

Bạn bè không ai nói gì, nhưng tôi cảm nhận có chút gì không thoải mái, khi anh Khiêm nhìn theo anh chị Thắng đang bước ra cửa và chép miệng:

-Tôi nghiệp... ông bà Thắng ngồi chơi mà không yên, cứ phải quẹt qua, quẹt lại...y hết mấy thằng nhóc nhà tôi.

Có lẽ, chị Thắng cũng cảm thấy áy náy vì sự thay đổi của mình, nên tuần sau chị gọi cho tôi để giải bày:

-Kể từ ngày xảy ra đại dịch, hai vợ chồng tôi vừa được nghỉ ngơi, vừa được lãnh tiền nhiều hơn đi làm, nên tha hồ mà hưởng thụ cuộc sống. Nhưng sau một thời gian xem phim bộ triền miên cũng chán, anh Thắng bắt đầu lên mạng theo dõi cuộc bầu cử sôi động cũng như tình hình bệnh dịch, sau đó tìm

tôi, lục lạo tin tức trường xưa, bạn cũ. Ban đầu, một vài giờ mỗi ngày, dần dần không còn giờ giấc và đâm ra nghiện luôn, nên ôm “computer” suốt ngày. Tôi bỗng trở thành người cô đơn. Nghe tôi than thở, bà chị chỉ cách chơi “facebook”. Và nhờ nó mà tôi liên lạc được nhiều bạn bè, rồi thì chuyện trên trời dưới đất, chuyện thời sự, chuyện tâm tình, chuyện thẩm mỹ, chuyện nấu nướng, chuyện ông kia, bà nọ....riết rồi tôi cũng nghiện giống ông chồng luôn. Và bây giờ, anh Thắng có niềm vui của anh, tôi có niềm vui của tôi.

Chị Thắng kết thúc câu chuyện bằng tiếng cười dòn tan:

-Chị thấy đó, giờ đây vợ chồng tôi, chỉ cần ta với ta, không ai phiền đến ai...

Chẳng biết câu nói này có giải đáp được câu hỏi của chị Khánh, người đã kể cho tôi nghe câu chuyện trên đây “Thật tình, tôi không biết bạn tôi sống như vậy có hạnh phúc hay không?”.

Bạn thân mến,

Hạnh phúc là trạng thái cảm xúc của con người khi được thỏa mãn một nhu cầu nào đó mang tính trừu tượng. Cảm xúc này rất khác nhau, tùy thuộc vào năng lực nhận thức của tâm thức mỗi con người. Do đó, không thể phê phán cách sống của người nào đó có hạnh phúc hay không?. Ở đây, người viết chỉ xin góp vài cảm nghĩ cho vui.

Có lẽ, anh chị Thắng ở nhà nhàn rồi quá, thừa thãi thời gian bên nhau, đến nỗi không còn chuyện gì để nói cho nhau nghe, như ý nhạc của cố nhạc sĩ Y Vân trong nhạc phẩm Buồn “Buồn như khi gặp mặt, không còn chuyện để vui!”. Vì vậy, lướt “facebook” để tìm niềm vui cùng bạn bè trong thế giới ảo là một hạnh phúc rất riêng của mỗi người. Điều đó, ngẫm ra không hại chi ai, chỉ có chút khúc mắc là nỗi băn khoăn của bạn bè khi ngồi chung nhau mà hình như xa cách. Dù sao, đó cũng là một hiện tượng xã hội của thời đại công nghiệp truyền thông. Hình ảnh một cặp tình nhân hay nhóm bạn thân trong nhà hàng, mỗi người chăm chú nhìn vào điện thoại, im lặng để thưởng thức món ăn -hay “món” gì khác?- nên chỉ có tiếng bát đĩa va chạm, chứ không có tiếng xì xào trò chuyện, gây ồn ào làm phiền hà người chung quanh. Trông có vẻ lịch sự lắm, nhưng hình như không còn nữa sự gần gũi, thân tình của ngày xưa.

“Một vài người tạo ra hạnh phúc bất cứ nơi nào họ tới, lại có những người khác, khi có họ lại mất vui”. *Câu nói của Oscar Wilde (*) cũng là một hiện thực đáng cân nhắc, phải không bạn?*

Thôi thì, mỗi người một cách khác nhau, nhưng hơn nhau ở chỗ là biết chấp nhận những điều không thay đổi được của người thân, thử nghe lời khuyên của thầy Thích Nhất Hạnh: “Đôi khi hạnh phúc khiến bạn cười, và đôi khi việc cười cũng khiến bạn hạnh phúc. Cách để hạnh phúc nhanh nhất... là cứ ngồi cười một mình, khả năng 50% là bạn sẽ hạnh phúc ngay sau đó”. ■

()Oscar Wilde là một nhà thơ và nhà soạn kịch (1854-1900)*

() Lời bài hát “Vì đó là em” của nhạc sĩ Diệu Hương*

LỜI THÁCH THỨC

-Anh biết chuyện anh Dân có bồ nhí ở Việt Nam không?

-Làm gì có chuyện đó. Anh Dân vừa bảo lãnh chị Dung qua đây mới vài năm thôi, chị ấy vừa xinh xắn, vừa giỏi giang, anh Dân quá là hạnh phúc, còn muốn gì nữa mà đèo bồng. Cũng mới đây thôi, anh Dân tâm sự với tôi rằng, sau khi bà vợ trước qua đời, anh rất buồn, cho đến ba năm sau mới được người bạn giới thiệu chị Dung. Mới đầu, anh chỉ xem là bạn, nhưng dần dần có tình cảm nên quyết định cưới và bảo lãnh sang đây, để có người chia sẻ ngọt bùi trong tuổi xế chiều. Anh Dân nói, chị Dung thương anh thật tình, qua đây chỉ cốt làm ăn, không quan tâm hay so đo, tính toán chuyện tiền bạc. Thỉnh thoảng, hai người lại về Việt Nam và ở lại chơi mấy tháng liền. Bạn bè ai cũng trầm trồ “Ông Dân được hưởng phúc về già”.

-Tôi cũng có dịp gặp anh chị trong một tiệc sinh nhật của người bạn, trông chị Dung trẻ hơn anh Dân nhiều. Tính tình chị vui vẻ, cởi mở. Ai cũng khen ông này có số đào hoa, dù đã xấp xỉ bảy bố. Vậy mà còn sanh tật “trâu già ham cỏ non”.

-Thôi cha nội, coi chừng tin đồn thất thiệt đó nha.

-Tin này không thất thiệt chút nào, mà là thiệt... thiệt... thiệt trăm phần trăm. Tháng rồi, trong lúc ngồi chờ bà xã đi chợ ở Saigon Mall, tôi gặp anh Dân. Chính anh ấy đã cho tôi xem hình “bồ nhí” ...

-Ôi! mấy ông già hết xí quách hay lầy le, để người khác tưởng mình còn phong độ đó mà. Cứ chớp hình của một cô nàng nào đó tuổi mười tám, ngực nở, mông to, chân dài tới nách, hăng hà sa số trên mạng, rồi in ra, bỏ vào ví, đem khoe thiên hạ, có ai tìm hiểu lý lịch nàng đâu mà sợ. Anh nghĩ, nếu chuyện đó có thật, ông có yên thân với chị Dung không?

-Ừ! tôi cũng nghĩ vậy, nhưng anh Dân kể rằng, mấy năm trước khi xảy ra đại dịch, hai vợ chồng anh hay về Việt Nam ăn Tết. Tết năm 2019,

anh muốn đi, nhưng chị thích đi làm kiếm tiền, nên không chịu nghỉ việc. Anh vờ hăm he “Để anh đi một mình, coi chừng có người vót mắt à nha”. Chị quay lại, nhìn anh từ đầu xuống chân, rồi cười nửa miệng -nụ cười làm anh hơi bị què- “Xí...nghèo mà ham... ai mà thèm vót ông... thách ông đó ”. Thế là anh ấy đi thật và ở lại suốt hai tháng. Cuối cùng thì không biết ai vót ai, nhưng chuyện “dễ tin mà có thật” là anh Dân đã cặp kè với một cô gái nhỏ hơn anh hơn hai con giáp.

-Rồi chị Dung có biết không?

-Năm đó, anh Dân về Việt Nam hai lần. Chị Dung vẫn để anh đi tự do, không nghi ngờ gì cả. Cho đến một hôm, chị tình cờ đọc được tin nhắn hết sức tình tứ từ cô gái ấy, trên điện thoại của anh. Không thể chối cãi, anh đành phải nhận tội.

-Ừa! tôi mới gặp anh chị trong tiệm phở tuần trước nè. Thấy hai người vẫn vui vẻ với nhau mà. Chẳng lẽ chị Dung không biết ghen?

-Đàn bà ai mà không ghen. Khi khám phá ra mình bị phản bội, chị Dung rất giận dữ, hạch hỏi anh Dân đủ điều và đòi ly dị. Nhưng anh Dân biện minh rằng, đó chỉ là cách anh trả lời cho thái độ thách

thức của chị. Dĩ nhiên, anh cũng sợ gia đình tan vỡ, nên xuống nước năn nỉ và hứa sẽ chấm dứt.

-Thật ra, anh Dân cũng có phần quá đáng. Đã bảy mươi tuổi rồi, chứ đâu còn là trai tráng mà xung động, háo thắng dữ vậy. Anh ấy gặp được chị Dung là phước ba đời. Đa số, mấy ông già về Việt Nam cưới vợ, toàn gặp người lợi dụng để sang Mỹ, chờ khi có thể xanh hay quốc tịch thì vỗ cánh bay xa. Nếu không thì cũng tìm cách moi của, chứ làm gì có người như chị Dung, đã không xài tiền của chồng, mà còn làm ra tiền cho chồng đi chơi thoải mái nữa.

-Anh phán xét như vậy có quá khắt khe không?. Tôi nghĩ, lời thách thức của chị Dung đã chạm vào tự ái anh Dân, nên anh mới tìm cách chứng tỏ bản lãnh đàn ông của mình.

-Bản lãnh gì? Mấy đứa con gái đua đòi, ham mê vật chất hay vì hoàn cảnh gia đình quá túng quẫn, chỉ cần cái mã Việt kiều, có rùng rinh chút tiền là nhào vô ngay, đâu cần tuổi tác hay xấu đẹp. Ở đây, có nhiều ông bị vợ xem thường, nên các ông muốn về Việt Nam để “định giá” lại bản thân mình. Nhưng đó chỉ là cái giá ảo. Ham làm gì?

-Có thể, anh Dân kiểm bò nhí để thử thách tình cảm của vợ thôi. Xưa nay, ai cũng biết anh ấy là người đứng đắn. Vợ mất hơn ba năm, anh mới quyết định bước thêm bước nữa, chứ có nhiều ông, vợ mới lên bàn thờ là đã có người khác ngay.

-Có lẽ, dùng chữ nông nổi cho trường hợp của anh Dân mới đúng. Anh đã tự đánh bóng cho cái hào quang ảo của mình mà không lường hậu quả. May mà chị Dung bỏ qua, nếu gặp bà khác thì giờ này anh ấy sẽ biết đá, biết vàng... và lúc đó, ông già gân sẽ biết bản lĩnh của mình “tệ” cỡ nào. Ha!ha!!!

Bạn thân mến,

Câu chuyện trà dư, tửu hậu của mấy ông già rảnh việc, đôi khi cũng gợi lên vài ý tưởng thú vị. Ở đây, người viết không bàn về “cuộc tình ảo” của những ông già hom hem, “may mắn” góa vợ ở độ “tuổi hạc”, vội về Việt Nam rình ngay một cô bồ nhí cho oai cuộc đời, hay mê mẩn tiếng “Yêu” của các nàng miện còn hôi sữa, mà không hề biết là tiếng yêu đó phát xuất từ “giấc mơ quốc tịch Mỹ”. Những chuyện này đã xưa như ông già Noel và tốn hao biết bao giấy mực, đến nỗi bây giờ không ai

buồn bàn luận để thêm chán ngán. Điều mà người viết muốn chia sẻ cùng quý bà, đó là sự thách thức của người vợ. Có nên hay không thách thức người đàn ông của mình trong mọi lãnh vực hay có giới hạn -điều gì nên thách và điều gì không nên? Đã sinh ra là “nam tử hán” thì hầu như ông nào cũng có mang bản năng quyết đoán và hiếu thắng. Tùy môi trường sống và sự hấp thụ nền giáo dục, mà bản năng này giúp người đàn ông thành công trong cuộc sống ngoài xã hội và hôn nhân, hoặc ngược lại, sẽ sa lầy vào những thất bại tai hại. Dù ở cương vị nào, người đàn ông cũng luôn muốn mình là cột trụ của gia đình, là chỗ dựa cho người phụ nữ đi cạnh cuộc đời mình và một mong muốn không kém phần quan trọng là được vợ tôn trọng. Nhưng ước muốn đó không phải lúc nào cũng được như ý và khi cảm thấy người vợ có vẻ không cần mình, những người này thường mặc cảm, dễ tự ái trước mỗi lời nói, dù thật hay đùa của người vợ.

Người viết rất đồng cảm với ý tưởng trong một tiểu đề tâm lý gia đình, khi tác giả nhắc đến những lời thách thức của người vợ: “Anh giỏi thì anh làm đi”, “Tôi thách anh dám làm”, “Tôi đổ anh đấy”... Những lời thách thức dễ dàng bị chị em buột

miệng nói ra trong cơn nóng giận. Thực tế chứng minh, đàn ông khó kiểm soát cơn giận dữ hơn phụ nữ. Hơn nữa, ẩn sâu trong một người đàn ông luôn có sự hiếu thắng. Vì vậy, họ có thể làm bất cứ điều gì hồ đồ trong lúc ấy. Và hậu quả khó lường, có thể là người chồng, người vợ hoặc chính cuộc hôn nhân ấy phải hứng chịu.”

Trong câu chuyện trà dư tửu hậu ở trên, có lẽ sau một thời gian hưởng trọn niềm hạnh phúc dư đầy, anh Dân chợt thấy mình không còn là chỗ nương tựa của vợ nữa -vì chị Dung quá say mê trong việc kiếm tiền- nên trong lòng anh nảy sinh một thứ mặc cảm thâm kín, không bày tỏ được thì lời thách đố của chị đúng vào điểm nhạy cảm của anh. Thế là câu chuyện tìm bồ nhí xảy ra.

Theo thiển ý của người viết, cả hai anh chị đều có lỗi -với nhau- nhưng may mắn là chị Dung vẫn còn “yêu người độ lượng”(), nên cuộc hôn nhân này đã được cứu vãn.■*

(*) Lời trong nhạc phẩm “Mùa Thu Paris” của Phạm Duy

TIẾT KIỆM HAY KEO KIỆT?

-Ê! kỳ này họp mặt bà làm món gì?

-Chưa biết nữa, nhận được email của bà Trưởng ban ẩm thực rồi mà chưa nghĩ ra nên làm món gì.

-Dem món gì trông cho “oách” nghe, không thôi bị thiên hạ chê keo kiệt như bà “Hồng nem” và bà “Thảo nho” đó.

Những ngón tay đang trườn dài trên trái quýt vàng tươi dừng lại đột ngột, chị Lan nhúu mày hỏi:

-Ừa Hồng và Thảo có “nick name” hời nào, sao tôi không biết?

-Thì mới đây thôi. Tại vì lần nào có tiệc, Hồng, Thảo cũng chơi độc nhất một món. Người thì

nem, người thì nhỏ, nên mấy bà dưới bếp lén đặt biệt danh không đẹp cho hai người khá đẹp.

-Trời, một năm họp mặt có hai lần, phải chơi sao cho đẹp, chứ keo kiệt chi cho mang tiếng vậy hè!

-Bà thấy không, mỗi khi trường ban gửi email kêu gọi mọi người đóng góp món ăn, bao giờ trên danh sách đưa ra, chị Trường cũng ghi liền một khi: Túy Hồng nem chua, Phương Thảo nho xanh hoặc đỏ, còn thêm phần ghi chú “tùy giá sale” nữa chứ.

-Chà! làm kiểu này đúng là đá giò lái. Mất mặt thiệt đó nha.

-Không biết hai bà “nem” và “nho” đó nghĩ sao hén, có phản ứng gì không?

-Phản ứng gì, đúng quá nên chỉ biết cười trừ.

Chị Thanh trầm ngâm một lúc rồi hắng giọng:

-Sao mấy bà suy diễn ghê vậy. Hồng, Thảo cười là vì họ biết những câu chị Trường ghi chỉ là đùa giỡn cho vui thôi. Tôi nghĩ, nem là món ruột của Hồng. Mỗi lần mang nem đến, ai cũng thích, có

người còn nhắc “Hong làm món này ngon hết xẩy, nhớ lần sau làm nữa nha”, nên chị ấy cứ thế mà làm. Còn Thảo thì không ăn thịt, nên mang trái cây là đúng rồi. Sao lại nói người ta keo kiệt. Ác miệng, ác mồm quá đi, mấy bà ơi.

-Bà biết gì mà nói. Đâu phải chỉ chuyện này, mà còn nhiều chuyện khác nữa. Mỗi lần cả bọn rủ rê nhau mua vé tham dự tiệc gây quỹ, là bà Hồng lúc nào cũng có cớ “Tuần này tôi bị kẹt rồi, không đi được”. Riết rồi ai cũng biết cái tính keo kiệt của bà, tiền bỏ vô túi rồi không muốn lấy ra. Hay những lần anh Trương kêu gọi góp tiền, giúp đỡ bạn bè ở Việt Nam thì bà Thảo cũng đóng, nhưng lại thông thêm câu “Mình mới gửi tiền về cho gia đình...”.

-Đúng rồi, hôm đầu năm, anh Toàn kêu gọi đóng tiền giúp nạn nhân bão lụt ở Việt Nam, bà Thảo cũng thoái thác “Tôi đóng góp bên chùa rồi”.

-Bà nhớ không, tuần trước tụi mình rủ nhau đi “shopping” sau khi lãnh được hai lần tiền hỗ trợ trong mùa đại dịch, đưa nào cũng hăng hái mua sắm, vậy mà bà Thảo nhất định không chi một cắc, lúc nào cũng “phải tiết kiệm để hậu thân”. Trời ơi, tiền này như trên trời rơi xuống mà, cứ sắm sửa cho

minh được sung sướng tẩm thân, tính toán chỉ cho một óc.

Chi Tâm này giờ im lặng, giờ mới lên tiếng:

-Thiệt tình, bàn chỉ có bốn người mà ồn ào còn hơn cái chợ, không bà nào chịu thua bà nào. Nghe từ đầu đến cuối, giờ tôi xin đưa ra kết luận. Mấy bà tiêu xài không cần suy nghĩ vào món tiền lãnh được, rồi chê bai người ta đủ thứ, chứ có biết đâu Thảo đã dành số tiền đó cho những nhu cầu khác, thiết thực và ý nghĩa hơn.

-Nhu cầu gì mà bà ca tụng dữ vậy?.

-À! Thảo đã dùng số tiền trên trời rơi xuống đó giúp bà con nghèo khổ ở quê nhà, giúp trẻ mồ côi, giúp các thương phế binh VNCH đang cực khổ, nhọc nhằn kiếm ăn từng ngày. Nghĩ lại xem, có phải Thảo keo kiệt với chính bản thân mình, nhưng lại rất rộng rãi với người khác. Còn mấy bà thì xài thoải mái, nhưng chỉ thỏa mãn nhu cầu của bản thân.... Vậy tính ra ai keo kiệt hơn ai.

Một khoảng im lặng bao trùm. Không ai nói với ai tiếng nào. Những lần trong khoảng không

gian im ắng ấy có một chút bối rối, một chút ngượng ngùng.

Bạn thân mến,

Có câu nói vui, nhưng rất thật mà ai cũng biết “Tiền không phải là tất cả, nhưng không có tiền thì vất vả”. Con người sinh ra và lớn lên đều được cha mẹ chăm lo hay tự đầu tư bản thân mình bằng việc học hành hay lao động, cũng chỉ vì cần kiếm tiền cho cuộc sống. Khi đã có tiền, mỗi người sẽ có cách xử dụng khác nhau, tùy quan niệm và cách sống.

Qua câu chuyện hai người bạn, lúc nào họp mặt chỉ mang một món duy nhất, rẻ tiền so với món người khác, nên bị chê là keo kiệt. Có quá khắt khe không, khi dễ dàng kết án mà chưa đặt mình vào vị trí của họ, hay đứng ra, chưa biết được cách suy nghĩ của họ. Biết đâu, người mang ít đồ ăn cho bữa tiệc vì thấy hầu như lần họp mặt nào, thức ăn cũng thừa mứa đến mức phải quăng bỏ, nên không muốn phung phí thêm. Hoặc họ suy nghĩ đơn giản rằng, mục đích chính của cuộc họp mặt không phải chỉ để ăn, mà còn có những điều khác quan trọng hơn.

Trong quan hệ xã hội, không ai muốn người khác đánh giá mình là kẻ keo kiệt trong vấn đề xài tiền, mà con người thì dễ phán đoán sai lệch giữa tính tiết kiệm và keo kiệt.

Tiết kiệm là một đức tính rất cần thiết để bảo đảm cho ngân sách gia đình. Dĩ nhiên, không phải tiết kiệm là cách làm giàu, nhưng chắc chắn cuộc sống sẽ được an toàn hơn là hoang phí. Bởi vì, họ sẽ chọn những thứ đúng giá trị và đúng số lượng cần thiết phải có. Một người luôn chọn thời điểm hàng giảm giá để mua những thứ đúng với nhu cầu và khoản tiền mình đang có, cho bản thân, cho gia đình hay bạn bè, là người tiết kiệm chứ không phải keo kiệt. Người tiết kiệm có thể hào phóng khi người thân, bạn bè cần hoặc đối với những người khó khăn chung quanh, họ cũng sẵn sàng giang tay giúp đỡ, không chút đắn đo.

Người keo kiệt là người muốn giữ tất cả, không muốn cho ai cái gì. Họ tính toán từng đồng, từng cắc. Họ vui vì được ăn mà không phải tốn tiền mua. Nhưng ngược lại, chẳng ai có thể ăn được của họ thứ gì. Họ có niềm vui khi chiếm giữ tiền, nhưng rất đau buồn khi phải tiêu tiền, cho dù với mục đích gì. Đừng nhầm lẫn giữa một người keo kiệt và người

không có tiền để chi tiêu. Tuy nhiên, đó cũng là cách sống của cá nhân. Có thể, nó hình thành từ một hoàn cảnh quá nghèo khổ thời thơ ấu, bị khốn đốn vì thiếu thốn, bị ám ảnh thời tuổi thơ vì sự bạc đãi của những kẻ giàu có nhưng thiếu một tấm lòng, nên họ chỉ chú trọng đến việc tích lũy. Và như thế họ đã vô tình làm cho mọi người xa lánh, vì không ai có thể thân thiết với người keo kiệt.

Mời bạn xem sự so sánh giữa hai hạng người này.

“Người Tiết Kiệm và Người Keo Kiệt” ()**

Cùng một mặt hàng, người tiết kiệm sẽ quan tâm đến giá trị món hàng, còn người keo kiệt quan tâm đến giá tiền của món hàng.

Người keo kiệt luôn cố gắng mua mọi hàng hóa với giá rẻ nhất. Người tiết kiệm cũng vậy, nhưng họ cũng luôn sẵn sàng chi tiêu cho những món đồ mình cần.

Sự bủn xỉn của những người keo kiệt ảnh hưởng đến những người xung quanh. Sự tiết kiệm của những người tiết kiệm chỉ ảnh hưởng đến một mình họ.

Người keo kiệt khiến người khác khó chịu vì cách họ đối xử với mọi người xung quanh.

Người tiết kiệm khiến bạn nhận ra mình có thể tiêu tiền một cách hiệu quả hơn.

Người tiết kiệm ít khi nói dối về mức chi tiêu của mình.

Người keo kiệt không biết cân nhắc và không thể hiểu tại sao trong một số trường hợp họ không được miễn phí.

Người tiết kiệm cũng cố được miễn phí nhưng họ cũng hiểu có những thứ cần phải trả phí.

Tôi xin mượn hai câu danh ngôn dưới đây như dấu chấm hết cho bài viết kỳ này.

-Tiết kiệm là cái kho vô tận của kẻ nghèo, hoang phí là cạm bẫy của kẻ giàu. (Khuyết danh)

-Nếu bạn mua những thứ mà mình không cần tới, sớm muộn gì bạn cũng phải bán đi những thứ mình cần. (Warren Buffett)

(**) Trích diễn đàn Share

VẾT CŨ

-“Ngoại ơi, khi nào họ bà phải nhớ che miệng lại”. Đứa cháu mới sáu tuổi mà đã lên mặt dạy đời. Lúc ấy, tôi chỉ muốn xáng nó một bạt tai vì cái tội hỗn xược, nhưng kịp dừng lại. Quay sang mẹ nó, tôi hỏi “Mày biết dạy con không? Nó nói vậy mà mày làm thinh hả?”. Con gái tôi đứng dưng đáp “Mẹ à, Tina đi học, ở trường dạy sao thì nó làm y vậy. Thấy người lớn làm khác, thì nó bắt chước cô giáo nhắc nhở vậy thôi. Con thấy đâu có gì hỗn hào”. Anh biết không, nhiều lần tôi muốn trào máu họng vì bị mẹ nó “dạy khôn”. Nào là “*Thức ăn cũ mẹ để trong tủ lạnh cả tuần rồi, sao không bỏ mà lại lấy ra ăn, tuy nó chưa thiu, nhưng đã có vi trùng trong đó, ăn là rước bệnh vào thân*”. Hoặc “*Sao mẹ chùi tay vào quần rồi lấy bánh cho Tina ăn, ghê quá đi...*”. Anh nghĩ coi, mình sinh ra nó trong hoàn cảnh cơ cực ở VN. Ba nó bỏ hai mẹ con bơ vơ, hai mươi bốn năm, một mình tôi ăn lộn giữa chợ đời nuôi nấng con, cho

ăn học tử tế, nó vẫn lớn lên khỏe mạnh, vậy mà bây giờ nó chê mình ở dơ, có tức không? Nó lấy chồng sang đây hơn tám năm, tôi ở lại VN cô quạnh, đêm từng đêm khóc nhớ thương con, không biết nó sống ra sao, có được chồng thương yêu hay bị bạc đãi? Với bao nỗi băn khoăn, lo lắng, tôi cầu nguyện hàng ngày, mong thủ tục bảo lãnh suôn sẻ, nhanh chóng, để được sang Mỹ sống với con hầu chăm sóc, bảo vệ nó. Qua đây, tưởng đâu sẽ sống vui vẻ, hạnh phúc với con cháu, nhưng thực tế không phải vậy. Ở đây một năm cũng như ở tù. Tôi không biết tiếng Anh, không biết lái xe, không có bà con, hàng xóm để chạy tới, chạy lui cho đỡ buồn, suốt ngày chỉ ở nhà lo nấu nướng, hầu hạ chúng như “osin” vậy đó...

Chị Tiên vừa lau nước mắt, vừa ghen ngào kẻ lẽ. Chờ chị qua cơn xúc động, tôi nhỏ nhẹ hỏi:

-Hình như... chị có chút hối tiếc vì đã qua đây? Không lẽ, chị không tìm được niềm vui khi đoàn tụ cùng con cháu sao?

-Thật sự mà nói, tôi cũng rất vui khi thấy con mình hạnh phúc. Nhưng đồng thời tôi lại cảm thấy lẻ loi, cô độc, dù đã đạt được niềm mơ ước. Có lẽ, vì tôi không thích hợp với cuộc sống mới. Ở VN, ngày

nào cũng xách giỏ đi chợ. Đã quen với cảnh ồn ào, chen lấn trong chợ, quen cái cách lựa rau, lựa cá, lựa thịt, tự do thoải mái, kỳ kèo trả giá ở VN, tôi chán ngán khi nhìn những con cá, con tôm đông lạnh, cứng ngắt, không tươi ngon như mình mong muốn. Mỗi lần than thở với bạn bè ở VN, ai cũng nói “từ từ rồi sẽ quen”. Tôi cũng nghĩ vậy, nhưng sao khó quá. Nhiều khi muốn về lại xóm cũ ở quê nhà, nghèo mà vui, nhưng nghĩ đến xa con thì lại thương, lại xót...

-Chú à! đâu phải cháu không thương mẹ. Từ nhỏ đến lớn, chỉ có hai mẹ con sống thui thủi với nhau. Cháu theo chồng sang đây là mong muốn có một cuộc sống tốt hơn, rồi bảo lãnh mẹ qua để được chung sống và chăm sóc khi mẹ già yếu. Nhưng mọi việc xảy ra không như cháu nghĩ. Vấn đề khó khăn là mẹ cháu không chịu hòa nhập với nếp sống ở đây. Các con của cháu sinh ra và lớn lên ở Mỹ, nên tính cách của nó đâu khác gì người Mỹ. Chỉ may mắn là nó hiểu và nói được tiếng Việt. Mẹ cứ so sánh mấy đứa cháu ở VN, “Tụi nhỏ bên nhà, hễ chào người lớn thì lúc nào cũng khoanh tay mọp xuống. Những lúc ông bà rầy dạy, tụi nó im re không dám hó hé

một câu. Lên bàn ăn, nó biết mời mọi người và khi nào người lớn cho phép mới được cầm đũa, chứ không như mấy đứa này... ”. Mỗi ngày đi làm về là mỗi ngày cháu nghe mẹ trách móc, than phiền “Thằng Richard chúi mũi chơi game, con Tina bày biện đầy phòng, tao rày thì nó trả lời son sòn...”. Cháu thương mẹ hồi xưa thiếu thốn, nên mua sắm đủ loại quần áo đẹp, vậy mà mỗi lần đi chơi, bà cứ mặc mấy bộ đồ cũ, loại quần áo mặc ở nhà, cháu năn nỉ cách gì mẹ cũng không nghe, còn nói lầy “Mày mặc cỡ thì đi một mình đi”. Không muốn mẹ cực, nên một tuần bốn lần, cháu mua thức ăn nấu sẵn ngoài tiệm, chỉ nhờ mẹ nấu nồi cơm thôi, nhưng mẹ không chịu, tự mình nấu đủ món. Món này chưa ăn hết lại nấu món khác, thức ăn dư chất đầy tủ lạnh, lâu ngày cháu phải bỏ, vậy là mẹ giận. Cháu cố gắng giải thích cho mẹ hiểu, nhưng lần nào “chiến tranh” cũng xảy ra. Và mỗi lần giận là mỗi lần bà chì chiết “Tao không muốn ở đây nữa. Qua đây chỉ làm mọi cho tụi bây, chứ sung sướng gì”. Có lần, giận quá, cháu gay gắt trả lời “Nếu mẹ muốn về VN thì con sẽ mua vé máy bay một chiều cho mẹ. Về rồi là không có vé trở qua đâu”. Giận thì nói vậy, nhưng nghĩ lại cảm thấy hối hận. Mẹ hơn sáu mươi tuổi rồi, về bên kia sống với ai, bệnh hoạn ai chăm sóc. Rồi cháu tự

nhủ lòng, thôi cứ để mẹ làm mọi việc theo ý bà, bởi có nói thì cũng chẳng thay đổi được gì, chỉ làm sút mẻ tình cảm. Nhưng rồi... mọi sự cũng trở lại vết xe cũ với bao nhiêu chuyện vặt vãnh, khiến hai mẹ con mãi lục đục với nhau. Buồn quá chú ơi!

Bạn thân mến,

Có lần, tôi đã đọc đâu đó một ý tưởng khá hay “Gia đình thường được ví là mái ấm, nhưng đôi lúc nó lại là nơi chứa đầy bão tố, còn thế giới bên ngoài lại có vẻ tràn đầy niềm vui. Nhưng sẽ đến lúc ta nhận ra, chính ở nơi ta tưởng là bão tố ấy, luôn tồn tại một tình yêu vô điều kiện”.

Chuyện gia đình chị bạn trên đây cũng không vượt ra ngoài chân lý đó. Dù hay gay gắt với con gái, và con bà cũng không ngọt ngào với mẹ, vì những bất ý nhỏ nhất trong đời sống hằng ngày, nhưng cô đã khóc khi xa mẹ và người mẹ cũng đã lặng lẽ rơi nước mắt từng đêm khi con gái theo chồng biệt phương xa. Người này rất đau khổ khi không được ở cạnh người kia để săn sóc, chăm lo. Vậy mà một nghịch lý luôn xảy ra khi cuộc sống chung bắt đầu. Đó là những bất đồng về cách sống

hằng ngày, từ những chuyện rất nhỏ, nhưng đã đan lại thành một chuỗi dài, che lấp tình yêu thương luôn ẩn sâu trong lòng mẹ con.

Thật không dễ dàng để thay đổi tính cách mỗi người. Người nào càng dùng lý luận để cố thay đổi điều gì đó của người kia, càng tạo ra nhiều cảm xúc tiêu cực. Mẹ được sống gần con là niềm vui tuổi già, vì thế chuyện nhà con hãy để con lo liệu. Con được bên mẹ là hạnh phúc đã mong chờ tám năm, vì thế hãy kiên nhẫn, giúp mẹ quen dần nếp sinh hoạt mới. Không có ranh giới trong việc ai đúng, ai sai trong những mâu thuẫn xảy ra hằng ngày, chỉ cần vì thương yêu mà cố gắng chịu đựng và nhẫn nại rồi mọi việc sẽ ổn.

Nếu trong tim mẹ vẫn còn tình yêu vô điều kiện đã dành cho con, thì hãy quăng bỏ những khó chịu hôm nay. Nếu con muốn thể hiện lòng biết ơn đối với người mẹ suốt đời vất vả vì mình, thì hãy vui vẻ chấp nhận những điều chưa thể thích ứng của mẹ ngay bây giờ. Đó là món quà không tốn kém, nhưng lại có ý nghĩa lớn nhất trong dịp tôn vinh “Ngày Của Mẹ”. ■

ĂN và NHẬU

Cơn dịch Covid vừa giảm sút, các sinh hoạt cộng đồng vừa rục rịch chuyển mình, thì đám bạn cũ đã ới nhau họp mặt. Lâu ngày không được gặp gỡ, “lời qua, tiếng lại” đủ mọi đề tài, nên không khí ngày “khai trương” có vẻ sôi nổi khi anh Liệt và anh Nghiêm tranh luận về vấn đề Ăn và Nhậu. Anh Nghiêm nói:

-Nếu trong bữa tiệc mà không có món xôi, thì tôi không xem đó là tiệc. Cũng như vậy, nếu ai mời tôi uống rượu mà không có vị ngọt, thì đó không phải là rượu!

Anh Liệt tròn mắt hỏi:

-Vậy ly đó là gì?

Anh Nghiêm trả lời với giọng cà giựt:

-Tôi đâu có uống mà biết. Không hiểu tại sao người ta có thể bỏ tiền mua cái thứ vừa cay, vừa đắng mà uống lấy uống để, đến nổi say khướt, lăn quay.

-Anh mới là lạ. Sống hơn nửa đời người, nhất là tại cái xứ sở rượu bia tràn ngập này mà cho rằng, chỉ có loại rượu ngọt dành cho phụ nữ mới là rượu thì quả là đáng ngạc nhiên. Chắc anh cũng biết câu “Nam vô tửu như kỳ vô phong”. Ha! Ha! vậy là đời anh không hề có gió.

Anh Nghiêm nhăn mũi hỏi lại:

-Vậy “gió” của anh có phải “gió” kiểu này không?

Một ly nhâm nhi tình bạn

Hai ly uống cạn lòng sầu

Ba ly mũi chảy tới râu

Bốn ly ngồi đâu gục đó

Năm ly cho chó ăn chẻ

Sáu ly vợ đề cạo gió ()*

Cả bàn cười rộ lên. Anh Trần xen vào:

-Chuyện rượu... “xưa rồi Diễm”. Mời hai ông nghe cụ Trần Tế Xương nói nè:

“Một trà, một rượu, một đàn bà,

Ba thứ lãnh nhãng nó quấy ta.

Chừa được thứ nào hay thứ ấy,

Có chẳng chừa rượu với chừa trà!

Anh Nghiêm xua tay, lắc đầu:

-Trà thì tôi không thích, rượu thì nhâm nhi chút rượu ngọt mà anh Liệt cho rằng không phải rượu. Còn món thứ ba là đàn bà, mà đàn bà là mẹ của con tôi, có muốn chừa cũng không được.

-Nãy giờ, chúng ta nói về uống mà chưa nói về ăn. Nhất là người Việt chúng ta, cái gì cũng bắt đầu bằng chữ ăn, như ăn nói, ăn tiệc, ăn gian, ăn hối lộ...ngồi lại ghi chép cả ngày cũng chưa hết chữ ăn theo nghĩa dân gian. Tóm lại, cái thú ăn là một hoạt động gắn liền với con người. Chẳng những ăn để sống, mà còn tác dụng đến hạnh phúc mỗi người. Có người ăn không thiếu món gì, có người lại kỵ món

Tây, món Tàu, có người lại phải kiêng cử vì cao mỡ, cao máu, cao đường, như tôi đây. Còn anh Liệt thì sao?

-Tôi là dân nhậu, nên ăn xả láng. Nhưng phải là thức ăn Việt Nam. Mỗi lần đi chơi xa, việc đầu tiên là tôi phải tìm nhà hàng Việt, chứ nhà hàng Mỹ hay “fast food” là tôi không chơi. Phải là cơm, phở, mì, hay món ăn Tàu cũng được. Tôi khổ sở khi phải ăn cưới ở khách sạn sang trọng. Cứ nhìn đĩa steak, cá salmon, hay gà, bày trí đẹp đẽ trước mặt là ngán tới cổ, nên chỉ khều khều chút bánh mì bơ dầm bụng cho cái bao tử khỏi làm reo, chứ thật ra trong lòng cứ lẩn quẩn niềm “khao khát”, phải chi có một tô phở thì ngon biết bao!

-Tôi kể anh nghe chuyện anh bạn tôi về cái vụ ăn nhé. Tháng Sáu vừa qua, khi tụi nhỏ nghỉ hè, chúng tôi cùng đi Universal Resort Orlando. Buổi tối đầu tiên, hai gia đình vào nhà hàng Mỹ ăn tối. Trong thực đơn có món “Steak” nổi tiếng, mọi người ai cũng muốn ăn, chỉ có anh bạn tôi - giống như anh - cứ muốn thức ăn Việt hay Tàu thôi. Anh ấy nói, không thích và cũng chưa bao giờ ăn thức ăn Mỹ, nhưng con anh năn nỉ “Bố phải thử một lần cho biết”. Anh ấy nhìn đĩa “Steak” chẳng chút thú vị,

nhưng chiều con, nên miễn cưỡng cho miếng thịt thơm lừng vào miệng, nhai chậm chậm, từng miếng, từng miếng một, chăm chú lắng nghe, đầu gật gù nhẹ nhẹ khi nhắm chút rượu đỏ. Buồn cười là cả bàn hồi hộp theo dõi, như đang xem một đoạn phim hấp dẫn. Và thật bất ngờ khi anh đưa cao ngón tay cái để cho điểm. Ăn xong, anh nói với vợ “Vậy là anh đã lãng phí bốn mươi lăm năm, vì không chịu thưởng thức món tuyệt chiêu này. Từ đây về sau, nhất định anh sẽ thử mọi món ăn khác, chứ không phải duy nhất là cơm và phở”.

Bạn thân mến,

Qua câu chuyện Ăn và Nhậu trên, ta cũng không thể cho rằng, không biết thưởng thức một món ăn ngon hay không biết uống rượu là đã hoang phí đời sống mình, đánh mất một niềm hạnh phúc. Bởi vì, mỗi người có một quan niệm sống khác nhau về ăn, nhậu. Chẳng hạn, nhìn một người tu hành chỉ biết ăn chay, uống nước lã, có ai dám cho rằng người ấy không hạnh phúc? Nói đến phe có tình thần ăn uống, người ta hay lý luận “Ăn để sống. Muốn sống phải ăn. Muốn ăn được thì phải ngon. Không ngon thì không ăn được. Mà không ăn được thì hết sống. Như vậy, muốn sống được thì phải ăn

ngon”. Chính vì thế những người khỏe mạnh, yêu đời, luôn là những người ăn ngon. Một người làm việc vất vả, hay mệt mỏi sau chuyến đi dài mà được bữa ăn ngon (cảm giác giống người bạn mà anh Nghiêm kể lại về bữa ăn tối trong chuyến du lịch, khi khám phá món ăn mới) sẽ tốt biết bao cho sức khỏe và tinh thần. Ngược lại, anh Liệt thì buồn bã, gượng gạo trên bàn tiệc sang trọng. Tôi có chị bạn rất chung thủy với cơm và nước tương, không có món “fastfood” nào thay thế được. Trong những chuyến xuyên bang, phải ghé vào McDonald ăn trưa, chị rất eo xèo, ỉu rủ, vì không ăn được thứ gì ngoài ly nước ngọt, làm cả nhóm cũng buồn theo. Tiếp tục chuyến đi, lái xe đến tối mới đến thành phố, mọi người đều đói, chị nhất định phải tìm cho ra nhà hàng Tàu hay Việt. Và khi đến nơi thì nhà hàng đã đóng cửa. Thật khó!

Từ kinh nghiệm đó, thử nghiệm một món ăn mới, để khám phá những món ăn ngon -dù không phải là món mình ưa thích- cũng có thể là làm nên điều hạnh phúc cho mình và người thân.

Theo một nhận định về thức ăn được đăng tải trên Net “Mạnh dạn bước ra khỏi ranh giới an toàn và sẵn sàng thử nghiệm các món ngon vật lạ cũng là

cách tận hưởng cuộc sống. Khi đi du lịch đến một vùng đất mới với nền ẩm thực hoàn toàn xa lạ, bạn hãy chăm chỉ tìm hiểu và cho phép mình nếm thử tất cả các món ăn đặc sản. Kiến thức ẩm thực của bạn sẽ ngày càng phong phú và bạn sẽ tận hưởng được thú vui ăn uống ở bất kỳ nơi nào bạn đến”.

Bàn về Rượu, có lẽ cụ Trần Tế Xương đã từng khổ sở vì “nát rượu”, nên mới muốn chữa. Đúng vậy, không biết bao nhiêu người vì nghiện rượu mà hư cả cuộc đời -nhất là ở Việt Nam- và đó cũng là lý do khiến dư luận lên án rượu. “Trong một báo cáo công bố năm 2018, Tổ chức Y tế thế giới (WHO) cũng đánh giá mức tiêu thụ rượu bia của người Việt ở bậc cao so với các quốc gia khác trong khu vực. Ước tính, trung bình mỗi người Việt trên mười lăm tuổi tiêu thụ 8,3 lít cồn nguyên chất trong một năm, nhiều hơn người Trung Quốc và gấp bốn lần người Singapore. Rượu bia cũng là nguyên nhân gây tai nạn giao thông. Số liệu của Ủy ban ATGT Quốc gia cho thấy, trong năm tháng đầu năm 2020, toàn quốc xảy ra 5.508 vụ tai nạn giao thông, khiến 2.667 người chết và 3.965 người bị thương.”

Đó là mặt xấu của uống rượu bia. Nhưng thật ra, rượu bia cũng góp phần tích cực trong cuộc

sống con người. Đối với một số nước Tây Phương, rượu bia là nguồn lợi kinh tế đáng kể. Đối với quan hệ bạn bè, xã giao, thì câu nói “Miếng trầu là đầu câu chuyện” dường như đã lạc hậu. Bây giờ thì “bàn nhậu mới dễ tậu bạn bè”. Chắc bạn cũng từng kinh nghiệm, một bàn tiệc “trước lạ, sau... rất mau quen”, sẽ xôn tụa với những tiếng cười rôm rả, khi mọi người cùng nâng ly với nhau. Trong khi một bàn tiệc, dù đã quen nhau trước, nhưng rồi sẽ lặng lẽ tan hàng nhanh, sau một hồi không ai cụng ai -vì chỉ có nước lạnh và nước ngọt!.

Lan man đôi điều cho vui, chứ như anh Nghiêm, không có xôi và rượu ngọt, thì xem như ăn cơm nhà, cũng đâu có hại gì ai. Còn anh Liệt phải uống thứ rượu cay, vì “biết uống thứ này mới là đàn ông, như cò phải có gió mới tung bay”. Nghĩ cũng hay, miến lá cò đừng bay mất bỏ cột cò trơ trọi nghe anh bạn!■

(*) *Sưu tầm trên Net*

PHẦN IV

BẠN CŨ THẦY XƯA

NGÂN BÌNH & ĐẶNG HIẾU SINH

SỢI TÌNH... NÔNG LÂM SÚC

Ngân Bình & Đặng Hiếu Sinh

1.-

Tôi theo chàng Nông Lâm Súc (NLS) Đặng Hiếu Sinh “địa đinh” từ năm 1980, nhưng phải chờ đến... gần ba mươi sáu năm sau tôi mới thật sự trở thành “Nàng dâu Nông Lâm Súc” trong lần tham dự cuộc “Họp mặt cựu học sinh, sinh viên Nông Lâm Súc 2016” được tổ chức vào ngày 19 tháng 8, tại San Jose, California.

... Rồi phi trường San Jose, chúng tôi đón vợ chồng anh NLS Huỳnh Hồng Long (từ Sidneys- Úc châu) đến Lake Cunningham Park, địa điểm đầu tiên đón tiếp và gặp gỡ các anh chị phương xa. Vốn là người nhút nhát, nhưng tôi đã nhanh chóng hòa nhập niềm vui hội ngộ cùng với các anh chị -bạn đồng môn của nhà tôi- như anh NLS Lưu Tấn Phước và phu nhân, chị NLS Vương Huỳnh Mai và phu quân, anh NLS Châu Đức Hiếu... kể cả những anh chị lớn hơn,

hoặc nhỏ hơn, mà nhà tôi chưa hân hạnh được biết, vì không học cùng lớp. Cảm ơn các anh chị đã dành cho “nàng dâu mới... mà cũ” sự niềm nở, ân cần, thân thiện, để tôi không cảm thấy lạc lõng như đã từng lo sợ.

Trong một “tích tắc” im lặng ngắn ngủi, nhưng cũng vừa đủ cho tôi nhìn ngắm và cảm nhận được niềm vui tràn đầy trong những đôi mắt không còn tình anh, rực sáng niềm tin và mơ ước của các “cô, cậu” Nông Lâm Súc ngày xưa – hơn bốn mươi mấy năm về trước. Trường xưa, giờ chỉ còn trong ký ức. Nhưng bạn cũ thuở mười tám, đôi mươi, giờ đã được choàng vai nhau bằng vòng tay xiết chặt, với nụ cười rực rỡ, hân hoan, cùng lời thăm hỏi thăm thiết, nồng nhiệt. Kỷ niệm xưa đã được các anh chị hào hứng kể lại với tiếng cười vang thích thú khi khám phá ra điều gì đó thật thú vị. Những điều... tưởng đã nằm yên trong quá khứ mịt mù bỗng được khơi dậy, nở bung ra như những ánh pháo hoa tuyệt vời trong ngày lễ July-4 mỗi năm trên quê hương thứ hai này.

Chắc hẳn, trong lòng mọi người, không ai giấu được niềm rung rung cảm xúc khi cất tiếng gọi Thầy, dù những vị Thầy này không mang hình ảnh

một ông lão già nua, chân yếu, tay run, như chúng ta đã từng đọc trong các câu chuyện đề cao tình thầy trò. Nhưng giữa vị Thầy chưa chạm đến “đỉnh già” và các anh, chị học trò đã “bước vào tuổi già” vẫn còn đó tinh thần tôn Sư, trọng đạo - *tựa như những dòng chữ trên trang sách đầu tiên của quyển đặc san Trường Tôi: Toàn thể học sinh chúng em luôn tri ân quý Thầy Cô đã dạy dỗ chúng em nên người.* Có chút gì bùi ngùi xen lẫn trong niềm trân quý qua câu văn giản dị, chân thật, nhưng đầy ắp tình cảm đó. Còn gì cảm động hơn nữa?

Và còn gì để những trái tim “chưa ngủ yên” tránh được nổi bồi hồi khi nghe như nổi lòng ai đó đang thổn thức trong cung bậc du dương với giọng nhạc trữ tình “... *Chùm phượng vĩ em cầm là tuổi tôi mười tám, thuở chẳng ai hay thăm lặng mối tình đầu. Mối tình đầu của tôi, là cơn mưa giăng giăng ngoài cửa lớp, là áo ai bay trắng cả giấc mơ, là bài thơ còn hoài trong vở, giữa giờ chơi, mang đến lại mang về... Mối tình đầu của tôi, nhờ cây đàn buông tiếng xa xôi, ai cũng hiểu chỉ một người không hiểu, nên có một gã khờ ngọng nghịu đứng làm thơ...*”. Biết đâu... đối với những người có tâm hồn lãng mạn, “trái tim đại khờ” sẽ bỗng dung thoáng nhẹ

một chút nhớ nhung thầm dành cho “ai đó của thời cấp sách đến trường”, để từ đó “người trong cuộc” sẽ cảm nhận trọn vẹn nỗi da diết trong giọng ca của anh NLS Châu Đức Hiếu, mà theo cá nhân tôi, đó là giọng ca nổi bật nhất trong đêm Đại Hội chính thức tại nhà hàng Flourising Garden.

2.-

“Cuộc vui nào rồi cũng tàn”. Đó là câu nói mà người điều khiển chương trình thường dùng vào phút cuối trong những bữa tiệc họp mặt. Nhưng chúng tôi - nhóm “già ham vui” đã không để cuộc vui tàn sớm, nên đã cùng nhau tổ chức một “chuyến du lịch bỏ túi” đầy thú vị. Và Yosemite là nơi được chọn.

Chiếc xe Van mười hai chỗ đã đưa mười người chúng tôi băng qua những con đường ngoằn ngoèo, một bên là vách núi, một bên là vực thẳm - nếu đây là “con đường tình sử”, thì hẳn sử tình này sẽ đầy chông gai, nghiệt ngã. Con đường thật đẹp với những vạt nắng trải dài trên vách đá xám, khi thì phẳng phiu như vết chém ngọt, khi lồi lõm như mặt hồ dậy sóng. Có những đoạn đường chiếc xe vùn vụt lao đi, bỏ lại sau lưng hai hàng thông thẳng tắp,

vươn cao thật uy nghi, kiêu hùng. Mùa nóng hạn nên cũng có nhiều cây thông cạn dần sức sống và chuyển sang màu nâu buồn bã. Ước gì có những trận mưa tầm tã, kéo dài nhiều ngày để chồi non được hé nở, hầu trả lại cho cây cỏ màu xanh mơn xính tươi.

Đường xa, tốc độ lại chậm vì những đoạn đèo hiểm hóc, vì thế, thời gian như dài ra, nhưng trong xe không ngớt tiếng cười với những câu chuyện tếu lâm của anh NLS Long. Ngay lúc tôi thiu thiu ngủ thì một câu chuyện mới lại được bắt đầu với “danh hài” Huỳnh Hồng Long.

-Có cuộc thi vắt sữa bò. Một người vắt được một lít sữa trong vòng một tiếng. Người còn lại, vắt ba tiếng mới được một lít. Kết quả là người vắt ba tiếng được chấm giải.

Mọi người nhao nhao:

-Sao kỳ vậy?

-Thì tại vì anh ta vắt sữa nhằm con bò đực. Bò đực mà vắt ra sữa đâu phải là chuyện dễ.

Mọi người cười nắc nẻ. Tài xế Sinh, dù đang gò mình trên tay lái vẫn chụp ngay cơ hội để trêu ghẹo.

-Ừa! mà nghe đâu cái thằng vắt sữa nhằm con bò đực sau này học trở thành bác sĩ Huỳnh Hồng Long!

Chiếc xe dường như chao nhẹ giữa những tiếng cười “hồn nhiên tựa thanh niên, thiếu nữ”, nhưng tiếng cười to nhất là của anh bác sĩ -người kể chuyện.

....

Căn nhà trên con dốc cao đón chúng tôi vào buổi xế chiều và năm cặp “vợ chồng không còn son” oà lên thích thú khi đứng trước khung cảnh nên thơ, hữu tình. Đó cũng là lúc mọi người nghe bao tử mình bắt đầu lên tiếng. Các bà nhanh chân bước lên tầng trên với khoảng hơn ba mươi bậc thang. Dù thấm mệt nhưng trên môi vẫn còn tươi tắn nụ cười. Nhưng các ông thì... -hình như- cười không nổi với những thùng thực phẩm nặng chịch, kèm với lời than thở nho nhỏ “Mấy bà nhà bếp... bộ mang hết chợ theo hay sao mà khiêng hoài còn hoài vậy nè!!!” (Cũng may, các ông biết thì thầm khi than thở, nếu

không thì đầu bếp chính sẽ treo bao tử của các ông suốt ba ngày cho biết thân!!!).

Sau cơm chiều là buổi chia sẻ tâm tình. Đây cũng là dịp để các anh chị hiểu rõ hơn những gì đã xảy ra cho bạn mình trong cuộc đời vốn nhiều dâu bể tang thương, sau khi chia tay nhau nơi công trường Nông Lâm Súc. Nhưng sôi nổi, hào hứng nhất vẫn là tình sử của những cặp uyên ương đã cùng nhau đi gần hết quãng đường đời nhiều chông gai, thử thách.

Đầu tiên là chuyện tình của chị NLS Huỳnh Mai và chàng rể NLS Tùng. Sau khi được yêu cầu, anh Tùng hóm hỉnh kể “Ngày xưa, tôi là phi công lái trực thăng. Còn bây giờ, bà xã tôi “lái phi công”. Không ngờ, chị Mai oai ghê ta!. Chị Mai cười thẹn thùng rồi tiết lộ thêm, hồi đó có hai người làm mai cho chị, nhưng cuối cùng chị mới biết... hai người cũng chỉ là một mà thôi. Đó là anh Tùng hiền lành, vui vẻ, dù sức khỏe không tốt nhưng cũng quyết leo núi cùng với bạn bè của bà xã.

Còn Thầy Hạng, chỉ một câu hỏi “Cô Hương muốn đi theo tôi coi trường không?”. Trường học thì có gì để coi đâu hén? Nhưng cô Hương mau mắn

gật đầu -Có phải cô Hương sợ, nếu mình chân chờ, lỡ ảnh đổi ý thì sao?- Vậy đó, chỉ một câu hỏi mộc mạc, giản dị mà hai người đã gắn bó với nhau cho đến bây giờ.

Trong khi cô Hương cúi đầu bẽn lễn thì anh Long khều nhẹ Thày Hạng kể chuyện...

“Buổi sáng, ông chồng thức giấc nói với vợ, tối qua, tôi nằm chiêm bao thấy tôi cầu hôn với bà. Bà vợ hứ một tiếng, tưởng gì lạ... vậy cũng kể. Lại chứ.... vì lúc đó bà từ chối...”

Ha!Ha!!! mọi người cười rân trời. Riêng Thày Hạng, khoái chí đến nỗi mọi người ngưng cười mà Thày vẫn còn tùm tùm cười hoài. Không biết tối hôm đó Thày Hạng có được cô Hương thưởng vài chục cái ngát véo cho bầm mình không?

Anh NLS Phước... thì quả là cậu con trai chí hiếu. Sau nhiều lần chứng kiến cảnh cha mẹ cãi vã nhau vì bất đồng ý kiến với cuộc hôn nhân tự chọn của người anh, anh Phước quyết định sẽ làm theo lời ông bà xưa dạy “cha mẹ đặt đâu con ngồi đó”. Cuộc tình không gian nan, trắc trở, dù anh Phước bị chị Hi -cô vợ tương lai- chê lên, chê xuống “ôm nhách, cao nghệu như cây tre miếu”. Là người yêu nhạc, chắc

anh Phước không xa lạ gì với bài hát “con gái nói có là không”, chê tức là khen. Bởi vậy mà giờ đây anh được hưởng phước với bà vợ giỏi giang hơn người.

Chuyện của NLS Long và nàng dâu NLS Mỹ Dung là chuyện tình từ thuở còn cời trần tắm mưa chung, nên núi sông nào ngăn nổi tình yêu dạt dào như sóng biển. Chỉ hình dung ra cảnh tối tối chàng Long ôm đàn gảy từng từng, trong khi nàng Mỹ Dung nôn nao bước tới, bước lui mà không dám ra khỏi nhà, vì ông bà cụ đang ngồi gần đó, cũng thấy vui hết biết. Tình duyên xuôi chèo, mát mái, nhưng cuộc sống của hai người sau năm 1975 là cả một khoảng đời gian truân. Tuy vậy, anh Long, người thanh niên có khuôn mặt đậm nét thư sinh, nhưng tính tình quả quyết, gan dạ -bước vào đời với đầy rẫy những cam go, gian khổ- đã can đảm vượt qua tất cả bằng ý chí mạnh mẽ. Và chính ưu điểm đó đã mang đến cho anh sự thành công đang có -một bác sĩ bình dân, vui vẻ, hòa đồng với bệnh nhân, nổi tiếng khắp vùng Cabramatta, Sidney, Úc châu.

Và... dĩ nhiên, vợ chồng tôi cũng phải “thật thà khai báo”. NLS Đặng Hiếu Sinh và “nàng dâu NLS mới mà... cũ” đã trải qua nhiều gian nan, chia cách với những đoạn đường đầy chông gai, gian khổ

từ lúc anh còn là lính trận, lội rừng, băng suối với giày saut, áo trận, cho đến lúc trở thành người tù cải tạo, vượt thoát khỏi trại giam, tổ chức vượt biên với chiếc ghe nhỏ dài mười thước, không có tài công chuyên nghiệp, một mình anh chèo chống để đưa ba mươi ba người đi tìm tự do trong niềm hy vọng mong manh.

Sau những giây phút vui buồn kẻ lẻ “tâm sự đời tôi” là giờ văn nghệ. Mọi người say sưa thả hồn theo lời ca, tiếng nhạc. Hay? Dở? Không biết!!! vì không có khán giả bình chọn. Nhưng chắc chắn, đây sẽ mãi mãi là một kỷ niệm khó quên trong những trái tim, tuy không còn non trẻ, nhưng đậm đà tình bằng hữu nồng nàn.

Tạ Ôn Trên đã ban cho chúng ta một cuộc sống bình an, hạnh phúc sau những lao đao, vất vả khi đất nước chìm trong nổi điêu linh, thống khổ.

Sau hết, nhóm “già ham vui” của chúng ta hãy tạ ơn nhau, vì đã mang đến cho nhau niềm vui trong buổi hoàng hôn của tuổi xế chiều.

3.-

Đúng là... văn hóa “Lady first” đã tự nhiên xâm nhập vào đầu óc sau ba mươi ba năm sống nơi quê hương thứ hai này, nên tôi nhường cho “nàng dâu NLS” viết trước. Dĩ nhiên, cũng đã giao kèo ai sẽ viết phần gì trong lần hội ngộ này, vậy mà nàng dâu NLS đã xâm lấn gần hết “biển lòng” của tôi... Nhưng tôi nào dám khiêu nại và cũng chẳng biết kiện cáo lên ai. Thôi thì đành... tự an ủi mình “Vậy càng khỏe cho tám thân già của tui”.

..... 46 năm, cái vòng tròn nhân sinh đã chật chứa biết bao cuộc vật đổi, sao dời, không ngờ tôi còn có cơ hội gặp những người bạn “*học trò không có sách cầm tay*”, hay “*ngây ngô tóc thề, môi tím*”. Trước ngày hội ngộ, tôi hình dung hình ảnh những người bạn xưa: Anh chàng Vương Khôi là một chú nhóc gầy gầy. Chị Huỳnh Mai, đáng cao cao với mái tóc dài óng ả. Lý thị Thuận một thời hoa khôi lớp Canh Nông. Phan Quang Ánh, chàng thư sinh trắng trẻo. An “Hắc công tử” Sóc Lương. Những ông già lom khom, những bà già lụm cùm, làm sao nhận ra đây? Tôi đã thầm hỏi như thế khi nhớ đến vài người đồng hương đã từng gặp lại sau hơn bốn mươi năm. Vậy mà... không ngờ các anh, các chị vẫn không

Ba người bạn cùng lớp 46 năm xưa
(Sinh, Mai, Long)

thay đổi nhiều như tôi nghĩ. Chị Mai chỉ lạ đi vì mái tóc ngắn. Khôi vẫn gầy và liếng thoắng như Lão Ngoan Đồng trong kiếm hiệp. An, vẫn còn là An “Hắc công tử”. Anh Ánh có thêm chút thịt da. Đó là phần ngoại hình. Còn tính tình... vẫn thân mật, cười đùa, mảy tao mi tớ như 46 năm xưa. Làm sao quên được những trận cười hả hê với chuyện khôi hài của Châu Đức Hiếu trên chuyên xe du ngoạn San Francisco, của Huỳnh Hồng Long khi leo dốc, thở không ra hơi. Rồi những bữa ăn, dù thịnh soạn hay đơn giản, lúc nào cũng nồng nàn “hương vị tình cảm” của các bà nội, bà ngoại đảm đang trên tầng cao núi đồi Yosemite National Park.

Các bạn nhé, hãy lắng lòng đôi ba phút để nghe từng rung động đang miên man luân chuyển trong trái tim ta với bao kỷ niệm đáng yêu và đáng nhớ trong những ngày hội ngộ. Tôi cảm nhận được một luồng sinh lực “cải lão hoàn đồng”. Liệu thuốc này chắc chắn sẽ giúp tôi chân cứng hơn, mắt sáng hơn trong niềm vui chờ đợi lần họp mặt tới.

Cám ơn Thầy Nguyễn Văn Chút, Cô Nguyễn Thị Nghĩa, Thầy Nguyễn Trường Hy và tất cả anh chị trong Ban Tổ Chức. Quý vị đã hy sinh thời giờ, công sức, để tổ chức một cuộc họp mặt thật thành

công và tạo cho anh chị em chúng tôi cơ hội gặp gỡ nhau -điều mà không phải ai cũng làm được- từ tiền đại hội, đêm hội ngộ, chuyến du ngoạn San Francisco và hậu đại hội chia tay.

Cầu xin Ông Trên ban cho quý vị nhiều sức khỏe để tiếp tục công việc đầy ý nghĩa là mang niềm hạnh phúc đến cho các anh chị em NLS, những người đang sống quãng đời còn lại không biết sẽ ngắn hay dài!!! ■

MONTREAL TÌNH NỒNG

Ngân Bình

4 giờ 30 phi cơ đáp xuống phi trường. Ba lô lên vai, chúng tôi nhắc nhau “Mau nha!”, tay kéo vali, đi y như chạy... giặc.

5 giờ 30, nhóm Gia Long/73 sẽ bắt đầu chương trình hội ngộ, sao cho kịp đây? Ủa...mà có phải là chuyện của mình đâu! Vì tôi là GL/69, cô em GL Tố Phương - GL/72, còn chị Kiều Mộng Hà càng không dính dáng gì với bữa tiệc chiều nay -vì chị là “da không có lông” (nếu đọc theo kiểu Nam kỳ, thì da nào cũng là da, mà long cũng như lông. Hi!hi!!!). Nhưng có một điều quan trọng không kém -so với đại hội Gia Long mà “dân Gia Long” chính hiệu con nai như tôi và Phương Thúy, náo nức suốt mấy tháng qua- là chị em chúng tôi sẽ xuất hiện

trong “tiểu hội” GL/73 với danh nghĩa “CÔ GÁI VIỆT” (oai ghê chưa!).

Từ phi trường đến địa điểm họp mặt, đường phố chật hẹp, đông nghẹt những chiếc xe đang lòn lách, dành từng “tắc đường”. Ông tài xế giỏi, sang “lane” trái, lẩn “lane” phải, qua mặt thiên hạ ào ào. “Chàng rể Gia Long” cũng là “chàng rể Cô Gái Việt” của tôi, gật gù khen ngợi “good driver”. Tài xế cười khoái chí, nhấn thêm ga, chứng tỏ phong độ của anh hùng xa lộ. Tôi bắt đầu nghe ruột gan nôn nao...

Cuối cùng, chúng tôi cũng đến được nơi muốn đến an toàn. Tay kéo, lưng mang, chúng tôi bước vào, ngán ngẩm nhìn chiếc cầu thang dẫn lên phòng tiệc (được gọi là “thang bộ”, vì chân phải leo,

chứ không được thông thả, lắng nghe cảm giác bồng bênh khi đứng trong chiếc thang máy đang chạy vù vù). “Mạng ai nấy lo, hồn ai nấy giữ”, chẳng ai giúp được ai, vừa leo, vừa thở. Bỗng đâu xuất hiện một “văn nhân”, dáng người nho nhã, đỡ vội chiếc vali trong tay chị Kiều Mộng Hà, rồi quày quả trở xuống

“cứu bồ” dùm tôi. Tôi thở phào nhẹ nhõm khi đặt chân lên bậc thang cuối cùng.

-Cám ơn anh nhiều lắm.

-Gì mà cám ơn... ông xã em đó.

Phương Thúy tươi cười bước đến. Thì ra, đây là “phe ta”. Ta thì Ta, chúng tôi vẫn phải cám ơn “anh Phương Thúy”. Sau màn tay bắt, mặt mừng, Bà Bầu “ra lệnh”:

-Vào phòng kia thay đồ đi chị.

Đến nơi, chị Kiều Mộng Hà lẹ làng chui vào cái “hẻm” nhỏ xíu. Tôi còn đang.... thì nghe tiếng gọi “Ngân Bình”. Tôi nhận ra phe mình nhờ chiếc áo dài đồng phục. Giọng nói thân mật, ngọt ngào, lại vang lên lần nữa “Sao Khuê đây”. Ui chao! “Đại sư tử” yêu dấu của tôi đây mà. Đã có lần xem ảnh của đại sư tử, nhưng trong ảnh, chị đóng vai “diệp viên không không thấy”, nên bây giờ, thiếu cái kính đen thật ngầu trên khuôn mặt thon thon với nụ cười ấm áp, dễ thương của chị, làm sao tôi nhận ra, nhất là trong lúc tôi đang len lén ngắm trộm nàng thơ họ Kiều -vẫn còn “ngon cơm”- lần lượt... cởi... (he!he!!!).

Khi chị Kiều Mộng Hà và tôi “yếu điệu” bước ra ngoài giữa tiếng khen “nức nở” của các chị GL, “Áo dài đẹp quá” thì gặp người đẹp Tiểu Thu (nhớ nhe, Thu chứ không phải Thư, không thôi “Mùa Thu nhỏ xíu” của CGV lại mất công đánh chính “u không có râu”, mỗi khi bị gọi là Tiểu Thư). Chao ơi là mừng, là vui. Ông thợ chụp hình đâu rồi nhỉ, bấm cho chị em tôi vài chục “pô” hình đi chứ!!!!. Ngồi cạnh chị Sao khuê, cầm tay chị mà nghe lòng nao nao. Nhớ những email chị gửi, hẹn hò, dặn dò đủ thứ... chị sẽ đón ở phi trường, chị sẽ đưa đi thăm nơi này... Tôi, lòng vui khắp khởi, vì biết sẽ được đưa đón ân cần, tha hồ thưởng ngoạn mùa thu tuyệt vời với những rừng lá rực rỡ sắc màu như tranh vẽ của thành phố Mộng Lệ An (Montreal). Nhưng khi nhìn dáng gầy của chị với khuôn mặt mệt mỏi và hoàn cảnh bệnh hoạn hiện tại của ông xã chị, tôi cảm thấy ái ngại.

Ăn uống no nê, chuyện trò tàm tạm chứ chưa thỏa chí, thì Bà Bầu Phương Thúy báo tin “chuẩn bị”. Chưa một lần tập dượt, mấy chị em hồi hộp nắm tay nhau như thăm nhắ nhủ “ráng nghe!”. Nhạc phẩm đầu tiên chúng tôi hát chung với các chị GL/73. Nhạc trưởng là cô Kim Oanh -giáo sư Gia Long- mà tôi hân hạnh được học nhạc với cô năm đệ ngũ. Nhìn nét mặt vui tươi, ánh mắt linh hoạt của cô, dù tuổi đời đã lên đến con số “81” ngất ngưỡng, nhưng bàn tay đánh nhịp vẫn mềm mại, thoăn thoắt theo điệu nhạc như ngày nào mà nhớ quá, thương quá thời áo trắng học trò. Màn hợp ca chấm dứt, các chị GL/73 lui bước, nhường “sân khấu” lại cho 5 CGV “e ấp” (nếu dùng chữ “run” để diễn tả chắc cũng không sai) khoe nét dịu dàng trong chiếc áo dài đồng phục màu môn, nhẹ nhàng, trang nhã. Vì không có cơ hội tập dượt, sợ bẻ khúc Tâm Ca Cô Gái Việt của Hoài Niệm, nên “Bà Bầu” Phương Thúy quyết định hát nhép. Quyết định sáng suốt đó đã giảm được phần nào sự lo lắng cho các ca sĩ “nghiep dư”. Vừa rời khỏi “sân khấu” sau tràng pháo tay dòn dã, “Bà Bầu” thở hắt ra, giọng hớn hờ “nhẹ cả người” và nụ cười tươi hơn lúc nào hết khi được “chàng rể CGV” kể lại rằng “Ở dưới này,

người ta khen mấy bà hát hay quá, lời nhạc cảm động quá”. Xin chúc mừng nhạc sĩ Hoài Niệm.

Thứ sáu, sau Tiền đại hội GL, chị em chúng tôi được chị Sao Khuê đưa đi thăm một vòng Montreal, lên núi, xuống hồ, nơi nào phong cảnh cũng xinh đẹp, hữu tình, chỉ tiếc là thiếu lá vàng vì “thời tiết năm nay lạ quá” -lời của “anh Tiểu Thu”. Địa điểm cuối cùng là đền thánh Giuse. Nhìn chị Sao Khuê mệt nhoài, phờ phạc, vừa thương, vừa áy náy vô cùng. Chị Kiều Mộng Hà luôn miệng hỏi “Chị có mệt không?”. Lần nào chị Sao khuê cũng cười đáp “không sao” mà lồng ngực phập phồng hơi thở. Ôi! thương quá là thương, khi chị đã cố gắng cùng hai cô em đi hết 14 chặng đường thánh giá.

Tối Chúa nhật, sau khi được một châu no nê với những món ăn ngon ơ là ngon ở nhà hàng Phương Thảo do “anh chị Tiểu Thu” khoản đãi, chúng tôi kéo nhau về thăm tổ ấm của “Mùa Thu nhỏ xíu”. Căn nhà xinh xắn, ấm áp, rất yên tĩnh của anh chị bỗng trở nên náo nhiệt, ồn ào với tiếng cười, tiếng nói không ngớt -mà ồn ào nhất là em Ngọc Huyền của Hồng Thúy (chắc tại cô em dành nói hết, nên Hồng Thúy lúc nào cũng im lặng với nụ cười dịu dàng, phải không? cho chị Ngân Bình nói xấu

“Ngọc đen đen” chút xiu nhe. Hi!hi!!!) nhưng nhờ vậy mà các chị em mau chóng thân mật. Thật là một buổi tối vui nhộn, đáng nhớ. Với lối nói chuyện khôi hài, duyên dáng của chị Tiểu Thu, dù là một câu chuyện bình thường, nhưng với lối diễn tả của chị cũng khiến người nghe không thể nhịn cười. Đề nghị chị Tiểu Thu làm MC, nếu “Bà Bầu” có tổ chức Đại Hội Cô Gái Việt. Bảo đảm khán phòng sẽ nổ tung với những trận cười nghiêng ngả.

Nhưng không phải khách chỉ được cười no nê, mà còn được đãi một châu kem CÔBA nổi tiếng ở Montreal. Bình thường, muốn có được ly kem CôBa là phải sắp hàng dài cả cây số, nhưng vì chúng tôi là bạn của ME CÔBA, nên chỉ ngồi xuống bàn là có kem ngon đưa tới tận tay. Nào là kem sầu riêng, kem lá dứa, kem cà phê, kem mẩu cầu (món này được nàng Phương Thúy chiêu cố tận tình) và còn nhiều mùi vị khác nữa mà chủ nhà hứa, nếu có lần sau, khách sẽ được nếm đủ. Tiện đây, Ngân Bình xin thay mặt 4 CGV được hưởng “on mưa móc”, chúc mừng vợ chồng cháu Ngọc và xin được chung vui với anh chị Tiểu Thu về sự thành đạt rất đáng ngưỡng mộ của hai cháu.

Xin cảm ơn chủ nhà đã cho chúng tôi một buổi tối thật vui, thật đậm đà nghĩa tình. Sẽ mãi mãi là một kỷ niệm khó quên. Phải! làm sao quên được:

Tiểu Thu

Mùa Thu phủ khắp đất trời

O! sao nơi đó bông chồi nở hoa

Cảnh và tâm cũng giống ta

Hoa còn thẹn mặt la đà rụng rơi

Sao Khuê

Dáng nàng thanh nhã như Mai

Lòng xanh thủy phỉ ngất ngây hồn người

Quỳnh Mai ơi, Quỳnh Mai ơi

Với tay hái hết sao trời tặng em

Phương Thuý

Ngày vui cứ muốn dài thêm

Năm CÔ GÁI VIỆT kết duyên với bài:

“Bản Tâm Ca” ...tiếng vỗ tay

“Bà Bầu” Phương Thuý tươi ngay nụ cười.

Hồng Thuý

Em mang nét đẹp dịu dàng

Vẫn là Hồng Thuý trời Ban khác người

Năm xưa nhớ mãi nụ cười

Và nay nhớ quá một thời dấu yêu

(Trích “Thơ viết từ phi trường” của KMH)

Và cuối cùng thì các CGV cũng phải chia tay trong luyến lưu, bịn rịn. Những vòng tay ôm khăng khít, những nụ cười ấm áp trao nhau với niềm ao ước sẽ có ngày tái ngộ.

Rời khỏi xứ lạnh tình nồng, vợ chồng tôi -có lẽ chị Kiều Mộng Hà cũng thế- vẫn còn nhớ hương vị đậm đà của món bún bì, nem nướng đã được thưởng thức ở nhà “anh chị Tiểu Thu” trưa thứ Hai, trước khi ra phi trường. Nhớ nụ cười của chị Tiểu Thu và nhớ cả nụ cười thân thiện (có phần cam chịu!!!) của anh Thành khi anh “than thở”:

-Đi với bà, tôi cứ bị gọi là anh Tiểu Thu.

Thế là có người đồng cảm ngay:

-Tôi cũng bị gọi là anh Ngân Bình hoài, ha!ha!!!. ■

*Kỷ niệm một chuyến đi
Mùa Thu Montreal 2017*

NGƯỜI TỪ BINH THÂN THIẾT

Đặng Hiếu Sinh

*Gửi Hoài Ziang Duy và
Nguyễn Đức Tân*

Chiều thứ Sáu, đang ngồi sắp chương trình cho buổi dạ tiệc gây quỹ sắp tới thì nhận được một cuộc gọi từ số lạ. Tôi ngó lơ, vì đầu óc đang lu bu với những hàng tên, con số. Nhưng rồi chợt nghĩ “Biết đâu là một mảnh thường quân nào có lòng hảo tâm muốn ủng hộ”. Tôi bấm nút và một giọng nói quen quen vang lên:

-Anh Tài ở DC đây. Mới xem chú nói chuyện trên đài SBTN và có số phone, anh mừng quá nên gọi liền.

Sau vài câu thăm hỏi, anh báo tin người em trai là Hoài Ziang Duy đang bệnh nặng.

-Chú gọi thăm và khuyên nó đừng đi. Bị té hoài mà anh nói không được.

Biết tôi là bạn tù thân thiết của Duy, nên anh Tài nhờ tôi nhắc nhở. Nỗi buồn ập đến trong một thoáng bàng hoàng. Tuổi già lặng lẽ đến, rồi lần lượt sẽ là những cuộc chia ly biền biệt. Tôi thần thờ rất lâu trong khoảng không thình lặng, hồi ức chợt ùa về.

Nhớ thời tuổi trẻ đã xa khuất, mù khơi, Hoài Gziang Duy và tôi bước vào cuộc chiến:

*Nửa đêm keng giục, quân ra trận
Kinh động cả lòng đêm tối bùng
Nhận lấy ba ngày cơm gạo sáy*

Không buồn chỉ một chút băng khuâng ()*

Tôi gặp Hoài Ziang Duy tại trại tù Vườn Đào. Chúng tôi bị nhốt chung trong đội Ba, là đội dành

Hoài Ziang Duy , Trung Đoàn 15/SD 9 (1972)

riêng cho những người lính được xếp vào loại “ác ôn, nguy hiểm”, gồm các sĩ quan ngành chính trị, tình báo và an ninh quân đội. Nhóm tù này bị kiểm soát kỹ, không cho ra ngoài lao động vì sợ trốn thoát. Thế là chúng tôi được “Ở Không”. Ở không... để đếm thời gian dài thăm thẳm. Để ngậm ngùi nhớ lại những tháng năm cũ, với giày sô, áo trận, với bạn bè đậm đà tình đồng đội. Để cuộn cuộn trong tâm trí câu hỏi không có lời giải đáp “Cuộc đời mình rồi sẽ ra sao?”. Để nung nấu trong lòng những toan tính vượt trại, tìm lại sự tự do đã bị tước đoạt một cách tức tưởi.

Thế rồi, tôi trốn thoát khỏi trại Vườn Đào vào đầu năm 1979, trước khi bạn bè còn lại bị chuyển đến trại Xuyên Mộc, trong đó có Hoài Ziang Duy. Sau hai mươi bảy năm mới có duyên gặp lại anh ở DC. Không thể tả hết nỗi vui mừng của hai người bạn cùng mang số phận bất hạnh trong một đoạn đời lao đao theo vận nước tang thương, tưởng không còn cơ hội tương phùng. Qua cuộc trò chuyện, tôi được biết Hoài Ziang Duy vẫn tiếp tục sáng tác và cho ra đời nhiều tác phẩm giá trị như Ông Tướng Sang Sông, Lối Đi Dưới Lá Đời Thà Như Mưa, Bốn Ngàn Năm Chen Lấn v.v... Những tác phẩm gói

ghém tâm tư khắc khoải của người chiến sĩ VNCH, ngày đêm xông pha trong khói lửa chiến chinh với ý chí kiêu hùng, giờ đây chỉ còn lại những tiếng thở dài chua xót khi nhìn lại quãng đời mình đã đi qua trong niềm cay đắng.

Nhớ lại những ngày anh em nhón nháo trong trại tù Vườn Đào, tuổi đời chưa đến ba mươi. Tất cả đều có chung một quá khứ để nuôi tiếc, bùi ngùi. Có chung một tâm trạng, một nỗi buồn mất nước và cuối cùng là cùng chung một phận số nghiệt ngã, hẩm hiu.

Năm 1977, cơn đại lụt chưa từng có trong lịch sử. Giữa biển nước Đồng Tháp Mười mênh mông, nằm trên bè cỏ cao tận nóc nhà, chúng tôi vẫn sống sót, dù phải ngoi ngóp chống chọi với cái đói khi bị quân trại cắt phần bobo để cứu đói cho dân (thật hay giả khó biết!). Sau khi nước rút, ổn định lại chỗ nằm, chúng tôi biết rằng mạng sống của những người tù như con kiến trong tay đám vệ binh, chỉ cần bóp nhẹ là kết thúc một mạng người như trò chơi, mà chúng lại được tuyên dương như vừa lập được chiến công vĩ đại. Đại tá Nguyễn Đức Xích, Đại úy Quách Dược Thanh, còn nhiều người nữa đã

bị giết chết một cách tàn nhẫn và dễ dàng như cái phủi tay.

Lúc ấy, Hoài Ziang Duy, Nguyễn Đức Tân (hiện đang cư ngụ tại Fort Worth, Texas) và tôi đã lén lút làm thơ, phổ nhạc, để trải lòng với những thao thức của người lính trẻ bị ép buộc buông súng trong niềm uất nghẹn, những ưu tư về quê hương, đất nước đang tan tác trong tay giặc, những nỗi nhớ khôn nguôi về người tình yêu dấu, không biết có còn ngày gặp lại. Chúng tôi viết và cất giấu trong kẽ vách lá với mong ước sẽ có cơ hội gửi ra ngoài, để một mai nếu không bao giờ được trở về thì vẫn còn để lại một vài dấu ấn của đời chiến sĩ bị lưu đày.

Mỗi lần nhớ về Hoài Ziang Duy -người bạn tù văn, thi sĩ tài hoa -tôi lại nhớ đến một bài thơ của anh mà tôi yêu thích nhất. Bài thơ đã được Thy Phương (Nguyễn Đức Tân) phổ nhạc. Chúng tôi rủ nhau ra góc vắng để hát và góp ý sửa chữa từng chữ, từng câu cho phù hợp với nốt nhạc mà vẫn chuyên chở được nỗi xót xa, uất hận của những người trai trẻ phải mang thân tù đày bởi vận nước điêu

linh

linh yên ngủ

Composer: **TRƯƠNG GIANG DUY**
Lyricist: **PHẠM THỊ PHƯƠNG**

AD LINTUM

Đôi mắt người lính trẻ, của cuộc tình nội chiến mấy mươi năm
Hai mươi năm ru tình khúc da vàng
Tôi có gì đâu ngoài một đời lính thú
Buổi nay đây sau chiến trường yên ngủ, ngựa đã buồn
Ngựa đã buồn, tiếng hí dội không xa
Ủ trong một trận mưa già
Trắng hoa thể sự rồi xa muộn màng
Thôi nay xong phận lỡ làng
Giấc chiêm bao cũng ngỡ ngàng ngây ngô

MARCIA

ngựa long phần lữ, gặt thù hạc cũng ngỡ ngàng ngây ngô, trắng
hí hí! đã buồn giận xếp giáp. Muốn hăng ơi!
ngựa buồn mưa buồn. Ngựa buồn thế một đời kiếp có
đơn, cười với ta một giọng lẻ nhẽng... [NGÂM THƠ]
... Này người bạn tôi ơi, tôi với anh cùng chung giống nòi đất,
đôi mắt buồn sao gọi nhớ xa xăm. Như cơn mộng ảo

(Bản nhạc viết tay trong tù)

Ngồi lại gần nhau ()**

Tôi là người tù binh trẻ tuổi
Của cuộc tình nội chiến mấy mươi năm
Hai mươi năm ru tình khúc da vàng
Tôi có gì đâu ngoài một đời lính thú

Buổi nay đây sau chiến trường yên ngủ
Ngựa đã buồn, tiếng hí dội không xa
Ủ trong một trận mưa già
Trắng hoa thể sự rồi xa muộn màng
Thôi nay xong phận lỡ làng
Giấc chiêm bao cũng ngỡ ngàng ngây ngô

*Tráng sĩ hê! đã buông gươm xếp giáp
Núi rừng ơi! nghe run gió mưa buồn
Ngẩng lên trời một đời kiếp cô đơn
Cười với ta một giòng lệ nóng*

*Tôi có người yêu bé bỏng
Mối duyên đầu dan díu chuyện yêu đương
Buổi đi tóc quện tình trường
Tình chàng ý thiếp còn vương bên lòng
Nay đã hết một đời cơn gió lộng
Giã từ thôi vũ khí ngủ bên đường
Ngày trở về chắc lạnh áo hơi sương
Nghe xa lạ một đời ta đã mới*

*Này người bạn tôi ơi
Tôi với anh cùng chung dòng nước lũ
Đôi mắt buồn sao gọi nhớ xa xăm
Nhớ lắm không mời anh hút ấm lòng
Trông khói thuốc lãng quên đời còn lại
Này anh nhé! tưởng như tình khờ dại
Ôi tháng ngày hiu hắt buổi qua đi
Nói chi thôi những sâu kín đôi lời
Cùng hơi thở
Người tù binh thân thiết.*

Trong tập truyện “Còn Không Lối Quay Về” xuất bản năm 2017, Hoài Ziang Duy đã viết những dòng đầy cảm xúc khi nhớ đến Tân, người bạn đã trốn thoát khỏi trại tù Xuyên Mộc “*Đêm nay, tôi có niềm vui thức dậy. Không ai nghĩ người bạn tưởng đã mất đi ở một chốn rừng sâu vượt trại. Bây giờ mới có tin. Là thật, là còn sống....Thời gian và không gian ngày cũ, những ngày lén lút làm những bài thơ, bài nhạc, và hát trong sinh hoạt trại tù. Tôi đã mang theo tập nhạc phổ thơ ở chuyến đi đầu tiên qua cửa xét hỏi. Tôi trân quý những dòng tâm huyết của người không còn trên cõi đời này, như tôi thường nói với bạn hữu. Vậy mà bây giờ, sau hai mươi lăm năm, chúng tôi mới có tin nhau.*”

Chúng tôi, sau cuộc đòi đòi oan nghiệt đã phải nuốt uất hận vào lòng để cố gắng vượt qua biết bao gian truân, tủi nhục. Và giờ đây, khi cuộc sống tạm ổn định trên quê hương thứ hai, rồi sẽ phải chuẩn bị cho một chuyến đi khác cũng đầy khắc nghiệt:

*Thì đi, làm lữ đi vô định
Ở cuối trời kia, vẫn cuộc chơi (*)*

Hoài Ziang Duy thân mến,

Tôi tin rằng khi đọc được những dòng chữ này anh sẽ vui, vì biết rằng quanh anh vẫn còn nhiều bạn hữu. Bạn chinh chiến Trung đoàn 15, Sư đoàn 9. Bạn tù đầy chia nhau từng hơi thuốc. Bạn vẫn chương vẫn còn đâu đó với những dòng văn, ý thơ trang trải nổi lòng trên các văn đàn. Với sự kiên cường của một chiến binh ngoài trận địa, với khí phách của người tù binh trẻ tuổi, cùng bè bạn lặng câm ôm mộng lớn, với nghĩa khí của người cầm bút đã sống tử tế với cái nghiệp của mình. Như anh đã viết:

“Tôi đã sống trọn vẹn với vai trò cầm bút chính mình. Nó là sự đeo đẳng mà mấy chục năm qua, từ thuở ấu thời cho đến bây giờ vẫn không

ngừng nghỉ. Tôi không nghĩ là nổi đam mê, bởi đam mê chỉ có giai đoạn thời khắc qua tuổi tác thời gian. Còn ở đây, nó đi liền với đời sống, ăn ngủ, cùng chung một nhịp đập ở sự sống con người... Có điều an ủi là bạn bè trong giới văn nghệ, không gặp vẫn thấy vui, vẫn thấy một tình thân thiết tìm nhau. Nó không có biên giới đất đai lãnh thổ, tuổi tác.”

Tôi tin rằng với ý chí mạnh mẽ đã được hun đúc trong anh từ bao thăng trầm dâu bể, anh sẽ không bỏ cuộc chơi này. Và còn một điều quan trọng nhất trong cuộc đời, đó là cô giáo dịu hiền bên anh từ thời áo trận, mà ý tình đã được anh gửi gắm qua những lời thơ buồn thê thiết

Năm xưa anh cầm lấy tay em
Năm ngón tay nồng nàn nổi nhớ
Tình yêu trong chiến cuộc trao nhau
Khác gì thân gác trọ
Ở một thuở vào nơi gió cát

Có giữ được bao lâu

...

Năm này anh cầm lấy tay em
Năm ngón tay đau khi tiết trời trở lạnh
Bàn tay xưa một thời chở che,

Đã già theo nhọc nhằn tủi nhục (***)

Những dòng tâm sự của anh như lời tạ tình chân thật nhất mà tôi tin rằng người vợ nào cũng sẽ mỉm cười trong dòng lệ chứa chan niềm hạnh phúc
“Tuổi học trò, em chưa biết đắn đo chọn lựa. Khi lấy nhau, em chưa biết sợ làm góa phụ ngay thơ...

Hoài Ziang Duy và vợ 1972

Nếu ở thời chiến, tôi không có thời gian gần gũi trong tình nghĩa vợ chồng. Lúc mất hết, mất luôn cả danh vọng, sự nghiệp. Và mất luôn cả miền NamThì giờ đây, bên em là tôi. Tôi bên em. Em giữ gìn như gìn giữ một tình yêu chung thủy ban đầu”.

Hoài Ziang Duy ơi, anh không mất gì hết. Vẫn còn đó người tình muôn thuở đang cận kề bên anh. Hãy nắm tay, dìu nhau đi hết đoạn đường đời không còn dài lắm ở phía trước.

Yêu đã bao chiều vẫn thấy yêu
Ngàn năm mưa vẫn nói trăm điều
Bâng khuâng nghe chút tình chẵn chiếu
Ai lấp ban đầu nỗi tịch liêu”. (****)

Ngày 29 tháng 5 năm 2022

(*) Trích “Trước Giờ Tiếp Viên” thơ Trần Hoài Thu

(**) “Ngồi Lại Gần Nhau” thơ của HZDuy, khi phổ nhạc đổi tựa thành “Tình Yên Ngủ”

(***) Trích “Bàn Tay Có Điều Chưa Nói Hết” thơ HZD

(****) Trích “Mưa Bay Trong Đời” thơ HZD

Hoài Ziang Duy/vợ - Đặng Hiếu Sinh/Ngân Bình

****Hoài Ziang Duy đã ra đi ngày 1 tháng 6 năm 2022,
Tại thành phố Sterling, VA - Hưởng thọ 74 tuổi.***

... ĐÓNG

Nhiều người vẫn nghĩ rằng, cuộc đời này là của mình, tự mình làm chủ. Thỉnh thoảng các cô cậu choai choai gào lên “It is my life, I want to live my own life, I want to live in my own way!”

Khi trưởng thành, các bạn trẻ nhận ra rằng, chúng không thể sống một mình, mà luôn cần sự bảo bọc của cha mẹ, sự chia sẻ của bạn bè, sự dạy dỗ của thầy cô, sự cảm thông của đồng nghiệp, sự yêu thương của người bạn trăm năm...

Chưa nói đến cuộc sống, ngay cả cơ thể chính mình ta cũng không hoàn toàn làm chủ. Ta có thể tự chọn kiểu tóc, tự cắt móng tay, móng chân, và cả...ngón chân, nếu thích. Nhưng cái mà ta tưởng rằng có thể làm chủ có thể “phản thùng” ta bất cứ lúc nào: nó có thể tự ý hắt hơi, sổ mũi, nhức đầu, đau răng, mọc mụn tứ tung mà chẳng hề xin phép hay báo trước.

Đến thời đôi lứa, ta lại có dịp trải nghiệm về duyên số. Bởi chưa chắc mình đã lấy được người mình thương, người mình thương chưa chắc đã thương mình. Đến khi cưới hỏi, có thể còn va phải vô số rào cản khác.

Có vẻ nhận thấy đời sống hằng còn nhàn rỗi, Thượng đế tình nghịch kết hợp hai giới tính hoàn toàn trái ngược từ thể trạng đến tính cách, “bắt” họ phải sống chung, nơi được gọi một cách mỹ miều là “tổ ấm”. Nhưng cái tổ ấm đó chẳng mấy khi như ý, khi cần mát mẻ, nó có thể hùng hực như một hỏa diệm sơn, lăm le nướng chín những sinh vật nào lén phéng trong vòng 200 dặm. Lúc cần ấm áp thì lại lạnh lùng, băng giá như mùa đông Bắc cực!

Vậy món hạnh phúc quý hiếm và huyền hoặc đó ở đâu ra?

Nó ở trong đôi tay của chính mình, từ lối sống và hành xử: nhường nhịn cho ta sự bình yên, chia sẻ cho ta sự thông cảm, sự thương yêu sẽ đáp lại bằng chung thủy.

Chúng đơn giản và bình thường như khi **Bến Đỗ Cuối Đời** được khép lại.

THIÊN Ý

BẾN ĐỖ CUỐI ĐỜI, TUYỂN TẬP VIẾT
CHUNG của NGÂN BÌNH và ĐẶNG HIẾU
SINH, là tác phẩm thứ 60 trong Tủ Sách Điện
Tử T.Vấn & Bạn Hữu. Bản điện tử được phát
hành miễn phí trên hệ thống toàn cầu của trang
mạng văn học

T.Vấn & Bạn Hữu
(T-Van.Net).

*Bản Quyền thuộc về Tác giả
và Tủ Sách T.Vấn & Bạn Hữu*

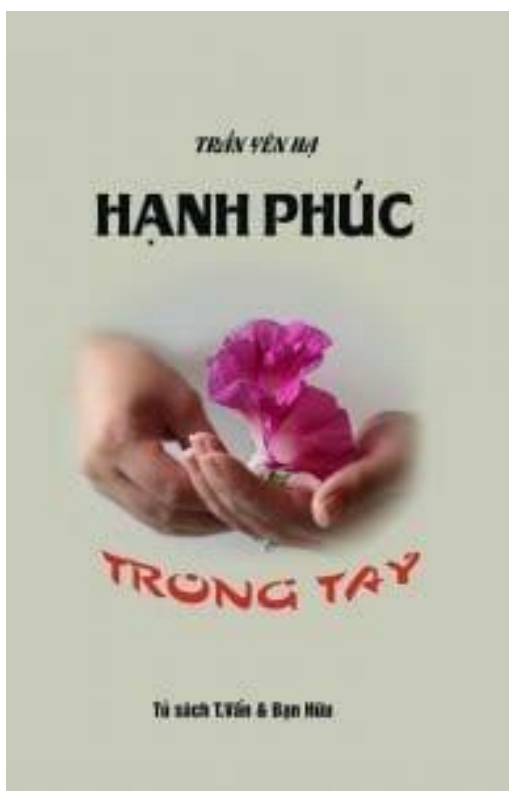
CÁC TÁC PHẨM CỦA NGÂN BÌNH
Trong
TỦ SÁCH ĐIỆN TỬ T.VẤN & BẠN HỮU

CÁC TÁC PHẨM CỦA TRẦN YÊN HẠ (ĐHS)

Trong

TỦ SÁCH ĐIỆN TỬ T.VẤN & BẠN HỮU

.